

ใบรับรองวิทยานิพนธ์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (จิตวิทยาชุมชน)

ปริญญา

จิตวิทยาชุมชน

จิตวิทยา

สาขา

ภาควิชา

เรื่อง การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค แรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

Self-regulation, Adversity Quotient, Intrinsic Motivation and Academic Success of Sophomores at Kasetsart University, Bang Khen Campus

นามผู้วิจัย นางสาวเบญจวรรณ ดันประดิษฐ์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์สุปาณี สนธิรัตน์, Ed.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทิพย์วัลย์ สุรินยา, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ถวัลย์ เนียมทรัพย์, ป.ร.ด.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายใน และความสำเร็จ
ในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

Self-regulation, Adversity Quotient, Intrinsic Motivation and Academic Success of
Sophomores at Kasetsart University, Bang Khen Campus

โดย

นางสาวเบญจวรรณ ดันประดิษฐ์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาชุมชน)

พ.ศ. 2557

เบญจวรรณ ดันประดิษฐ์ 2557 : การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและ
ฟื้นฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายใน และความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
(จิตวิทยาชุมชน) สาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา อาจารย์ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์สุภาณี สนธิรัตน์, Ed.D. 219หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการกำกับตนเอง ความสามารถในการ
เผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน 2) ศึกษาการเปรียบเทียบความสำเร็จในการเรียน
ของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามปัจจัยส่วนบุคคล
3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค
แรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
จำนวน 379 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์
ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test F-test (ค่าความแปรปรวนทางเดียว) การเปรียบเทียบเป็นรายคู่
โดยวิธี LSD และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Pearson

ผลการวิจัยพบว่า 1) การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค
และความสำเร็จในการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับสูง ส่วนแรงจูงใจภายในโดยรวมอยู่ในระดับ
ปานกลาง 2) นิสิตที่มีอาชีพของมารดาแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและ
ฟื้นฝ่าอุปสรรค และแรงจูงใจภายในมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จในการเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Benjawan Danpradit 2014: Self-regulation, Adversity Quotient,
Intrinsic Motivation and Academic Success of Sophomores at Kasetsart
University, Bang Khen Campus. Master of Science (Community Psychology),
Major Field: Community Psychology, Department of Psychology.
Thesis Advisor: Associate Professor Supanee Sontirat, Ed.D. 219 pages.

The purposes of this research were 1) to study the level of self-regulation, adversity quotient, intrinsic motivation of sophomores at Kasetsart University, Bang Khen campus. 2) to investigate academic success by personal factors 3) to study correlation between self-regulation, adversity quotient, intrinsic motivation and academic success of sophomores at Kasetsart University, Bang Khen campus. Samples were 379 sophomores which were selected by stratified random sampling. The research tools were questionnaires and analyzed by using computer package program. The statistical procedures were percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test, multiple comparisons (LSD), Pearson's product moment correlation coefficient.

The results of the study were as follow; 1) level of self-regulation, adversity quotient and academic success were high but intrinsic motivation was moderate. Sophomores who had difference in mother's occupation had difference in academic success which was statistical significant at .05. Self-regulation, adversity quotient and intrinsic motivation showed positive correlations with academic success significantly at .000.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของคณาจารย์
หลายท่าน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุปาณี สนธิรัตน์ ประธานกรรมการที่
ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพย์วัลย์ สุรินยา กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
ที่กรุณาให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ และให้กำลังใจเสมอมา

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี เพชรผุด รองศาสตราจารย์
บัวทอง สว่างโสภาสกุล ผู้ทรงคุณวุฒิ สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัย-
เกษตรศาสตร์ และอาจารย์ ดร.เฉลิมขวัญ สิงห์วี อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ให้ความกรุณาในการตรวจเครื่องมือและให้คำแนะนำต่างๆ
ตลอดจน ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณ นิสิตชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต
บางเขน ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนจิตวิทยาชุมชนรุ่นที่ 11 เพื่อนสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
มหาวิทยาลัยขอนแก่น ขอขอบพระคุณรุ่นพี่จิตวิทยาชุมชนทุกท่าน และนางสาวศรียรรณ
ต้นประดิษฐ์ พี่สาวผู้นำรักที่ให้ข้อเสนอแนะและเป็นกำลังใจที่ดีในการดำเนินการวิจัยจนสำเร็จ
ลุล่วงไปด้วยดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ที่สนับสนุนด้านการศึกษาให้แก่ลูก
ด้วยดีเสมอมา

เบญจวรรณ ต้นประดิษฐ์
กรกฎาคม 2557

สารบัญ

	หน้า
สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(10)
บทที่ 1 บทนำ	1
ที่มาและความสำคัญ	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
ขอบเขตการวิจัย	6
ตัวแปรที่นำไปใช้ในการศึกษา	6
นิยามศัพท์	8
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	15
แนวคิดและทฤษฎีการกำกับตนเอง	15
แนวคิดและทฤษฎีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค	26
แนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจภายใน	38
แนวคิดและทฤษฎีความสำเร็จในการเรียน	45
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	50
กรอบแนวคิดการวิจัย	55
สมมติฐานในการวิจัย	56
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	57
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	57
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	59
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	68
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	69
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	71
การวิเคราะห์ข้อมูล	72

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	73
ผลการวิจัย	73
ข้อวิจารณ์	151
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	167
สรุปผลการวิจัย	167
ข้อเสนอแนะ	173
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	178
ภาคผนวก	186
ภาคผนวก ก รายงานผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบสอบถาม	187
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม	191
ภาคผนวก ค ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม	197
ภาคผนวก ง หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล	217
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	219

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ประชากรและขนาดกลุ่มตัวอย่างของนิสิตชั้นปีที่ 2 จำแนกตาม สายการเรียน	58
2	จำนวนและร้อยละของเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม ปัจจัยส่วนบุคคล	74
3	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับ การกำกับตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายชื่อ	77
4	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความ สามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายชื่อ	93
5	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับ แรงจูงใจภายในของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายชื่อ	100
6	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำเร็จ ในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่เป็น กลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายชื่อ	107
7	เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียน ของนิสิตตัวอย่างจำแนกตามเพศ โดย t-test	119

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
8	จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จ ในการเรียนของนิสิต จำแนกตามสายการเรียน	120
9	การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จ ในการเรียนของนิสิต จำแนกตามสายการเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	121
10	จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จ ในการเรียนของนิสิต จำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม	122
11	การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จ ในการเรียนของนิสิตจำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	124
12	เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จ ในการเรียนด้านความสามารถของนิสิตรายคู่ จำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม	125
13	จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จ ในการเรียนของนิสิตจำแนกตามสถานภาพสมรสของ บิดามารดา โดย t – test	127
14	จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จ ในการเรียนของนิสิต จำแนกตามรายได้ของครอบครัว	128

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
15	การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามรายได้ของครอบครัว โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	129
16	เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียน ด้านศักยภาพของนิสิตรายคู่ จำแนกตามรายได้ของครอบครัว	131
17	จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามอาชีพของบิดา	132
18	การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามอาชีพของบิดา โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	134
19	เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียน ด้านเนื้อหาของนิสิตรายคู่ จำแนกตามอาชีพของบิดา โดยวิธี LSD (Least Significant Difference)	136
20	เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียน ด้านศักยภาพของนิสิตรายคู่ จำแนกตามอาชีพของบิดา โดยวิธี LSD (Least Significant Difference)	138
21	จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามอาชีพของมารดา	140

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
22	การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จ ในการเรียนของนิสิต จำแนกตามอาชีพของมารดา โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน	142
23	เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จ ในการเรียนของนิสิตรายคู่ จำแนกตามอาชีพของมารดา โดยวิธี LSD (Least Significant Difference)	144
24	ความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเองกับความสำเร็จในการเรียน	146
25	ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและ ฟันฝ่าอุปสรรคกับความสำเร็จในการเรียน	148
26	ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายในกับความสำเร็จในการเรียน	150
27	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	172
ตารางผนวกที่		
1	Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการตั้งเป้าหมาย)	198
2	Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการวางแผน)	198

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
3	Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการกระตุ้นตนเอง)	199
4	Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการควบคุมความสนใจ)	199
5	Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านความยืดหยุ่นในการใช้กลวิธีในการเรียน)	200
6	Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการกระทำด้วยตนเอง)	200
7	Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการแสวงหาความช่วยเหลือ)	201
8	Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการประเมินตนเอง)	201
9	Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเองโดยรวม	202
10	Item – total statistics: แบบสอบถามความสามารถ ในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (ด้านการควบคุมปัญหา)	204

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
11	Item – total Statistics: แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (ด้านการรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา)	204
12	Item – total statistics: แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (ด้านผลกระทบที่จะมาถึง)	205
13	Item – total statistics: แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (ด้านความยืดหยุ่นของของปัญหาและความทนทานต่อปัญหา)	205
14	Item – total Statistics: แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคโดยรวม	206
15	Item – total Statistics: แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน (ด้านความท้าทาย)	207
16	Item – total statistics: แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน (ด้านความอยากรู้อยากเห็น)	208
17	Item – total statistics: แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน (ด้านควบคุม)	208

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
18	Item – total statistics: แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน (ด้านจินตนาการ)	209
19	Item – total statistics: แบบสอบถามแรงจูงใจภายในโดยรวม	209
20	Item – total statistics: แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน (ด้านความเข้าใจ)	210
21	Item – total statistics: แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน (ด้านความสามารถ)	211
22	Item – total statistics: แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน (ด้านเนื้อหา)	212
23	Item – total Statistics: แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน (ด้านศักยภาพ)	213
24	Item – total statistics: แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียนโดยรวม	214

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กระบวนการของการกำกับตนเอง	17
2	กรอบแนวคิดของความสามารถในการเผชิญ และฝ่าฟันอุปสรรค	28
3	สามเหลี่ยมแห่งความสำเร็จ	30
4	ปัจจัยที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน	39
5	กรอบแนวคิดการวิจัย	55

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญ

ปัจจุบันแนวทางการพัฒนาของโลก มุ่งเน้นการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศ เสมือนประเทศเดียวกัน โดยเฉพาะในปี พ.ศ.2558 จะมีการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ด้วยการรวมตัวของประเทศในอาเซียน จะทำให้มีปัญหาเรื่องการแข่งขันในตลาดแรงงานทั้งในประเทศและต่างประเทศเพิ่มสูงขึ้น การศึกษาจึงเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยสร้างบุคคลให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ สร้างบุคคลให้สามารถเข้าไปแข่งขันในตลาดแรงงาน สามารถปรับตัวต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่มีเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เมื่อเปรียบเทียบอัตราการรู้หนังสือของประเทศในสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประเทศไทยอยู่ในลำดับที่ 4 (ร้อยละ 94.1) ประเทศฟิลิปปินส์ บรูไน สิงคโปร์ เป็นลำดับที่ 1,2 และ 3 ตามลำดับ (สถาบันศึกษานโยบายสาธารณะ, 2556) จะเห็นได้ว่าประเทศที่มีการรู้หนังสือย่อมมีความได้เปรียบในโอกาสได้รับการจ้างงาน

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (2555) ได้กล่าวถึงเรื่องการพัฒนาการศึกษาของไทยว่า การพัฒนาที่ผ่านมาทำให้เด็กและเยาวชนมีโอกาสทางการศึกษาเพิ่มขึ้น ระดับการศึกษาเฉลี่ยของคนไทยมีแนวโน้มสูงขึ้น ในปี 2553 จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัย 15 ปีขึ้นไปเพิ่มเป็น 8.2 ปี แต่ยังมีปัญหาคุณภาพการศึกษา โดยคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดลงจากร้อยละ 39.0 ในปี 2550 เป็นร้อยละ 34.0 ในปี 2553 ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ร้อยละ 55 นอกจากนี้เยาวชนยังมีปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ ปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพที่เกิดจากปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ในวัยรุ่นเพิ่มสูงขึ้น อัตราการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นหญิงอายุ 15-19 ปี เพิ่มจาก 54.9 ต่อหนึ่งพันคนในปี 2548 เป็น 56.2 ต่อหนึ่งพันคนในปี 2553 ส่วนกลุ่มวัยเด็กมีพัฒนาการด้านความสามารถทางเชาว์ปัญญา และความฉลาดทางอารมณ์ค่อนข้างต่ำ โดยเด็กอายุ 0-5 ปีที่มีพัฒนาการสมวัยมีสัดส่วนลดลงจากร้อยละ 72 เหลือเพียงร้อยละ 67 ประเทศไทยมีสัดส่วนงบประมาณด้านการศึกษาต่องบประมาณแผ่นดินทั้งหมด ประจำปี 2556 คิดเป็นร้อยละ 19.18 ของงบประมาณ ซึ่งที่ผ่านมางบประมาณการศึกษา

ไทยได้ถูกตั้งงบประมาณไว้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 20 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556 :ออนไลน์) ซึ่งเป็นงบประมาณที่สูงมาก แต่การศึกษาไทยกลับมีประสิทธิภาพที่ต่ำกว่าเกณฑ์ ถ้าหากเปรียบเทียบกับประเทศสิงคโปร์ที่เป็นประเทศในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนับว่ายังห่างไกลกันอยู่มาก จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นคุณภาพของเด็กไทยที่ด้อยไม่ว่าจะเป็นด้านเชาวน์ปัญญา และเชาวน์อารมณ์ สะท้อนถึงความล้มเหลวของนโยบายด้านการศึกษาของไทย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะระบบการศึกษาไทยเน้นผู้สอนมากกว่าผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่สนใจในการเรียน หันไปสนใจกิจกรรมอื่น ๆ ที่น่าสนใจกว่า ซึ่งนโยบายการศึกษาของไทยควรที่จะเปลี่ยนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่จะช่วยสร้างความเข้มแข็งให้แก่ผู้เรียนโดยจัดให้มีกิจกรรมในการเรียนต่าง ๆ แต่ก่อนที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนหรือกิจกรรมอื่น ๆ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีการกำกับตนเอง

การเรียนแบบกำกับตนเอง หมายถึง แผนการเรียนที่ผู้เรียนสร้างขึ้นในเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ และมีความอยากรู้อยากเห็น จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกอยากเรียน ซึ่งจะนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (Zimmerman, 2000) การกำกับตนเองนอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนมีความอดทนในการเรียนแล้ว การกำกับตนเองมีความสำคัญต่อการเรียนอย่างยิ่ง เพราะการกำกับตนเองจะช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้อย่างถาวร ทั้งในระดับชั้นมัธยมศึกษาหรืออุดมศึกษา ที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ทักษะที่สำคัญในหลาย ๆ ด้านที่ไม่เป็นทางการ (Zimmerman, 2002) ดังนั้นการกำกับตนเองเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จได้ (Zimmerman, 2008) นอกจากนี้การกำกับตนเองของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนของตัวเอง (Greene and Azevedo, 2007 cited in Eggen and Kauchak, 2010) ตลอดจนจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ จากสภาพสังคมที่เป็นอยู่ และอาจจะทำให้ผู้เรียนนั้นเปลี่ยนแปลงเป้าหมายการเรียนที่ตนเองได้วางแผนเอาไว้

Stoltz (1997) กล่าวว่า ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการตอบสนองต่อเหตุการณ์ ในยามที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากหรือความลำบากโดยผู้ที่มี ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคสูงจะมีจิตใจเข้มแข็งไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆแม้จะพ่ายแพ้ หรือไม่ก็เป็นไปตามแผนก็สามารถลุกขึ้นมาต่อสู้ใหม่ได้ ต่างกับผู้ที่มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคต่ำเมื่อเผชิญกับความผิดหวังหรือความทุกข์ยากก็จะยอมแพ้ ถ้าผู้เรียนสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้วยตนเองได้ดีมากเท่าใดผู้เรียนก็จะ

เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่านั้น นอกจากนี้ยังสามารถเผชิญกับสภาวะสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้อย่างเข้มแข็ง อีกประการหนึ่งการประสบความสำเร็จในการเรียนทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจภายใน การเกิดแรงจูงใจภายในต้องอาศัยความมุ่งมั่นของผู้เรียนที่จะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความต้องการที่จะอยากรู้ อยากเห็นนำไปสู่การเรียนที่มีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จในการเรียน

Woolfolk (2004) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจภายใน หมายถึง กระบวนการที่เป็นเป้าหมายที่จะช่วยกระตุ้นและสนับสนุนให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้เกิดแรงจูงใจภายในของผู้เรียนเช่น ความต้องการ ความสนใจ และความอยากรู้อยากเห็น เป็นต้น และ William (n.d). กล่าวว่า สิ่งที่มีอิทธิพลที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนได้นั้น ได้แก่ ผู้เรียน ผู้สอน เนื้อหาที่เรียน กระบวนการสอน และสิ่งแวดล้อม แรงจูงใจจะเป็นตัวที่ส่งเสริมการเรียนของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะผู้เรียนจะเรียนได้ดีหรือไม่ก็ตาม นอกจากนี้ผู้เรียนสามารถเก็บเกี่ยวความรู้จากการเรียน ถือว่าเป็นประสบการณ์ชีวิตที่ดี อย่างไรก็ตามความล้มเหลวเองก็อาจเป็นแรงจูงใจที่ดีได้เช่นกัน แต่ถ้าบุคคลที่มีแรงจูงใจต่ำในการกระทำใด ๆ ไม่มีการตั้งเป้าหมายในชีวิต การที่จะทำเรื่องต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จก็จะเป็นไปได้ยาก รวมถึงการเรียนที่ต้องมีแรงจูงใจคอยสนับสนุนให้การเรียนเกิดประสิทธิภาพ ดังนั้นแรงจูงใจเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเพราะเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการทดสอบประสิทธิภาพและความสำเร็จในการเรียนได้ (Eggen and Kauchak, 2010)

ความสำเร็จในการเรียน ไม่ใช่เป็นเพียงการทำให้การเรียนให้มีประสิทธิภาพเท่านั้นแต่รวมถึงการเป็นความสำเร็จในการดำเนินชีวิตด้วย ความสำเร็จในการเรียนนั้นผู้เรียนต้องมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน ซึ่งกว่าชิ้นงานจะสำเร็จได้ต้องอาศัย ความพยายาม ความอดทน ทักษะในด้านต่าง ๆ รวมถึงความสามารถในการที่จะจัดการกับทรัพยากรต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง มีความคล่องแคล่วว่องไวในการทำงานต่าง ๆ และการที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนผู้เรียนต้องเป็นผู้ที่มีความเข้าใจเนื้อหาต่าง ๆ ได้อย่างลึกซึ้งเพื่อตัวผู้เรียนจะสามารถนำความรู้เหล่านั้นไปประยุกต์ ต่อยอดงานต่าง ๆ หรือใช้กับสถานการณ์ต่าง ๆ การเรียนอย่างมีประสิทธิภาพจะเป็นบันไดที่นำไปสู่การประสบความสำเร็จทางการเรียน

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง ซึ่งมีนิสิตเข้ารับการศึกษามากมายทั้งเป็นนิสิตที่อยู่ในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ชีวิตการเรียนในมหาวิทยาลัยมีความแตกต่างไปจากการเรียนในระดับมัธยมศึกษา เช่น เวลาในการเรียนที่แตกต่างไปจากเดิม การสืบค้นข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ด้วยตัวเองมากยิ่งขึ้น เป็นต้น นิสิตที่เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยจะต้องมีการปรับตัวต่อการเรียน สังคม สิ่งแวดล้อมที่แปลกใหม่ นิสิตในระดับปริญญาตรีจะต้องมีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไปถึงจะผ่านเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย ถ้าต่ำกว่าเกณฑ์กำหนดจะอยู่ในสถานะรอพินิจ และสุดท้ายอาจจะต้องให้ออกจากมหาวิทยาลัย จากสถิติการให้ออกจากมหาวิทยาลัยตั้งแต่ปี 2553 – 2556 มีจำนวนนิสิต 322, 595, 333 และ 257 คน ตามลำดับข้อมูล ณ วันที่ 25 กรกฎาคม 2556 (สำนักทะเบียนและประมวลผล, 2556) ซึ่งสาเหตุของการลาออกกลางคันส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการเปลี่ยนที่เรียนใหม่คิดเป็นร้อยละ 84.9 รองลงมาคือไม่ใช่สาขาวิชาที่ถนัดคิดเป็นร้อยละ 6.3 ส่วนในเรื่องของการมีการเรียนไม่ดี/อยู่ในเกณฑ์คิดให้ออกคิดเป็นร้อยละ 1.9 (สำนักทะเบียนและประมวลผล, 2556) ดังนั้นนิสิตจึงจำเป็นต้องมีการกำกับตนเองที่ดี การมีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคระหว่างการเรียนรู้ไปให้ได้ ทั้งยังต้องมีการเกิดแรงจูงใจภายใน เพื่อให้การเรียนนั้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามที่ตนเองนั้นวางแผนเอาไว้คือการสำเร็จการศึกษานั้นเอง

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ตระหนักและสนใจความสำคัญของเรื่อง การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เพราะนิสิตที่อยู่ในชั้นปีที่ 2 เป็นช่วงสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองในการเรียนได้ เนื่องจากนิสิตบางคนยังอยู่ในช่วงที่ต้องรอพินิจ และเป็นช่วงที่ต้องมีการเลือกสาขาวิชาเฉพาะเพื่อนำไปสู่สายอาชีพของตนเองในอนาคต เพื่อให้การเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้นนิสิตอาจจะต้องมีความกระตือรือร้นในการเรียน มีการกำกับตนเองที่ดี สามารถที่จะเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้สำเร็จการศึกษาตามที่ตนเองได้ตั้งเป้าหมายเอาไว้ให้ได้ จากผลการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่าผลการวิจัยอาจนำไปสู่การแก้ไขปัญหาด้านการเรียนของนิสิตเพราะ สามารถนำผลการวิจัยไปพัฒนานิสิตได้ตรงตามเป้าหมายและสอดคล้องต่อการแผนการพัฒนาศึกษาของทางมหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์

1. ศึกษาระดับการกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค แรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
2. ศึกษาการเปรียบเทียบความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเองและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
4. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรคและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
5. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบระดับการกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค แรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
2. ทำให้ทราบปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
3. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเองและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

4. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าฟันฝ่าอุปสรรค และความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

5. ทำให้ได้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของ นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

6. เป็นแนวทางให้มหาวิทยาลัยสามารถนำองค์ความรู้ที่ศึกษาไปปรับปรุงแผนการเรียน การสอนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพแก่นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มากยิ่งขึ้น

7. เพื่อนำข้อมูลจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ไปเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ศึกษา

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ คือ นิสิตปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จำนวน 5,872 คน ข้อมูล ณ วันที่ 3 กันยายน 2556 (สำนักทะเบียนและประมวลผล, 2556)

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ได้จำแนกตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1.1 เพศ

1.1.2 สายการเรียน

1.1.3 คะแนนเฉลี่ยสะสม

1.1.4 สถานภาพสมรสของบิดามารดา

1.1.5 รายได้ของครอบครัว /เดือน

1.1.6 อาชีพของบิดา

1.1.7 อาชีพของมารดา

1.2. การกำกับตนเอง

1.2.1 การตั้งเป้าหมาย

1.2.2 การวางแผน

1.2.3 การกระตุ้นตนเอง

1.2.4 การควบคุมความสนใจ

1.2.5 ความยืดหยุ่นของการใช้ยุทธวิธี

1.2.6 การกระทำด้วยตนเอง

1.2.7 การแสวงหาความช่วยเหลือ

1.2.8 การประเมินตนเอง

1.3. ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค

1.3.1 ด้านการควบคุมปัญหา

1.3.2 ด้านการรับรู้ถึงสาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา

1.3.3 ด้านการรับรู้ผลกระทบของปัญหา

1.3.4 ด้านการยึดถือของปัญหา และความทนทานต่อปัญหา

1.4. แรงจูงใจภายใน

1.4.1 ความท้าทาย

1.4.2 ความอยากรู้อยากเห็น

1.4.3 การควบคุม

1.4.4 การจินตนาการ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

2.1 ความสำเร็จในการเรียน

2.1.1 ความเข้าใจได้

2.1.2 ความสามารถ

2.1.3 เนื้อหาในการเรียน

2.1.4 ศักยภาพ

นิยามศัพท์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หมายถึง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์อันเป็นแหล่งรวมของบุคลากรและองค์ความรู้ เป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาที่เป็นพื้นที่ในการทำการศึกษานิสิตชั้นปีที่ 2

อาจารย์ หมายถึง ผู้สอนที่มอบความรู้ และชี้แนะแนวทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนหรือนิสิตในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นิสิต หมายถึง นิสิตหรือผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ปีการศึกษา 2556

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ลักษณะเฉพาะของนิสิตชั้นปีที่ 2 ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย เพศ สายการเรียน คณะแผนกเฉลี่ยสะสม สถานภาพสมรสของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว/เดือน อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา

เพศ หมายถึง ลักษณะเพศของนิสิตชั้นปีที่ 2 โดยแบ่งออกเป็น เพศชาย กับ เพศหญิง

สายการเรียน หมายถึง สายการเรียนที่นิสิตชั้นปีที่ 2 กำลังศึกษาอยู่ ณ ปีการศึกษา 2556 โดยแบ่งออกเป็น 3 สายการเรียน ได้แก่ สายวิทยาศาสตร์ สายวิทยาศาสตร์ประยุกต์ และสายสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์

คะแนนเฉลี่ยสะสม หมายถึง ผลการวัดผลเป็นคะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคการศึกษาที่ผ่านมาของนิสิต

สถานภาพสมรสของบิดามารดา หมายถึง สถานภาพการครองคู่ของบิดามารดาในช่วงเวลาทำวิจัยของนิสิต แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ อาศัยอยู่ด้วยกัน, แยกกันอยู่, หย่าร้าง และหม้าย (บิดา/มารดาเสียชีวิต)

รายได้ของครอบครัว/เดือน หมายถึง จำนวนเงินหรือสิ่งตอบแทนที่เกิดจากการประกอบอาชีพที่เป็นรายได้ประจำของบิดามารดาของนิสิตเฉลี่ยต่อเดือนโดยไม่หักค่าใช้จ่าย

อาชีพของบิดา หมายถึง อาชีพของบิดาของนิสิต แบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม ได้แก่ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ รับจ้าง พนักงานบริษัทเอกชน ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร ไม่ประกอบอาชีพ และอื่น ๆ

อาชีพของมารดา หมายถึง อาชีพของมารดาของนิสิต แบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม ได้แก่ รับราชการ, พนักงานรัฐวิสาหกิจ, รับจ้าง พนักงานบริษัทเอกชน ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร ไม่ประกอบอาชีพ และอื่น ๆ

การกำกับตนเอง หมายถึง กระบวนการที่ช่วยให้นิสิตจัดการกับความคิด พฤติกรรม และอารมณ์ เพื่อให้เกิดความสำเร็จและนำไปเป็นประสบการณ์ในการเรียน โดยใช้แนวคิดของ Tadlock and Robert (2011) ซึ่งแบ่งยุทธวิธีในการกำกับตนเองออกเป็น 8 ยุทธวิธี ได้แก่ การตั้งเป้าหมาย การวางแผน การกระตุ้นตนเอง การควบคุมความสนใจ ความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ การกระทำด้วยตนเอง การแสวงหาความช่วยเหลือ และการประเมินตนเอง

การตั้งเป้าหมาย หมายถึง มาตรฐานในการกระทำของนิสิต สำหรับในชั้นเรียน การตั้งเป้าหมาย หมายถึง การได้คะแนนเฉลี่ยสะสมที่ดีจากการสอบ หรือการเข้าใจรายละเอียดในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น การบรรลุเป้าหมายในช่วงระยะสั้นที่จะนำไปสู่ความมุ่งมั่นในระยะยาว ถ้านิสิตมีการตั้งเป้าหมายในระยะยาวจะทำให้สอบได้คะแนนที่ดี เช่น การกำหนดระยะเวลาในการเรียน และยุทธวิธีในการเรียนที่จะเป็นตัวช่วยที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการสอบ การกระตุ้นให้นิสิตตั้งเป้าหมายการเรียนในระยะสั้น จะทำให้นิสิตเกิดความก้าวหน้าในการเรียนอีกด้วย

การวางแผน หมายถึง การวางแผนของนิสิตจะช่วยให้นิสิตสามารถตั้งเป้าหมาย และทำให้เกิดความผูกพัน ความสนใจ ความตั้งใจและความใส่ใจในการเรียน พร้อมทั้งค้นหา ยุทธวิธีที่จะทำไปสู่ความสำเร็จ การวางแผนเกิดจาก 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย การตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ การสร้างกลยุทธ์ และการตัดสินใจว่าจะใช้เวลาและทรัพยากร

การกระตุ้นตนเอง หมายถึง แรงจูงใจของนิสิตที่ทำให้นิสิตยอมที่จะอยู่ในชั้นเรียน การกระตุ้นตนเองไม่ได้เกิดจากการได้รับรางวัล หรือสิ่งกระตุ้นต่าง ๆ แต่เป็นการกระตุ้นให้นิสิตมีความตั้งใจในการเรียนเต็มใจที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมาย โดยนิสิตมีการสร้างเป้าหมายในการเรียนเอง ซึ่งทำให้เกิดแรงบันดาลใจภายในทำให้เกิดความก้าวหน้าที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย ทำให้นิสิตยืนหยัดที่จะเรียนวิชาที่มีความยาก ตลอดจนค้นพบกระบวนการเรียนที่พึงพอใจ

การควบคุมความสนใจ หมายถึง กระบวนการทางความคิดความเข้าใจของนิสิต ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นต่อการกำกับตนเองอย่างมาก ถ้ากระบวนการนี้มีความชัดเจนจะไม่ทำให้เกิดความเบี่ยงเบน หรือการไม่สนใจในการเรียน เช่น ถ้ามีการจัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมจะช่วยนิสิตให้เกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่ เช่น ห้องเรียนที่เงียบปราศจากเสียงรบกวน การควบคุมความสนใจจะทำให้ผลการเรียนของนิสิตเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกับการให้เวลาในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ดังนั้น การทำให้เกิดความสนใจในการเรียนอาจารย์ต้อง กำจัดสิ่งรบกวนต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุทำให้นิสิตเบี่ยงเบนความสนใจไปจากการเรียน

ความยืดหยุ่นของการใช้ยุทธวิธี หมายถึง การใช้กลยุทธ์ในการเรียนที่หลากหลายของนิสิต และมีการปรับใช้ยุทธวิธีตามต้องการเพื่อให้เกิดการก้าวหน้าไปสู่เป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ นิสิตอาจจะใช้เวลาและสร้างความคุ้นเคยกับยุทธวิธีใหม่ ๆ ที่มีความเหมาะสม และอาจารย์สามารถช่วยให้นิสิตที่จะเลือกใช้ยุทธวิธีที่เหมาะสมกับการเรียนของตนเอง

การกระทำด้วยตนเอง หมายถึง ความรับผิดชอบในการเรียนและผลสำเร็จที่ออกมาว่าเป็นเรื่องของนิสิตเอง ตลอดจนการทำให้เกิดก้าวหน้าไปสู่เป้าหมาย กระบวนการกระทำด้วยตนเองเป็นการรวมเอายุทธวิธีต่าง ๆ เพื่อที่จะทำให้นิสิตเกิดความก้าวหน้าในการเรียน โดยนิสิตจะต้อง ตั้งเป้าหมายในการเรียน มีการวางแผนล่วงหน้า สร้างแรงจูงใจในการเรียนของตนเอง

เพื่อนำไปสู่เป้าหมาย โดยเน้นการให้ความสนใจงานที่ได้รับมอบหมาย และใช้ยุทธวิธีในการเรียนต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเข้าใจในเนื้อหาและข้อมูลต่าง ๆ อาจารย์สามารถสร้างให้นิสิตกระทำด้วยตนเอง โดยการให้นิสิตจดบันทึกจำนวนครั้งในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ยุทธวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ และการใช้เวลาทำงานที่ได้รับมอบหมาย วิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นภาพความก้าวหน้าและทำการเปลี่ยนแปลงในการเรียนตามต้องการ

การแสวงหาความช่วยเหลือ หมายถึง นิสิตที่มีการกำกับตนเองได้ดีจะไม่ทำงานทุก ๆ อย่างให้สำเร็จด้วยตนเองเท่านั้น แต่จะพยายามหาความช่วยเหลือจากผู้อื่นเมื่อจำเป็น นี่คือนิสิตที่ทำให้การเรียนแบบกำกับตนเองมีความแตกต่างจากคนอื่น อาจารย์สามารถช่วยนิสิตในเรื่องนี้ได้ โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ทำได้ นิสิตเข้าใจง่ายและให้โอกาสแก่นิสิตที่จะเพิ่มเติมเพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงที่เหมาะสม

การประเมินตนเอง หมายถึง นิสิตสามารถประเมินการเรียนได้ด้วยตนเอง ซึ่งจะแยกออกจากการประเมินของอาจารย์ ในการประเมินการเรียนของตนเองจะให้นิสิตประเมินยุทธวิธีในการเรียนที่เหมาะสมกับการเรียน และรู้ถึงการปรับเปลี่ยนวิธีการให้เข้ากับงานที่ได้รับมอบหมายในอนาคต อาจารย์สามารถส่งเสริมการประเมินตนเองภายในชั้นเรียน โดยอาจารย์ช่วยนิสิตสร้างเป้าหมายและยุทธวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียน และปรับเปลี่ยนเป้าหมายและยุทธวิธีต่าง ๆ การในการเรียนให้เข้ากับผลการเรียนที่ออกมา

ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นของนิสิต การเอาชนะอุปสรรคและความยากลำบากที่ขัดขวางการเกิดความสำเร็จในด้านการเรียน โดยไม่ย่อท้อ มีความอดทนและมีวิธีแก้ไข สามารถสร้างกำลังใจ ความเข้มแข็งและมีความหวังอยู่เสมอ ตามทฤษฎีของ Stoltz (1997) ประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมปัญหา ด้านการรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา ด้านการรับรู้ผลกระทบที่จะมาถึง และด้านการยึดเยื้อของปัญหา และอดทนต่อปัญหา

ด้านการควบคุมปัญหา หมายถึง ความสามารถของนิสิตในการรับรู้ว่าคุณสามารถควบคุมและจัดการกับเหตุการณ์ที่เป็นอุปสรรค สามารถระงับอารมณ์ไม่ได้ตอบ เข้าใจปัญหาความยากลำบาก มีความคิดเชิงรุกต่อปัญหา รู้จักพลิกแพลงและควบคุมสถานการณ์ต่าง ๆ

ได้ บางครั้งเมื่อเกิดปัญหาขึ้นทำให้นิสิตรู้สึกโกรธ ผิดหวัง หมดหวัง แต่นิสิตสามารถคิดในทางบวก และมีปฏิกิริยาได้ตอบออกมาในทางบวกพร้อมทั้งพยายามหาทางออกในการแก้ปัญหาเพื่อทำให้ตนเองผ่านอุปสรรคและความยากลำบากได้ดี

ด้านการรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา หมายถึง ความสามารถของนิสิตในการรับรู้ปัญหาที่เกิดขึ้นมาจากอะไร วิเคราะห์ค้นหาสาเหตุของปัญหาและพยายามคิดหาทางแก้ไขปัญหา ว่าใครควรจะได้รับผิดชอบ รวมทั้งรู้ถึงหน้าที่และบทบาทที่ต้องแก้ไข การตระหนักว่าเป็นความรับผิดชอบของนิสิตเองที่จะต้องหาทางแก้ไขปัญหาให้ได้ พร้อมทั้งรู้สึกผิดต่อการกระทำของนิสิตเองไม่ผลักความรับผิดชอบให้คนอื่น มีการกล่าวโทษตนเองในระดับที่เหมาะสม มีการหาสาเหตุของปัญหาจากตนเองและปัจจัยภายนอก มีไหวพริบดี แก้ไขปัญหาได้รวดเร็วและมีประสิทธิผลมากขึ้น เมื่อต้องเผชิญกับความยากลำบากในสถานการณ์ที่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาในอดีต

ด้านการรับรู้ผลกระทบที่จะมาถึง หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการรับรู้ผลกระทบของปัญหา รู้จุดสิ้นสุดของปัญหา สามารถควบคุมอารมณ์ทางด้านลบรวมถึงควบคุมผลกระทบและความเสียหายต่อการดำเนินชีวิตเมื่อมีปัญหาหรือความยุ่งยากเกิดขึ้น ไม่ปล่อยให้ปัญหาที่ยืดเยื้อ

ด้านการยึดเชื้อของปัญหา และอดทนต่อปัญหา หมายถึง ความสามารถของนิสิตในการรับมือและอดทนกับความยืดเยื้อของปัญหา ตลอดจนอุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิต การมีแนวคิดที่ว่าอุปสรรคเกิดขึ้นชั่วคราวและพยายามขจัดให้หมดไปอย่างถูกวิธี โดยการมีกำลังใจเข้มแข็งในการเอาชนะอุปสรรค มองโลกในแง่ดี และมีความเชื่อว่าหลังจากผ่านพ้นอุปสรรคไปแล้ว จะพบกับความสำเร็จ

แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของนิสิต นิสิตที่มีแรงจูงใจภายในจะทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จเพราะนิสิตจะค้นพบสิ่งที่ทำให้เป็นที่พึงพอใจ ตามแนวคิดของ Lepper and Hodell (1989 cited in Schunk, Pintrich and Meece, 2008) ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ความท้าทาย ความอยากรู้อยากเห็น การควบคุม และการจินตนาการ

ความท้าทาย หมายถึง กิจกรรมที่ความท้าทายทักษะของนิสิตที่อาจจะทำให้เกิดแรงจูงใจภายใน ความท้าทายของกิจกรรมควรที่จะมีความยากในระดับปานกลางและการพัฒนาทักษะของนิสิตก็ต้องปรับเปลี่ยนระดับความยากให้อยู่ในระดับปานกลางด้วย ความสำเร็จที่เป็นเป้าหมายหากเป็นสิ่งที่ท้าทายจะทำให้นิสิตเกิดความสามารถที่มากขึ้น ในเรื่องการรับรู้ความสามารถในตนเอง และสามารถควบคุมผลการเรียนของตนเองได้ และนิสิตที่มีการตั้งเป้าหมายที่ท้าทายใหม่ ๆ จะทำให้เกิดแรงจูงใจภายในอยู่เสมอ

ความอยากรู้อยากเห็น หมายถึง กิจกรรมที่ก่อให้เกิดความคิดความเข้าใจที่มีความแตกต่างจากความรู้เดิมเป็นความเชื่อหรือสิ่งที่แปลกไม่สอดคล้องกับข้อมูลเดิมของนิสิต ข้อมูลที่ไม่สอดคล้องกับความรู้เดิมของนิสิตจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการค้นหาข้อมูลและแยกแยะข้อมูลที่แตกต่างจากเดิม ทำให้ง่ายต่อการรวบรวมเป็นกรอบความคิด แต่ถ้าข้อมูลที่เพิ่มความยากเกินไปก็จะทำให้ความอยากรู้อยากเห็นในการเรียนลดลง

การควบคุม หมายถึง กิจกรรมที่ทำให้นิสิตรู้สึกว่าคุณสามารถควบคุมผลการเรียนจะทำให้เพิ่มแรงจูงใจภายใน จึงควรจัดให้นิสิตสามารถเลือกและการควบคุมผลการเรียนของตนเอง

จินตนาการ หมายถึง การที่ทำให้เกิดจินตนาการ โดยผ่านแบบจำลองหรือเกมส์ต่าง ๆ มีการสร้างบทบาทสมมุติที่คล้ายกับนวนิยายเพื่อให้นิสิตเกิดความเพลิดเพลินและเกิดแรงจูงใจภายในในการเรียนมากขึ้น

ความสำเร็จในการเรียน หมายถึง การสิ้นสุดของภารกิจในการเรียนด้วยการประเมินตามกระบวนการเรียน และเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้การเรียนประสบความสำเร็จ รวมไปถึงความสำเร็จในชีวิตอีกด้วย ซึ่งต้องอาศัยความพยายาม และความสามารถทั้งทางกายและทางสติปัญญา ตามแนวคิดของ Burke (2004) การประสบความสำเร็จในการเรียนมีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ความเอาใจใส่ ความสามารถ เนื้อหา และศักยภาพ

ความเอาใจใส่ หมายถึง นิสิตให้ความสำคัญ ความใส่ใจในงานและมีความพยายามอย่างต่อเนื่องในการทำให้เกิดความสำเร็จในการเรียน มีผลสำเร็จที่จะทำให้เกิดการผูกพันต่อการเรียน รวมถึง อารมณ์ ความพยายาม ความสม่ำเสมอ ความเชื่อ การยอมรับ

ความสามารถ หมายถึง ทักษะต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นที่จะทำให้นิสิตเกิดความสำเร็จในการเรียน หรือทำงานได้สำเร็จ ความสามารถ รวมถึง การเสนอความคิด จัดการทรัพยากร การสื่อสาร ประเมิน การเรียนรู้ และการใช้ตัวช่วย

เนื้อหา หมายถึง เนื้อหาที่มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งที่นิสิตเรียนหรือกระบวนการเรียน และนำไปใช้กับงานที่ได้รับมอบหมาย รวมถึง แนวคิดหรือทฤษฎี วัฒนธรรม รายงานการประชุม บทความ ภาษา และกระบวนการต่าง ๆ

ศักยภาพ หมายถึง ความสามารถของนิสิต ซึ่งจะช่วยให้นิสิตประสบความสำเร็จในการเรียน นิสิตที่มีทักษะกระบวนการคิดที่ดี แต่อาจไม่สามารถดึงเอาออกมาใช้ในการเรียนได้ ศักยภาพมีความเหมือนกับประสิทธิภาพในการเรียนที่รวมถึง ความรวดเร็ว ความแข็งแรง ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ ความจำ ความอดทน และมีความมั่นใจ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การศึกษาวิจัยเรื่องการทำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค แรงจูงใจภายใน และความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูล เอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งหัวข้อดังต่อไปนี้

- 1.แนวคิดและทฤษฎีการทำกับตนเอง
- 2.แนวคิดและทฤษฎีความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค
- 3.แนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจภายใน
- 4.แนวคิดและทฤษฎีความสำเร็จในการเรียน
- 5.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีการทำกับตนเอง

ความหมายของการทำกับตนเอง

วิทยากร เชียงกุล (2552) ให้ความหมาย การทำกับตนเอง หมายถึง การที่ผู้เรียนรู้จัก ทำกับตนเองให้มีแรงจูงใจที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ หรือบรรลุเป้าหมาย

Zimmerman (1989) ให้ความหมายการเรียนแบบทำกับตนเอง หมายถึง การที่ผู้เรียน ดำเนินการกำกับการได้มาซึ่งความรู้และทักษะต่าง ๆ โดยมีการรู้คิดของตนเอง (Metacognitive) มีแรงจูงใจ และกระทำด้วยตนเอง

Corsini (2002) ให้ความหมาย การกำกับตนเอง หมายถึง ประสิทธิภาพในการควบคุมของตนเองในเรื่องของความคิด ความรู้สึก และการกระทำ

Tadlock and Roberts (2011) ได้ให้ความหมาย การเรียนแบบกำกับตนเอง หมายถึง กระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนจัดการกับ ความคิด พฤติกรรม และอารมณ์ เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จในประสบการณ์การเรียนรู้ กระบวนการนี้เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้กระทำตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นกระบวนการที่นำไปสู่การได้มาซึ่งข้อมูลและทักษะต่าง ๆ

สรุปความหมายของการกำกับตนเอง หมายถึง การที่นิสิตดำเนินการกำกับตนเองให้ได้ซึ่งความรู้ และทักษะต่าง ๆ โดยใช้ความรู้คิด แรงจูงใจ และการกระทำด้วยตนเอง ให้สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จตามที่ตนเองตั้งใจเอาไว้

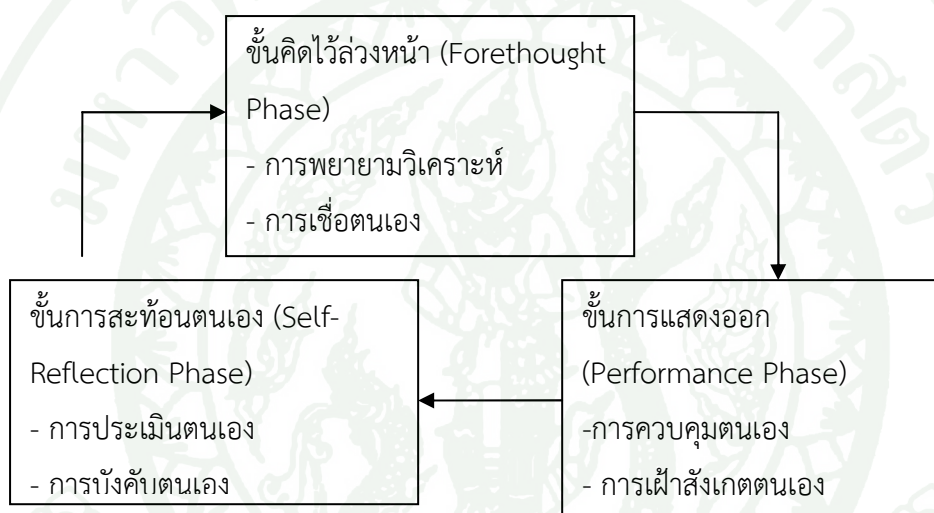
แนวคิดเกี่ยวกับการกำกับตนเอง

Zimmerman (1989) กล่าวว่า การเรียนแบบกำกับตนเองว่า มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ของ Bandura (1977 cited in Zimmerman, 1989) ซึ่งเชื่อว่าการเรียนแบบกำกับตนเองของผู้เรียน เป็นผลเนื่องมาจากองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่ กระบวนการส่วนบุคคล (Person) กระบวนการด้านสภาพแวดล้อม (Environment) และกระบวนการด้านพฤติกรรม (Behavior) การกำกับตนเอง เป็นสาเหตุทำให้เกิดรูปแบบในการพัฒนาสติปัญญา ความสามารถ และเป้าหมายในการเรียนที่เป็นองค์ประกอบในด้านกระบวนการส่วนบุคคล ส่วนองค์ประกอบในด้านพฤติกรรมจะทำให้ผู้เรียนกระทำตามกระบวนการทางความคิด และแรงจูงใจ นอกจากนี้องค์ประกอบกระบวนการด้านสิ่งแวดล้อมเป็นตัวขับเคลื่อนจากการมีผลการเรียนที่ต่ำไปสู่ผลการเรียนที่ดีกว่าเดิม โดยช่วยให้ผู้เรียนสามารถที่จะสร้างยุทธวิธีที่ทำให้บรรลุเป้าหมายของตนเองได้

การกำกับตนเองไม่ได้เป็นความสามารถทางจิตใจหรือเป็นทักษะที่ทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน แต่การกำกับตนเองเป็นกระบวนการเตือนตนเองโดยให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมและทักษะในการเรียน ผู้เรียนจะต้องมีความพยายามในการเรียน และตระหนักถึงจุดแข็ง ข้อจำกัด ซึ่งเป็นสิ่งที่จะชี้นำผู้เรียนในการตั้งเป้าหมายของตนเอง หรือเลือกยุทธวิธีที่จะใช้ในการทำงาน (Zimmerman, 2002)

กระบวนการของการกำกับตนเอง

จิตวิทยาการเรียนรู้ทางสังคมมองกระบวนการการกำกับตนเองว่าเป็นวงจรแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นคิดไว้ล่วงหน้า หมายถึงกระบวนการและความเชื่อที่เกิดขึ้นก่อนความพยายามในการเรียน ขั้นการแสดงออก หมายถึง กระบวนการที่เกิดขึ้นระหว่างการแสดงพฤติกรรม และขั้นพิจารณาตนเอง หมายถึง กระบวนการที่เกิดขึ้นหลังจากการใช้ความพยายามในการเรียน Zimmerman (2002) ได้พัฒนารูปแบบโดยอธิบายออกมาเป็นขั้นตอนการกำกับตนเอง ดังนี้

ภาพที่ 1 กระบวนการของการกำกับตนเอง

ที่มา: Zimmerman (2002: 16)

ขั้นการคิดล่วงหน้า (Forethought phase) วงจรของการกำกับตนเองเริ่มต้นที่ขั้นการคิดล่วงหน้าซึ่งประกอบด้วย การพยายามวิเคราะห์ ทำให้เกิดการวางระเบียบและเกิดความเชื่อในตนเองของผู้เรียน ผู้สอนจะสามารถช่วยผู้เรียนให้มีส่วนร่วมกับขั้นการคิดล่วงหน้า โดยให้ผู้เรียนพยายามในการคิดวิเคราะห์ประกอบด้วย การตั้งเป้าหมายและการคิดยุทธวิธีใหม่ ๆ เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ที่วางไว้ ในขั้นนี้ การกำกับตนเองในการเรียนก่อให้เกิดการตั้งเป้าหมายในระยะยาวและเป้าหมายระยะสั้น ซึ่งอาจจะตั้งเป้าหมายให้ชัดเจนได้เลยในระยะเวลานั้น หรืออาจจะพัฒนาให้เป็นเป้าหมายในระยะยาว

เมื่อพิจารณาขั้นตอนการคิดล่วงหน้าที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีการกำกับตนเองได้ดียิ่งขึ้นนั้น คือ การเชื่อในตนเอง ผู้เรียนจะต้องเชื่อว่าตนเองสามารถประสบความสำเร็จตามแผนที่ผู้เรียนวางเอาไว้ เช่น การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นต้น และการมีประสบการณ์เดิมที่ดี การมีชื่อเสียง การเกิดองค์ความรู้ ความมุ่งมั่น เป็นต้น จะเห็นได้ว่าขั้นตอนการเกิดการกำกับตนเองของ Bandura (1977 cited in Zimmerman, 1989) ด้านบุคคลมีความสัมพันธ์แนวคิดของ Zimmerman (2000)

ปัจจัยด้านบุคคล อาจส่งผลต่อการกำกับตนเองเพราะเป็นแรงจูงใจภายในของผู้เรียนเองที่ให้ความสนใจในการพยายามและกำหนดเป้าหมายต่าง ๆ แรงจูงใจของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนเชื่อเกี่ยวกับการเรียนของตนเอง เช่น ความเชื่อในความสามารถของตนเองในการเรียนและการคาดหวังเกี่ยวกับผลลัพธ์ของบุคคลในการเรียน Bandura (1977 cited in Zimmerman, 1989) เช่น ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถที่จะเรียนให้ประสบความสำเร็จได้ โดยใช้ความรู้ความสามารถที่เรียนมาสอบให้ผ่านให้ได้ในแต่ละภาคการศึกษา

ขั้นการแสดงออก (Performance phase) ประกอบด้วย การควบคุมตนเอง และการสังเกตตนเอง กระบวนการเกิดการแสดงออก ด้านการควบคุมตนเอง หมายถึง การนำแบบแผนและยุทธวิธีที่ตนเองวางไว้ในขั้นการคิดไว้ล่วงหน้ามาใช้ ในการควบคุมตนเอง ได้แก่ การสร้างมโนภาพ (Imagery) การสอนตนเอง (Self-instruction) ความสนใจประเด็น (Attention focusing) และยุทธวิธีในการเรียน (Task strategies) แต่การสังเกตตนเอง หมายถึง การบันทึกเรื่องราว (Self-recording) เหตุการณ์ต่าง ๆ ของบุคคล หรือ บันทึกการทดลองที่ค้นพบด้วยตนเองรวมถึงสาเหตุจากเหตุการณ์เหล่านั้น การบันทึกการใช้เวลาทำให้ผู้เรียนตระหนักว่าจะมีการแบ่งเวลาในการเรียนอย่างไร หรือการที่ผู้เรียนมีการทดลองในการทำการบ้านเพียงคนเดียวจะเสร็จเร็วกว่าทำการบ้านร่วมกับเพื่อน เป็นต้น

ขั้นการสะท้อนตนเอง (Self-reflection phase) ประกอบด้วย การประเมินตนเอง และการกำกับตนเอง ทั้ง 2 วิธี มีความสำคัญอย่างมากในการเกิดกระบวนการสะท้อนตนเอง การประเมินตนเอง เป็นการตัดสินใจว่าจะเป็นที่ยอมรับ หรือไม่เป็นที่ยอมรับ โดยใช้เกณฑ์ในการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของตัวบุคคลกับประสิทธิภาพที่เป็นมาตรฐาน เมื่อผู้เรียนได้มีการประเมินตนเองจะสามารถสรุปได้ว่าผู้เรียนเรียนได้ตรงกับเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ในขั้นการคิดเอาไว้

ล่วงหน้า (Forethought phase) ถ้าผู้เรียนมีการบังคับตนเองได้ดีผู้เรียนก็ย่อมได้รับรางวัล แต่ถ้ามีการบังคับตนเองได้ไม่ดีจะได้รับการลงโทษแทน ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีการปรับปรุงตนเองให้ดียิ่งขึ้น โดยการแบ่งเวลาในการศึกษาเพิ่มมากกว่าเดิม

ปัจจัยที่กำหนดการเรียนรู้แบบกำกับตนเอง

ปัจจัยที่กำหนดการเรียนรู้แบบกำกับตนเอง (Determinants of self-regulated learning) (Zimmerman, 1989: 332-336) มี 3 ด้าน คือ

1. อิทธิพลส่วนบุคคล (Personal influence) การรับรู้ความสามารถของตนเองจะขึ้นอยู่กับประเภทของอิทธิพลส่วนบุคคลได้แก่ ความรู้ของผู้เรียน (Knowledge), กระบวนการรู้คิดของตนเอง (Metacognition), เป้าหมาย (Goal) และอารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียน (Affect)

1.1 ความรู้ของผู้เรียนมี 2 ประเภท คือ ความรู้ในการอธิบาย (Declarative knowledge) และความรู้ในการกำกับตนเอง (Self-regulative knowledge) ได้แก่

ความรู้ในการอธิบาย (Declarative knowledge) คือ ความรู้ที่รวบรวมเป็นคำพูดจากเหตุการณ์ หรือโครงสร้างความรู้ Siegler (1982 cited in Zimmerman, 1989) ได้กล่าวถึงว่าเป็นความรู้ที่รวบรวมขึ้นเป็นวิชา ความรู้ที่เป็นเหตุการณ์ที่ไม่ซับซ้อน ความรู้ที่ไม่มีโครงสร้าง ความรู้ที่ไม่มีผลกระทบจากเงื่อนไขของสภาพแวดล้อม ตัวอย่างความรู้ประเภทนี้ คือ ความหมายของคำศัพท์ตามพจนานุกรม ความรู้ประเภทนี้แตกต่างจากความรู้เชิงกระบวนการ (Procedural knowledge) Anderson (1976 cited in Zimmerman, 1989) กล่าวว่าความรู้เชิงกระบวนการคือความรู้ที่รวบรวมขึ้นจากเงื่อนไขและพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งจะแปรเปลี่ยนต่อสภาพแวดล้อมและผลกรรมที่ได้รับ เช่น เป้าหมาย ระดับแรงจูงใจ ความจำระยะสั้น และสิ่งเร้าจากสภาพแวดล้อมภายนอก

Zimmerman (1989) กล่าวว่าความรู้ในการกำกับตนเอง (Self-regulative knowledge) เป็นทั้งความรู้เชิงกระบวนการ และความรู้เชิงเงื่อนไข ตัวอย่างเช่น การตั้งเป้าหมายในการแบ่งการบ้านคณิตศาสตร์ในหนึ่งสัปดาห์ออกเป็นการบ้านที่จะต้องทำในแต่ละวัน เป็นต้น

ซึ่งความรู้เชิงกระบวนการ คือ การแบ่งงานในรูปแบบของเป้าหมายย่อย ๆ ในระยะสั้น ส่วนความรู้เชิงเนื้อหา คือ ยังจะใช้ยุทธวิธีนี้ต่อไปจนกว่าจะทำให้งานเสร็จสมบูรณ์

1.2 กระบวนการรู้คิดของตนเอง (Metacognition process) การใช้ยุทธวิธีการกำกับตนเองในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับกระบวนการรู้คิดของตนเอง และผลที่ได้รับจากการปฏิบัติ โดยทั่วไปการวิเคราะห์งาน เป็นการอธิบายกระบวนการตัดสินใจในการเลือกยุทธวิธีการกำกับตนเอง ส่วนการวางแผนเกิดขึ้นบนพื้นฐานของงาน สภาพแวดล้อม ความรู้เชิงเนื้อหา เป้าหมาย การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความรู้สึก และผลกรรม ในกระบวนการควบคุมพฤติกรรม (Behavior control) ซึ่งประกอบด้วย ความสนใจ และการควบคุมการตอบสนอง ในสภาพแวดล้อมที่เฉพาะเจาะจง เป็นต้น ยุทธวิธีในการกำกับตนเอง จะนำไปสู่ความพยายาม การควบคุมการเรียนรู้ ประเมินจากผลย้อนกลับ (Feedback) McClelland (1985 cited in Zimmerman, 1989) ซึ่งให้เห็นว่า ผู้เรียนที่มีการตั้งเป้าหมายยากเกินไปหรือสูงเกินไปหรือผู้เรียนที่ตั้งเป้าหมายต่ำเกินไป จะไม่ประสบความสำเร็จก็ควรจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้สอน เพื่อที่จะเรียนให้ดีขึ้น

1.3 การตั้งเป้าหมาย (Goal) การตั้งเป้าหมายขึ้นอยู่กับระยะเวลา การตั้งเป้าหมายระยะสั้น (Proximal goals) เป็นเรื่องสำคัญเพราะว่าผลที่คาดว่าจะได้รับนั้นเป็นเรื่องอนาคต หรือเป็นเรื่องที่ยากจะควบคุมพฤติกรรมในสถานการณ์และความซับซ้อนที่เกิดขึ้น (Bandura, 1986 cited in Zimmerman, 1989) บุคคลจะต้องตั้งเป้าหมายระยะสั้นเพื่อเป็นแรงจูงใจไปสู่เป้าหมายในระยะยาว

1.4 ความรู้สึก (Affect) มีอิทธิพลต่อการกำกับตนเอง เช่น ความวิตกกังวลที่ไปขัดขวางกระบวนการรู้คิดของบุคคล และกระบวนการควบคุมพฤติกรรม Kuhl (1982 cited in Zimmerman, 1989) ได้พัฒนามาตรวัดการประเมินตนเองเพื่อควบคุมพฤติกรรมของ เพื่อที่จะป้องกันพฤติกรรมที่มีสาเหตุที่เกิดจากความวิตกกังวลจากความล้มเหลวที่เคยประสบมา Kuhl (1982 cited in Zimmerman, 1989) พบว่าคะแนนการควบคุมพฤติกรรมของนักเรียน มีความสัมพันธ์ ทางลบกับความวิตกกังวล ดังนั้น ความวิตกกังวลและการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะไปขัดขวางกระบวนการการควบคุมความรู้สึก และการตั้งเป้าหมายระยะยาว

2. อิทธิพลด้านพฤติกรรม (Behavioral influences) อิทธิพลด้านพฤติกรรม

ประกอบด้วย การสังเกตตนเอง การตัดสินตนเอง และการแสดงปฏิกิริยาต่อตนเอง

2.1 การสังเกตตนเอง (Self-observation) เป็น ความสามารถของบุคคลที่จะได้รับ ข้อมูลเกี่ยวกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ว่ามีความก้าวหน้าแค่ไหน การสังเกตตนเองมีอิทธิพล เช่นเดียวกับ กระบวนการส่วนบุคคล (Personal process) ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเอง การตั้ง เป้าหมายและการรู้คิดด้วยตนเอง วิธี การสังเกตตนเองมี 2 วิธี คือ การรายงานด้วยคำพูด การ เขียน การบันทึกการกระทำและปฏิกิริยาตอบสนอง

2.2 การตัดสินตนเอง (Self-judement) เป็น หมายถึง การตอบสนองของผู้เรียนการ เปรียบเทียบความสามารถของตนเองกับมาตรฐาน หรือเป้าหมายอย่างมีระบบคำจำกัดความนี้ สันนิษฐานว่า การประเมินตนเอง (Self- evaluation) จะขึ้นอยู่กับกระบวนการส่วนบุคคลในเรื่อง การรับรู้ความสามารถของตนเอง การตั้งเป้าหมาย และความรู้ หรือมาตรฐานเช่นเดียวกับการ สังเกตตนเอง เป้าหมายจากแหล่งต่าง ๆ รวมทั้งบรรทัดฐานของสังคม เกณฑ์การวัดในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ระดับความสามารถที่เคยได้รับ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ หรือเป้าหมายในการเรียน เป็นต้น (Bandura, 1986) รูปแบบการประเมินตนเองมี 2 วิธี คือ กระบวนการตรวจสอบรายการ (Checking process) และการประเมินค่า (Rating)

2.3 การตอบสนองด้วยตนเอง (Self-reaction) การตอบสนองด้วยตนเอง มีลักษณะ เช่นเดียวกับ การสังเกตตนเองและการตัดสินตนเอง ซึ่งเหมือนกับกระบวนการส่วนบุคคลในเรื่อง การตั้งเป้าหมาย การรับรู้ความสามารถของตนเอง ความรู้สึกของกระบวนการนี้จะมีความสัมพันธ์ และมีผลกระทบซึ่งกันและกัน เช่น การรับรู้ความสามารถของตนเองจะส่งผลต่อการเลือกยุทธวิธี ของผู้เรียน บางกรณีการตอบสนองด้วยตนเองอาจจะไม่ช่วยส่งเสริมการกำกับตนเอง เช่น การ ประเมินตนเองในการเรียนรู้ที่ไม่พอใจ อาจจะไปสู่การถดถอยหรือเกิดการสิ้นหวังที่เกิดจากการ เรียนรู้ (Learned helplessness) ทำให้ผู้เรียนไม่มีความพยายามเพราะคิดว่า ถึงอย่างไรตนเองก็ ทำได้ไม่ดี ประเภทของปฏิกิริยาต่อตนเอง มี 3 ประเภท ได้แก่

2.3.1 พฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกมา (Behavioral self- reactions) โดยผู้เรียน พยายามให้เกิดผลการเรียนรู้ที่ดีที่สุด

2.2.2 ปฏิกริยาของผู้เรียนที่แสดงออกมา (Personal self- reactions) โดยผู้เรียนพยายามเพิ่มกระบวนการส่วนบุคคลในระหว่างการเรียนรู้

2.2.3 ปฏิกริยาของผู้เรียนต่อสิ่งแวดล้อม (Environmental self- reactions) โดยผู้เรียนพยายามปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่เรียนรู้

อิทธิพลด้านพฤติกรรม 3 ด้าน จะมีอิทธิพลซึ่งกันและกันและกันสูง เช่น การให้ผู้เรียนสังเกตตนเองจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจตนเอง 2 อย่าง คือ จะเป็นการให้ข้อมูลที่จำเป็นทั้งมาตรฐาน ความสามารถที่แท้จริง และประเมินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม (Bandura, 1986 cited in Zimmerman, 1989)

3. อิทธิพลด้านสภาพแวดล้อม (Environmental influences) Bandura (1986 cited in Zimmerman, 1989) กล่าวว่า การเรียนรู้จากการสังเกตพฤติกรรมของบุคคล เป็นวิธีการที่มีอิทธิพลมากที่สุดในการรับรู้ความสามารถของตนเอง และพัฒนาความคงทนในการเรียนรู้ Bandura (1986 cited in Zimmerman, 1989) เน้นความสำคัญของประสบการณ์ จากการกระทำเพราะจะนำไปสู่การให้การตอบรับเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ และจะเป็นตัวสร้างแรงจูงใจในการเลือกใช้ยุทธวิธี และการปฏิบัติซึ่งได้รับอิทธิพลจากด้านสภาพแวดล้อม ประกอบด้วยตัวแบบ การพูดชักชวน และโครงสร้างในการเรียนรู้ในบริบทแวดล้อม

3.1 ตัวแบบ (Modeling) Bandura (1986 cited in Zimmerman, 1989) มองว่า ตัวแบบเป็นยุทธวิธีที่ดีซึ่งสามารถส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเองสำหรับบุคคลได้ซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ตรงกับสิ่งพึงพอใจและความเชื่อมั่นตนเอง

3.2 การพูดชักชวน (Verbal persuasion) เป็นประสบการณ์ที่อาจเป็นวิธีที่ได้ผลน้อยในเรื่องการกำกับตนเอง เพราะการชักจูงขึ้นอยู่กับระดับความเข้าใจในคำชักชวนเหล่านั้นของบุคคล อย่างไรก็ตามเมื่อนำมารวมกับตัวแบบ การชักจูงก็มีอำนาจต่อความคิดในระดับปานกลาง ตัวแบบและการพูดชักจูงเป็นสองปัจจัยของการสนับสนุนทางสังคมเพื่อให้คำแนะนำตนเองแก่บุคคล ประการแรก คือ การได้รับคำแนะนำหรือการช่วยเหลือจากผู้สอน เพื่อน ๆ หรือผู้ปกครอง และประการสุดท้ายคือหนังสือ หรือรูปแบบสัญลักษณ์ของข้อมูลเช่น แผนภาพ รูปภาพ และตาราง

3.3 โครงสร้างของสิ่งแวดล้อมทางการเรียน (Structure of the learning context) การเรียนของมนุษย์ยังคงต้องอาศัยบริบทของสิ่งแวดล้อมทางสังคม เช่น สถานที่เรียนที่มีความเงียบ คาดว่าจะส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียนได้

ยุทธวิธีการกำกับตนเองในการเรียนสำหรับผู้เรียน

Tadlock and Roberts (2011) ได้กล่าวถึง การกำกับตนเองในการเรียน (Self - regulated learning หรือ SRL) เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อแนวทางในการซึ่งช่วยให้ผู้เรียนนอกแบบ การเรียนได้ดีขึ้นและมีทักษะในการเรียนที่ดี การส่งเสริมการเรียนรู้แบบกำกับตนเอง หรือ (SLR) ในชั้นเรียน ผู้สอนต้องสอนผู้เรียนมีกระบวนการการกำกับตนเองในการเรียน ซึ่งประกอบไปด้วย 8 ด้าน ได้แก่

1.การตั้งเป้าหมาย เป็นเกณฑ์ในการกระทำของบุคคล สำหรับในชั้นเรียนการตั้งเป้าหมาย หมายถึง การได้เกรดเฉลี่ยสะสมที่ดีจากการสอบ หรือการเข้าใจรายละเอียดในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น การบรรลุเป้าหมายในช่วงระยะสั้นที่จะนำไปสู่ความมุ่งมั่นในระยะยาว ถ้าผู้เรียนมีการตั้งเป้าหมายในระยะยาวจะทำให้สอบได้คะแนนที่ดี เช่น การกำหนดระยะเวลาในการเรียน และยุทธวิธีในการเรียนที่จะเป็นตัวช่วยที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการสอบความรู้จากการเรียน ส่วนการกระตุ้นให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายการเรียนในระยะสั้น จะทำให้ผู้เรียนเกิดความก้าวหน้าในการเรียนอีกด้วย

2.การวางแผน หมายถึง การวางแผนจะช่วยให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย และทำให้เกิดความผูกพัน ความสนใจ ความตั้งใจและความใส่ใจในการเรียน พร้อมทั้งค้นหายุทธวิธีที่จะทำไปสู่ความสำเร็จ การวางแผนเกิดจาก 3 ขั้นตอน ประกอบด้วย

2.1 การตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ในงานที่ได้รับมอบหมาย

2.2 การสร้างกลยุทธ์ที่นำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย

2.3 การตัดสินใจว่าจะใช้เวลาและทรัพยากรที่ต้องการที่จะทำให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

3. การกระตุ้นตนเอง มีความสำคัญเพราะมันทำให้ผู้เรียนยอมที่จะอยู่ในชั้นเรียน การกระตุ้นตนเองไม่ได้เกิดจากการได้รับรางวัล หรือแรงเสริมต่าง ๆ แต่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความตั้งใจในการเรียนและเต็มใจรวมทั้งทำงานที่ได้รับมอบหมาย โดยผู้เรียนมีการสร้างเป้าหมายในการเรียนเอง ซึ่งเป็นแรงจูงใจภายในทำให้เกิดความก้าวหน้าที่จะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย ทำให้ผู้เรียนยืนหยัดที่จะเรียนวิชาที่มีความยาก ตลอดจนค้นพบกระบวนการเรียนที่พึงพอใจ

4. การควบคุมความสนใจ มีความจำเป็นถ้ามีความชัดเจนจะไม่ทำให้เกิดความเบี่ยงเบนหรือการไม่สนใจในการเรียน การจัดสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมจะช่วยผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่ เช่น ห้องเรียนที่เงียบปราศจากเสียงรบกวน การควบคุมความสนใจจะทำให้ผลการเรียนของผู้เรียนเพิ่มขึ้น เช่น เดียวกับการใช้เวลาในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ดังนั้น การทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน ผู้สอนต้องกำจัดสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุทำให้ผู้เรียนเบี่ยงเบนความสนใจไปจากการเรียน

5. ความยืดหยุ่นของการใช้ยุทธวิธี หมายถึง ผู้เรียนใช้ยุทธวิธีในการเรียนที่หลากหลาย และมีการปรับใช้ยุทธวิธีตามต้องการเพื่อให้เกิดการก้าวหน้าไปสู่เป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ ผู้เรียนอาจจะใช้เวลาและสร้างความคุ้นเคยกับยุทธวิธีใหม่ ๆ ที่มีความเหมาะสม และผู้สอนสามารถช่วยให้ผู้เรียนที่จะเลือกใช้ยุทธวิธีที่เหมาะสมกับการเรียนด้วยตนเอง

6. การกระทำด้วยตนเอง หมายถึง ผู้เรียนต้องรับผิดชอบในการเรียนและผลสำเร็จที่ออกมาว่าเป็นเรื่องของตนเอง ตลอดจนทำให้เกิดความก้าวหน้าไปสู่เป้าหมาย กระบวนการกระทำด้วยตนเองเป็นการรวมเอายุทธวิธีต่าง ๆ มาใช้เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความก้าวหน้าในการเรียน โดยผู้เรียนจะต้อง ตั้งเป้าหมายในการเรียน มีการวางแผนล่วงหน้า ตลอดจนสร้างแรงจูงใจในการเรียนของตนเองเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย มีการเน้นความสนใจในงานที่ได้รับมอบหมาย และใช้ยุทธวิธีในการเรียนต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเข้าใจในเนื้อหาและข้อมูลต่าง ๆ ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนกระทำด้วยตนเอง โดยการให้ผู้เรียนจดบันทึกจำนวนครั้งในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย เลือกยุทธวิธีต่าง ๆ มาใช้ และการใช้เวลาแก่งานที่ได้รับมอบหมาย วิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถเห็นภาพความก้าวหน้าและทำการเปลี่ยนแปลงการเรียนตามต้องการ

7. การแสวงหาความช่วยเหลือ หมายถึง ผู้เรียนที่มีการกำกับตนเองได้ดีจะไม่ทำงานทุกอย่างให้สำเร็จด้วยตนเอง แต่จะพยายามหาความช่วยเหลือจากผู้อื่นเมื่อจำเป็น นี่คือนิสัยที่ทำให้การเรียนแบบกำกับตนเองมีความแตกต่างจากวิธีการอื่น ๆ ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนในเรื่องนี้ได้ โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับที่ทำให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายและให้โอกาสแก่ผู้เรียนที่จะเพิ่มเติมมีการเปลี่ยนแปลงที่เหมาะสม

8. การประเมินตนเอง หมายถึง ผู้เรียนที่สามารถประเมินการเรียนได้ด้วยตนเอง ซึ่งจะแยกออกจากการประเมินของผู้สอน ในการประเมินการเรียนของตนเองจะทำให้ผู้เรียนประเมินยุทธวิธีในการเรียนที่เหมาะสมกับการเรียนและรู้ถึงการปรับเปลี่ยนวิธีการให้เข้ากับงานที่ได้รับมอบหมายในอนาคต ผู้สอนสามารถส่งเสริมการประเมินตนเองภายในชั้นเรียน โดยผู้สอนช่วยผู้เรียนสร้างเป้าหมายและยุทธวิธีต่าง ๆ ที่ใช้ในการเรียน และปรับเปลี่ยนเป้าหมายและยุทธวิธีต่าง ๆ การเรียนให้เข้ากับผลการเรียนที่ออกมา

โดยสรุป การกำกับตนเองในการเรียนสามารถตั้งเป้าหมายในการเรียนได้ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ต้องมีการวางแผนเอาไว้ล่วงหน้าเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีแรงจูงใจในตนเอง มีการควบคุมสนใจให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้และมีความก้าวหน้าในการเรียน ผู้เรียนสามารถใช้ยุทธวิธีในการเรียนที่มีความหลากหลายและสามารถปรับเปลี่ยนยุทธวิธีในการเรียนได้ตรงความต้องการของผู้เรียน เช่น มีการกระทำด้วยตนเองเพื่อความก้าวหน้าในการเรียน หาความช่วยเหลือจากผู้อื่น และประเมินตนเองด้วยเป้าหมายและความก้าวหน้าจากผลการเรียน ผู้สอนควรที่จะเข้าใจว่าการพัฒนาผู้เรียนนั้นมียุทธวิธีที่หลากหลาย ซึ่งบางวิธีนั้นเหมาะกับบุคคลหนึ่งแต่อาจจะไม่เหมาะสมกับบุคคลอื่น ๆ ก็เป็นไปได้

จากการศึกษาค้นคว้าและการทบทวนเอกสารต่าง ๆ ผู้วิจัยได้เลือกแนวความคิดของ การกำกับตนเองของ (Self-Regulation) ของ Tadlock and Roberts (2011) ได้มีการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับวิธีการกำกับตนเองการเรียนของผู้เรียน ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นความสนใจของผู้ศึกษา โดยแนวความคิดกำกับตนเองมีวิธีการกำกับตนเอง 8 ด้าน คือ การตั้งเป้าหมาย การวางแผน แรงจูงใจในตนเอง การควบคุมความสนใจ ความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธีในการเรียน การกระทำด้วยตนเอง การแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้อื่น และการประเมินตนเอง

แนวคิดความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค

ความหมายของความสามารถในการเผชิญและฝ่าฟันอุปสรรค

วิทยา นาควัชระ (2544: 91) กล่าวว่า ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคว่าเป็นความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคของบุคคล มีความอดทนเมื่อมีอุปสรรคและสามารถฟันฝ่าอุปสรรคได้อย่างคนที่มีกำลังใจและมีความหวังอยู่เสมอ

กรมวิชาการ (2545: 8) ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค หมายถึง ความสามารถในการใช้พลังความคิดในตนด้วยความมุ่งมั่น เอาชนะอุปสรรค ความยากลำบาก ช่วยให้ประสบความสำเร็จทั้งในชีวิตส่วนตัว การทำงานและการดำรงชีวิตในสังคม

ธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ์ (2548: 20) ให้ความหมาย ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค และความยากลำบาก หรือความฉลาดในการฝ่าวิกฤต ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการประสบความสำเร็จในชีวิต

วิทยากร เชียงกูล (2552) ให้ความหมาย ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค หมายถึง ความฉลาดในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ที่ยากลำบาก ที่นักจิตวิทยาบางคนได้เสนอว่าเป็นความฉลาดอีกแบบหนึ่งนอกเหนือไปจากความฉลาดทางปัญญา และ ความฉลาดทางอารมณ์ เป็นความฉลาดที่สามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ เพื่อที่คนเราจะอยู่รอดในสังคมและพัฒนาตัวเองให้มีทักษะใช้ชีวิตในสังคมได้ดียิ่งขึ้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2553: 4) ให้ความหมาย ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการเผชิญหน้ากับสถานการณ์ทางลบที่เกิดขึ้นกับตน

Stoltz (1997: 6-7) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคได้ว่า หมายถึงความสามารถของบุคคลในการตอบสนองต่อเหตุการณ์ในยามที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ยากหรือความลำบาก

สรุปความหมายของความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและการจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นของผู้เรียน การเอาชนะอุปสรรคและความยากลำบากที่ขัดขวาง การประสบความสำเร็จในด้านการเรียน โดยไม่ย่อท้อ มีความอดทนและมีวิธีแก้ไขรวมทั้งสร้างกำลังใจ เข้มแข็งและมีความหวังอยู่เสมอ

แนวความคิดของความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค

ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค (Adversity quotient หรือ AQ) เป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดความสามารถของบุคคลในการอดทนต่อปัญหาและอุปสรรคต่างๆ รวมทั้งสามารถเผชิญต่อปัญหาและอุปสรรคได้ จนทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในชีวิตประจำวันและการเรียน โดย Stoltz ได้สรุปแนวความคิดเรื่อง ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคว่า (AQ) ตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักการทางวิทยาศาสตร์ 3 หลัก (Stoltz, 1997) คือ

1. จิตวิทยาการรู้คิด (Cognitive psychology) อุปสรรคต่างๆที่เกิดขึ้นมาจากภายในจิตใจของบุคคล ทำให้เกิดความท้อแท้ หดหวัง ไม่รู้ว่าจะจัดการกับอุปสรรคเหล่านี้ได้อย่างไร คนกลุ่มนี้ก็จะพ่ายแพ้และจมอยู่กับความทุกข์ที่เป็นอุปสรรค การที่บุคคลเกิดความคิดและเชื่อเช่นนั้นไปเรื่อย ๆ จะหล่อหลอมให้เกิดการรับรู้เช่นนี้ตลอดชีวิตเมื่อเผชิญกับอุปสรรค ในทางตรงข้ามถ้าบุคคลมีการรับรู้ว่าเป็นสิ่งชั่วคราว เป็นสิ่งที่ต้องเผชิญและฝ่ามันไป คนก็就会有ความหวัง มีกำลังใจไม่ท้อแท้และหาทางที่จะฟันฝ่าอุปสรรคเหล่านี้ไป และถ้าต้องเผชิญอุปสรรคต่างๆในอนาคตก็จะมีกรรับรู้อุปสรรคในทางบวก

2. ระบบภูมิคุ้มกันของจิตประสาท (Psychoneuroimmunology) เป็นแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องของสุขภาพและผลการปฏิบัติงานของมนุษย์ โดย ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคมีความเกี่ยวข้องกับสุขภาพกายและสุขภาพจิตของตนเอง ความเข้มแข็งทางจิตใจและการควบคุมตนเองจะส่งผลต่อภูมิคุ้มกันต้านทานโรคร้ายหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ นักวิจัยหลายท่านได้กล่าวว่า ศาสตร์แห่งภูมิคุ้มกันทางจิตในและประสาทวิทยานี้ ทำให้คนเราได้เรียนรู้ว่า

2.1 มีการเชื่อมโยงโดยตรงระหว่างวิธีที่ตอบสนองต่อวิกฤตและสุขภาพจิตและสุขภาพกาย การควบคุมจึงมีความจำเป็นต่อสุขภาพและการมีอายุยืนยาว

2.2 วิธีที่บุคคลตอบสนองต่อวิกฤตมีผลต่อระบบภูมิคุ้มกันการฟื้นตัวจากการผ่าตัด และความทนทานต่อโรคที่คุกคามชีวิต

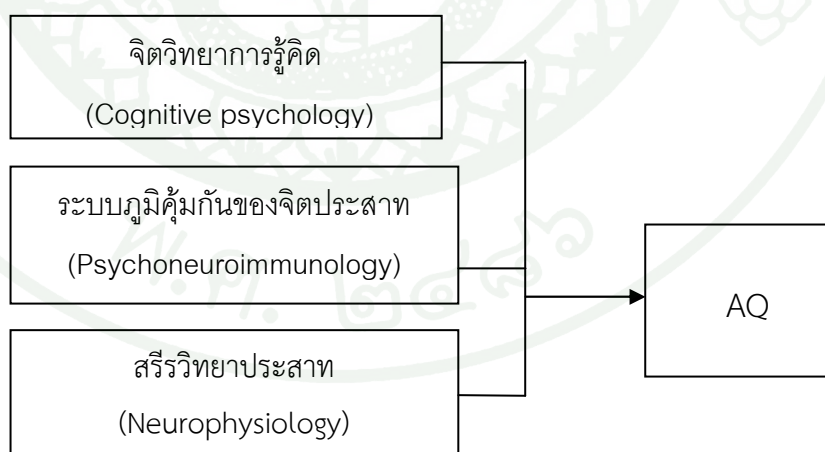
2.3 รูปแบบการตอบสนองต่อวิกฤตที่อ่อนแอ ทำให้เกิดความเครียดได้

3. สรีรวิทยาประสาท (Neurophysiology) สมอของมนุษย์จะมีโครงสร้างที่สมบูรณ์และสามารถสร้างความเคซินขึ้นมาได้ ถ้าเปลี่ยนจิตใจได้นี้ก็ใหม่ และสร้างทัศนคติทางบวก จะช่วยพัฒนาความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคที่เกี่ยวข้องของมนุษย์ได้ ดังนั้น จากพื้นฐานงานวิจัยของนักสรีระประสาทวิทยาชั้นนำ ทำให้คนเราได้เรียนรู้ว่า

3.1 สมอถูกจัดเตรียมอย่างเยี่ยมยอด เพื่อการสร้างนิสัยอย่างที่เรารปรารถนา

3.2 นิสัยสามารถยับยั้ง และเปลี่ยนแปลงได้ทันที นั่นคือ นิสัยส่วนตัวในการตอบสนองต่อวิกฤต สามารถถูกยับยั้งและเปลี่ยนแปลงได้ทันที

ดังนั้น นิสัยที่เป็นจิตใจดีสำนึก เช่น AQ ก็จะสามารถเปลี่ยนได้อย่างทันทีทันใด และพร้อมเสมอที่จะสร้างนิสัยใหม่ๆ ที่คงอยู่ได้อย่างถาวร โดยแสดงตามแผนภาพ ดังนี้

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดของความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค
ที่มา: Stoltz (1997: 83)

ตามแนวคิดของ Stoltz (1997) ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคมีความสำคัญต่อบุคคลที่ช่วยทำนายว่า บุคคลใดจะสามารถทำงานได้มีศักยภาพที่เหนือกว่าความคาดหวังที่จะได้และประสบความสำเร็จ หรือบุคคลใดจะล้มเลิกการทำงานและบุคคลใดจะมีความพยายามฟันฝ่าอุปสรรคจนประสบความสำเร็จ

ความแตกต่างระหว่าง AQ เทียบกับ IQ และ EQ

มีความเชื่อว่าบุคคลที่มีเชาวน์ปัญญาดีกว่าผู้อื่นจะมีความถนัดเฉพาะด้านที่เหนือกว่าผู้อื่น มีร่างกายที่แข็งแรง มีครอบครัวที่อบอุ่น มีสังคมที่ดี และมีทรัพยากรที่ไม่จำกัด ตรงกันข้ามกับบุคคลที่ขาดสิ่งเหล่านี้ แต่บางครั้งเกิดความสงสัยว่าทำไมคนที่ความฉลาดล้ำเลิศจึงมีศักยภาพน้อยกว่าหรือประสบความสำเร็จน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่นที่มีปัญญาน้อยกว่าแต่สามารถประสบความสำเร็จในชีวิตที่มากกว่า เชาวน์อารมณ์เป็นเรื่องที่มีความสำคัญสามารถทำนายความสำเร็จในการเรียนได้ อย่างไรก็ตามไม่ใช่ทุกคนที่จะสามารถใช้ประโยชน์จากเชาวน์อารมณ์ของตนเองได้อย่างเต็มที่เพราะบางคนก็ได้ล้มเลิกกิจกรรมที่ทำอยู่กลางคันทั้ง ๆ ที่ตนเองมีศักยภาพและทักษะที่มากพอ นั่นเป็นเพราะขาดความเพียรพยายามที่จะในเรื่องของความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ ดังนั้นเชาวน์ปัญญาและเชาวน์อารมณ์ไม่สามารถที่จะทำนายความสำเร็จได้ (Stoltz, 1997)

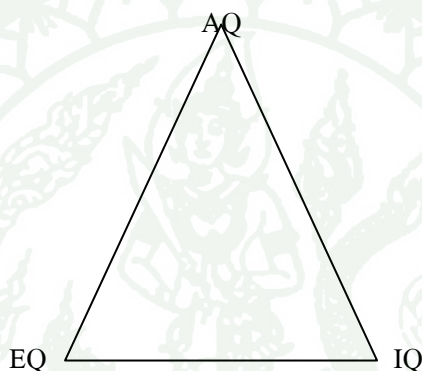
วิทยา นาควัชระ (2544) กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนเกิดมามีทั้งข้อดีและข้อบกพร่องในตัวเองที่ทำให้มีความสุขหรือทุกข์ การที่เราจะประสบความสำเร็จได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ

1. พันธุกรรม
2. การอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่วัยเด็ก
3. สิ่งแวดล้อม

ปัจจัยทั้ง 3 เป็นตัวหล่อหลอมให้เกิดบุคลิกภาพได้ทั้งดีและไม่ดี บางปัจจัยก็เกิดจากพันธุกรรม เช่น เชาวน์ปัญญา (IQ) บุคคลที่มี IQ สูงถือว่าเป็นบุคคลที่มีความฉลาด เป็นสิ่งที่ดี บางปัจจัยก็เชื่อว่าการพัฒนาของสมองซีกซ้ายทำให้เกิดเชาวน์อารมณ์ (EQ) ถ้าบุคคลที่มีเชาวน์ปัญญา

ในด้านนี้มากก็จะเป็นบุคคลที่มีเจตคติที่ดีต่อชีวิต อารมณ์ดี ปรับตัวได้ดี เห็นอกเห็นใจผู้อื่น มีความสุข ซึ่งเชื่อว่าเป็นมาจากการอบรมของครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ ปัจจัยบางอย่างก็มาจากการหล่อหลอมพฤติกรรม มีการเลียนแบบตัวอย่างที่ดี มีวินัยในชีวิตที่ดี ทำให้เกิดความฉลาดด้านคุณธรรม (MQ) ซึ่งเป็นผลที่มาจาก การอบรมเลี้ยงดูเช่นกัน ส่วนความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค (AQ) จะทำให้มนุษย์สามารถเอาชนะอุปสรรคได้มากขึ้น มีความอดทนที่จะผลงานต่าง ๆ ออกมาได้มากขึ้น นำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต

Stoltz ได้เสนอแนวคิดที่ว่าความสำเร็จนั้นต้องมาจาก 3 ด้าน ได้แก่ IQ, EQ และ AQ

ภาพที่ 3 สามเหลี่ยมแห่งความสำเร็จ

ที่มา : Stoltz, 1997, p.12

บุคคลที่มีเชาวน์ปัญญาดี (IQ) จะแก้ปัญหาได้ดีต้องรู้จักบริหารอารมณ์ (EQ) ให้สงบ มีสติ มีความมั่นคง ซึ่งจะช่วยให้เกิดปัญญาอันแหลมคมในการแก้ไขปัญหามากขึ้น ขณะเดียวกันเมื่อผู้เรียนต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ที่เพิ่มมากขึ้น จะต้องไม่หวั่นไหว มีความคิดที่มั่นคง เชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถที่จะควบคุมสถานการณ์ได้ เชื่อว่าปัญหาสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา นั่นก็คือ ความสามารถของ ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค (AQ) นั่นเอง

การแบ่งประเภทของบุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค

Stoltz (1997) ได้เปรียบเทียบชีวิตคนเหมือนกับการปีนเขา หากบุคคลต้องการประสบความสำเร็จ ต้องอาศัยจิตใจที่มีความมุ่งมั่น อดทน และมีความอดทน ซึ่งจะต้องใช้ความพยายาม

และความอดทนในการปีนอย่างช้า ๆ ซึ่งการเปรียบเทียบนี้ไม่ได้ใช้เฉพาะกับตัวบุคคลเท่านั้น ยังใช้ในการเปรียบเทียบกับความสำเร็จ ของทีมงานและองค์การที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง โดย Stoltz ได้แบ่งลักษณะของบุคคล เป็น 3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มบุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคต่ำ หรือ (The quitter) เป็นกลุ่มที่เมื่อเผชิญปัญหาอยู่ตรงหน้า ก็ไม่พยายามแก้ไขปัญหานั้น จะเพิกเฉยต่อปัญหาต่าง ๆ ที่เข้ามาในชีวิต เปรียบได้กับบุคคลที่มักจะยอมแพ้ง่ายๆ เมื่อมีปัญหาหรืออุปสรรคเข้ามาในชีวิตประจำวัน เช่น ผู้เรียนที่มีปัญหาจากการเรียน มักจะไม่ยอมแก้ปัญหาก็อุปสรรคและจะล้มเลิกถอยหนีอย่างง่าย ๆ จะบอกกับตนเองว่าไม่สามารถที่แก้ปัญหานั้น ๆ ได้ หรือจะบอกว่าตนเองไม่มีความสามารถพอ พยายามปฏิเสธโอกาส มองโลกในแง่ร้าย เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ คนกลุ่มนี้มักจะเป็นคนที่ซิมเศร้า หดหู่ มองโลกในแง่ร้าย อิจฉาริษยา และมองคนที่ประสบความสำเร็จว่าเป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรม โดยที่ไม่เคยมองตัวเองว่า จริงๆ แล้ว ตัวเองก็มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จ แต่ได้ปล่อยให้โอกาสนั้นหลุดลอยไปเองจากการที่ไม่ยอมแก้ปัญหาก็อุปสรรคที่ตัวเองเคยประสบมา

2. กลุ่มบุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคปานกลาง หรือ (The camper) เป็นกลุ่มที่เมื่อภูเขาสูงใหญ่ ก็จะพยายามหาทางเพื่อปีนเขาสูงนั้น แต่พอปีนเขาไปได้ในระดับหนึ่ง ก็จะหยุด ไม่ต้องการที่จะปีนไปให้ถึงจุดสูงสุดของภูเขา เปรียบได้กับผู้ที่ทำงานไปตามความรับผิดชอบ ไม่ได้เพิ่มความพยายามที่จะก้าวต่อไปข้างหน้า เมื่อองค์การมีเป้าหมายให้ระดับหนึ่ง ก็จะทำเพียงแต่เป้าหมายที่กำหนดไว้ ไม่ได้พยายามที่จะทำให้เกินไปกว่าเป้าหมาย ทั้งๆ ที่ตัวเองยังมีพลัง ยังมีความสามารถที่จะก้าวขึ้นไปสู่ระดับที่สูงกว่านั้นเมื่อเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคปานกลาง จะพยายามหาคำพูดเพื่อการประนีประนอม

3. กลุ่มบุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคสูง หรือ (The climber) เป็นกลุ่มที่มีความพยายามในการปีนเขาเพื่อให้ถึงยอดเขาสูงใหญ่ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ เพื่อให้ปีนให้ถึงยอดเขา เปรียบได้กับคนกลุ่มที่ยอมเสียสละและทุ่มเททำงานให้ก้าวหน้ามากยิ่งขึ้นต่อไปเรื่อยๆ มีความอดทนต่อการหาหนทางในการแก้ปัญหาก็อุปสรรคที่อาจจะประสบในการทำงาน เป็นกลุ่มที่ชอบสร้างงาน และชอบสร้างสรรคสิ่งใหม่ๆ เสมอ คนกลุ่มนี้มักมีบุคลิกที่กระฉับกระเฉงมีความพร้อมที่จะเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา มีความทะเยอทะยาน จะทำทุกอย่างให้ดี

ที่สุดเท่าที่ตนเองจะทำได้ ให้คุณค่ากับตนเองสูง จะบอกกับตัวเองว่าฉันทำได้ ไม่มีสิ่งใดที่จะเหนือความสามารถของตนเอง จะมีการให้กำลังใจกับตนเองเสมอเพื่อสามารถผ่านอุปสรรคนั้นไปได้ ด้วยดีถึงแม้จะมีความยากเพียงไหน คำพูดของคนกลุ่มนี้จะแสดงถึงความพยายามในการกระทำ และมีความอดทน

เมื่อได้พิจารณาลักษณะของบุคคลที่ 3 ประเภทแล้ว มีแนวโน้มว่า ทุกสถาบันการศึกษา ย่อมต้องการให้ผู้เรียน เป็นบุคคลที่มีลักษณะแบบความสามารถในเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคสูง เนื่องจากเป็นบุคคลที่มีความตั้งใจ มีความทุ่มเททั้งร่างกาย และแรงใจในการเรียน เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าในการเรียน ถึงแม้ว่าจะประสบกับปัญหาและอุปสรรคที่จะเข้ามา บุคคลกลุ่มนี้ ก็พยายามหาทางแก้ปัญหา และสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ให้กับสถาบันการศึกษา

ลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค

Stoltz (1997) ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มีระดับ AQ สูง และ AQ ต่ำ ไว้ดังนี้

1.คุณลักษณะของบุคคลที่มี AQ สูง จะมีความแข็งแกร่งในการฟื้นตัวได้เร็วเมื่อต้องเผชิญกับอุปสรรค เป็นบุคคลที่มีผลการปฏิบัติงานที่เยี่ยมยอดและสามารถรักษาระดับของผลงานไว้ได้ มองโลกในแง่ดีอย่างแท้จริง กล้าเสี่ยงในสิ่งที่จำเป็นต้องเสี่ยง พัฒนาการตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้อย่างดี รักษาสุขภาพให้ดี มีพลังกระชุ่มกระชวย และมีชีวิตชีวาอยู่เสมอ ยอมรับที่จะรับผิดชอบต่อความยากลำบากและความท้าทายที่ซับซ้อน มีความอดทน มีความคิดสร้างสรรค์ ในการหาทางแก้ปัญหา เป็นนักแก้ปัญหาและนักคิดที่คล่องตัวมาก มีการเรียนรู้ เติบโตและพัฒนา

2.คุณลักษณะของบุคคลที่มี AQ ต่ำ จะเกิดความล้มเหลวเกี่ยวกับความตั้งใจได้ง่าย กลายเป็นผู้พ่ายแพ้ ซึมเศร้า ไม่ปลดปล่อยศักยภาพออกมาอย่างเต็มที่ รู้สึกว่าช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ทรมานจากความเจ็บป่วย มองโลกในแง่ลบ สับสน วกวนอยู่ในปัญหา หลีกเลียงงานหรือสถานการณ์ที่ท้าทาย ทั้งความคิดต่างๆ ที่ดี และทั้งเครื่องมือที่ยังไม่เคยถูกใช้ หยุดพักผ่อนกลางทาง

องค์ประกอบสำคัญของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค

Stoltz(1997) ได้เสนอถึงองค์ประกอบความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคว่า ประกอบด้วย 4 มิติ ที่รวมเรียกว่า CO2RE ซึ่งแสดงให้เห็นเกี่ยวกับ ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (AQ) ของบุคคลได้ว่าอยู่ในระดับสูง ปานกลาง หรือ ต่ำ มิติทั้ง 4 ได้แก่

มิติที่ 1 การควบคุมสถานการณ์ (C=Control) หมายถึง ระดับการรับรู้ในการควบคุมตนเองของบุคคลเพื่อผ่านพ้นอุปสรรคความยากลำบาก หรือเหตุการณ์ที่คับขัน หรือเป็นความสามารถของบุคคลในการควบคุมสถานการณ์ให้สามารถผ่านพ้นเหตุการณ์ที่ยากลำบาก หรืออุปสรรคไปได้ ผู้ที่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (AQ) มิติด้านการควบคุมสูง ได้แก่ การมีระดับการรับรู้ถึงความสามารถที่จะควบคุมตนเองให้ผ่านพ้นเหตุการณ์และความยากลำบากสูง เป็นบุคคลที่มีความคิดเชิงรุกต่อปัญหา(Proactive Approach) ไม่ย่อท้อ มีความหนักแน่น ไม่ลดละความตั้งใจ มีความกระตือรือร้นในการเผชิญกับปัญหาและพยายามหาทางออกให้กับปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ บุคคลที่มี ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (AQ) มิติด้านนี้สูงเปรียบได้กับบุคคลที่ชอบความท้าทาย บุคคลเหล่านี้จะมีพลังอำนาจ มีความคิดเชิงรุกต่อปัญหา คิดเชิงบวก และควบคุมปัญหาได้ จะส่งผลดีในการทำงานระยะยาว ผลผลิตของงาน และสุขภาพ คะแนนที่สูงแสดงให้เห็นถึงการยืนกรานที่จะต่อสู้กับความยากลำบาก

แต่คนที่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (AQ) มิติด้านนี้ต่ำจะเป็นผู้ที่รับรู้ว่าเป็นปัญหา อุปสรรคความยากลำบากแม้เพียงเล็กน้อยก็ทำลายความรู้สึกที่มีพลังอำนาจให้หมดไปหมดพลังต่อสู้ จะเพิกเฉยและเย็นชาต่อปัญหา และยังคงเชื่อถือโชคชะตาหรือเคราะห์กรรม มักเป็นผู้ที่ไม่ดีนรณ ไม่กระตือรือร้น อิดโรยและเป็นผู้ที่อ่อนแอกับความยากลำบาก มีชีวิตไปวันๆ อย่างลุ่มๆ ดอนๆ ในรายที่ AQ ต่ำมากก็อาจล้มเลิกความตั้งใจที่จะแก้ปัญหาไปในที่สุด พวกที่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (AQ) ต่ำจึงเปรียบเหมือนพวกรักสบายกลางทาง (Camper) และพวกขี้แพ้(Quitter)

มิติที่ 2 สาเหตุและความรับผิดชอบ(O2=Origin and Ownership) หมายถึง การที่บุคคล คิดและถือเอาปัญหาของส่วนรวมเป็นปัญหาของตน พยายามช่วยคิดแก้ไขปัญหา วิเคราะห์ ค้นหาสาเหตุของปัญหา และตระหนักว่าเป็นความรับผิดชอบของตนต้องหาทางแก้ไขให้ได้ ไม่ผลัก

ภาวะความรับผิดชอบไปให้ผู้อื่น พิจารณาปัญหาจากตนเองและปัจจัยภายนอก เพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้จากสิ่งที่เคยผิดพลาดในอดีต ตำหนิหรือโทษตนเองอย่างสร้างสรรค์เพื่อไม่นำไปสู่การเสียใจและสำนึกผิด ซึ่ง Stoltz (1997) ถือว่าเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพลัง (Powerful motivator) และหากนำมาใช้อย่างเหมาะสม จะนำมาซึ่งการปรับปรุงแก้ไข

ผู้ที่มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค (AQ) มิติที่สูง ได้แก่ บุคคลที่มีแนวคิดในการค้นหาสาเหตุของปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นว่ามาจากสาเหตุใด จะวิเคราะห์ทั้งตนเองและสิ่งแวดล้อมภายนอกและกำหนดบทบาทให้เป็นเจ้าของปัญหา เรียนรู้จนสามารถแก้ไขปัญหาคือ การพิจารณาจากสิ่งแวดล้อมภายนอกนั้นเป็นการมองในแง่ดี แง่บวก ส่วนการพิจารณาตนเองนั้นจะเป็นการตำหนิหรือกล่าวโทษตนเองเพื่อกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ที่จะแก้ไขปรับปรุงตนเองจากความผิดพลาดที่เกิดขึ้น แต่ไม่โทษตนเองพร่ำเพรื่อเพราะจะทำให้หมดกำลังใจ บุคคลที่มีมิติด้านนี้ดี ความเสียใจจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพลัง ทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างกัน เพราะเมื่อบุคคลพูดหรือทำอะไรที่ไม่ดีกับผู้อื่นแล้วสำนึกได้ จะเกิดประสบการณ์การเรียนรู้จากความเสียใจและความผิดพลาดของบุคคลนั้น

ส่วนผู้ที่มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค (AQ) ด้านนี้ต่ำมักมีนิสัยที่ชอบตำหนิหรือโทษตนเองเกินควร การตำหนิตนเองมากเกินไปจะทำให้เสียขวัญและเป็นไปในทางทำลาย ทั้งทำลายพลังงาน ความหวัง สุขภาพกายและจิตใจ มีหลายคนที่คิดว่าตนเองเป็นเจ้าของปัญหาแต่เพียงผู้เดียว คิดว่าทุกอย่างเลวร้ายและเป็นความผิดของตนเป็นส่วนใหญ่ ความรู้สึกนี้หากสะสมเป็นเวลานานเข้าจะทำให้เสียใจ อ่อนเปลี้ย หมดกำลังใจ รู้สึกเลวร้าย ทั้อใจซึมเศร้าและยอมแพ้ไปในที่สุด เพราะการตำหนิหรือกล่าวโทษตนเองทำให้เกิดผลได้ 2 อย่าง คือ ทำให้เกิดการเรียนรู้และปรับปรุงพฤติกรรมให้ดีขึ้น หรือความเสียใจความรู้สึกที่โดดเดี่ยวและมีโอกาสที่จะทำร้ายผู้อื่นได้

มิติที่ 3 ผลกระทบที่จะมาถึง (R=Reach) หมายถึง การวัดผลกระทบของปัญหาความยุ่งยากที่มีผลต่อการดำเนินชีวิตของแต่ละบุคคลว่าปัญหาอุปสรรคมีมากน้อยเพียงใด พร้อมมรวั้งและมีสติอยู่เสมอ ว่าอีกนานเท่าใดปัญหาหรืออุปสรรคจะเข้ามาในชีวิต

ผู้ที่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (AQ) มิติด้านนี้สูง คือ คนที่สามารถควบคุมอารมณ์ด้านลบ ควบคุมผลกระทบและความเสียหายต่อการดำเนินชีวิต เมื่อมีปัญหาความยุ่งยากเกิดขึ้น จะเป็นบุคคลที่พร้อมรับความยากลำบากทุกสถานการณ์ไม่หวั่นไหว ไม่คิดมากหรือจมอยู่กับความทุกข์ แต่คิดว่าอุปสรรคเป็นเพียงเหตุการณ์หนึ่งที่ผ่านเข้ามาในชีวิตและจะผ่านไป บุคคลที่ลักษณะเช่นนี้จะตอบสนองต่อปัญหาด้วยความฉลาด เป็นบุคคลที่สามารถสู้กับอุปสรรคได้อย่างเหนียวแน่น ทำให้มองเห็นหนทางในการจัดการกับปัญหาอุปสรรค เป็นบุคคลที่มีพลังล้นเหลือ มองปัญหาและอุปสรรคเป็นสิ่งที่ท้าทาย มองว่าไม่มีอะไรที่เลื้อมากกว่าแรงและเป็นบุคคลที่มีความทรหดอดทน ไม่ล้มเหลว รักษาสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่นไว้ได้ ดังนั้นการรู้จักควบคุมปัญหาที่เข้ามาในชีวิตจึงเป็นยอดปรารถนาของบุคคล เพราะจะทำให้บุคคลสามารถทำอะไรต่างๆ ได้อย่างเข้มแข็ง

ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (AQ) มิติด้านนี้ต่ำ จะมองว่าปัญหาหรืออุปสรรคเป็นสิ่งที่ทำลายชีวิต เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดวิกฤติกับอาชีพของตนเอง ทำลายผลการงานให้ล้มเหลว ทำให้สูญเสียเงินทอง เสียขวัญนอนไม่หลับ หลีกหนีผู้คน การตัดสินใจต่างๆไม่ดี

มิติที่ 4 ความอดทน (E=Endurance) หมายถึง การรับรู้ถึงความคงทนของอุปสรรคและการรับมือกับความยืดหยุ่นของปัญหา และพยายามขจัดไปให้หมดอย่างถูกวิธี มิตินี้จะมีการประเมินว่าปัญหาอุปสรรคและสาเหตุนั้นจะคงทนถาวรยาวนานแค่ไหน

ผู้ที่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (AQ) มิติด้านความอดทนสูง คือ บุคคลที่รับรู้ว่าคุณอุปสรรคจะคงทนอยู่ชั่วคราวเท่านั้น เราสามารถแก้ไขด้วยการฝึกฝนทักษะความรู้ความสามารถ และเป็นบุคคลที่มีความหวังในชีวิตพยายามที่จะหาหนทางแก้ไขอุปสรรคให้ออกไปโดยเร็ว และพยายามทำให้ความสำเร็จอยู่ได้นาน แต่ถ้าไม่สามารถรักษาให้คงตัวได้นาน ก็จะพิจารณาได้ว่าปัญหาและเหตุแห่งปัญหาเป็นเรื่องธรรมดา จะสามารถผ่านพ้นไปได้อย่างรวดเร็ว และจะไม่กลับมาอีก สิ่งเหล่านี้จะส่งเสริมให้มีชีวิตรุ่งโรจน์ได้ต่างจากผู้ที่มี ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (AQ) มิติด้านนี้ต่ำ จะเป็นผู้ที่รับรู้ว่าคุณอุปสรรคจะคงทนอยู่ยาวนาน ทำให้เป็นคนที่ยึดมั่นหวังในชีวิตคิดแต่ว่าไม่มีใครหรืออะไรที่แก้ไขได้ ไม่พยายามที่จะแก้ไขปัญหา คิด

อยู่เสมอว่าปัญหา ยังคงเป็นปัญหาและอยู่กับตนเองตลอดไป ซึ่งจะมีผลต่อการทำงาน ทำให้เกิดความล้มเหลว ผิดวันประกันพรุ่ง ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรให้ดีขึ้นได้

จากองค์ประกอบทั้ง 4 ด้านของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค (AQ) นั้น สามารถสรุปได้ว่า บุคคลที่มีระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคสูง คือ ผู้ที่รับรู้ว่าจะต้องมีหนทางที่จะควบคุมสถานการณ์และสามารถหาหนทางของปัญหาที่เกิดขึ้นให้ดีขึ้นได้ (Control) มีความเต็มใจในการรับผิดชอบต่อปัญหาว่าเป็นปัญหาของตนเอง เพื่อที่จะหาทางแก้ไขปรับปรุง (Origin and Ownership) รวมทั้งรับรู้ว่าจะไม่ขยายตัวออกไป มีสติ (Reach) และปัญหาที่เกิดขึ้นเพียงชั่วคราวไม่นานก็จะผ่านพ้นไปได้ (Endurance)

Stoltz(1997) มีความเชื่อว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคของมนุษย์ถูกสร้างขึ้นในวัยประสาธของสมอง ตั้งแต่คนเราอายุ 12 ปี และเริ่มเติบโตมั่นคงมากขึ้นเมื่ออายุ 16 ปี รูปแบบของการพัฒนาความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคภายในสมองนี้ จะยังไม่มีความสมบูรณ์แบบเต็มที่ จนกระทั่งบุคคล อายุ 23 ปี การพัฒนาความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ให้มีประสิทธิภาพนั้น บุคคลจะต้องตระหนักรู้ระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค (AQ) และ รูปแบบการตอบสนองต่อปัญหาอุปสรรค รวมถึงองค์ประกอบทั้ง 4 มิติ (CO2RE) ให้ได้อย่างถ่องแท้เสียก่อนที่จะพัฒนาในส่วนอื่นๆ

เทคนิคในการพัฒนาความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

Stoltz(1997) ได้กล่าวถึง การพัฒนาความสามารถการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคไว้ 10 วิธี ดังนี้

1. ตั้งปณิธานอย่างชัดเจนต่อวิสัยทัศน์ในชีวิตว่าจะดีขึ้น คิดว่าความสำเร็จมีความหมายเพียงใดต่อตนเองและจะบรรลุความสำเร็จนั้นได้อย่างไร ใครที่สามารถช่วยให้เราประสบความสำเร็จ วาดภาพชีวิตในอนาคตดีและหมั่นย้ำกับตนเองว่าต้องประสบความสำเร็จ
2. มีความคิดสร้างสรรค์ คิดเสมอว่าจะเปลี่ยนอุปสรรคที่กำลังเผชิญให้กลับมาเป็นประโยชน์ต่อตนเองอย่างไร

3. กล้าเสี่ยงกับการเผชิญปัญหาและอุปสรรค
4. อยู่ล้อมรอบกับคนที่มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค (AQ) สูง
5. เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อเป็นการช่วยพัฒนาความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค (AQ) ให้เพิ่มขึ้น
6. กำจัดอุปสรรคที่ขัดขวางต่อความสำเร็จ เช่น การพุดถึงตนเองในทางบวก
7. ให้รางวัลกับตนเองโดยไม่ปฏิเสธที่จะเสี่ยงในการลงมือทำต่อไป
8. มองความล้มเหลวเป็นเหมือนความสำเร็จ ถือว่าความล้มเหลวเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จ
9. เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง
10. สร้างอารมณ์ขันให้เกิดในชีวิตประจำวัน

จากการศึกษาค้นคว้า และทบทวนเอกสารต่าง ๆ ผู้วิจัยได้เลือกแนวคิดความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค (Adversity Quotient) ตามทฤษฎีของ Stoltz (1997) ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ ด้านการควบคุม ด้านการรับรู้แหล่งกำเนิดของปัญหา ด้านการรับรู้ผลกระทบของปัญหา ด้านความอดทน และความทนทานต่อปัญหา

แนวคิดและทฤษฎีแรงจูงใจภายใน

ความหมายของแรงจูงใจภายใน

สุรวงศ์ ใคว์ตระกูล (2544:169) ให้ความหมาย แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจที่มาจากภายในตัวบุคคล และเป็นแรงขับที่ทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมโดยไม่หวังรางวัลหรือแรงเสริมภายนอก

พาสนา จุลรัตน์ (2548:197) ให้ความหมาย แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรมโดยตรง ไม่ขึ้นอยู่กับอิทธิพลหรือผลของสิ่งเร้าภายนอก กล่าวคือ บุคคลมองเห็นคุณค่าที่จะแสดงพฤติกรรมหรือการกระทำด้วยความเต็มใจ

ราชบัณฑิตยสถาน (2553:184) ให้ความหมาย แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งทางร่างกายและทางจิตที่ประกอบด้วย การเริ่มต้น การคงอยู่ และทิศทางรวมทั้งแรงภายใน เช่น แรงกระตุ้น แรงขับ และความปรารถนาที่เกี่ยวข้องในกระบวนการนี้

Deci (1975: 23) ให้ความหมาย แรงจูงใจภายใน ว่าหมายถึง ความต้องการที่จะตัดสินใจสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากภายในตัวบุคคลโดยไม่มีรางวัลจากภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกจากตัวกิจกรรมเองเท่านั้น บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมเนื่องจากเขามีความสนใจหรือเห็นคุณค่าในตัวกิจกรรม ซึ่งไม่ใช่เนื่องจากว่ากิจกรรมนั้นจะนำไปสู่รางวัลภายนอก แต่กิจกรรมนั้นมีความสำคัญในตัวของมันเอง ไม่ใช่เป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้เพื่อทำให้บรรลุเป้าหมายเท่านั้น

Henson and Eller (1999) ให้ความหมาย แรงจูงใจภายใน หมายถึง แนวทางในการอธิบายถึงกระตุ้นผู้เรียนแสดงพฤติกรรมในการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ และจะรักษาพฤติกรรมไว้ให้คงอยู่ในระยะเวลาที่ยาวนาน หรือ แรงจูงใจภายในมีความเกี่ยวข้องกับผู้เรียนมีความสนใจและตอบสนองต่อกิจกรรมที่ผู้เรียนสนใจ แรงจูงใจภายในจะช่วยผู้เรียนเกิดความตั้งใจในการเรียน

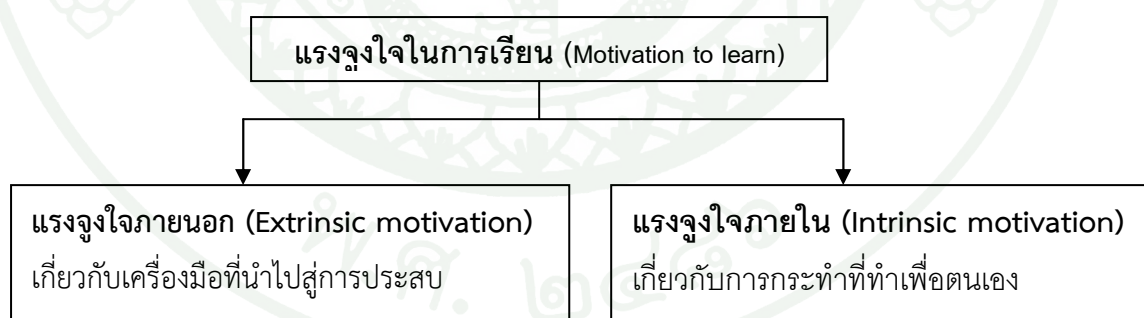
Williams (n.d.) ให้ความหมายแรงจูงใจภายใน หมายถึง การกระทำหรือกระบวนการของบุคคล การมีเงื่อนไขของการเกิดแรงจูงใจ และแรงขับบางสิ่งที่เป็นผลจากบุคคลที่แสดงออกมาเป็นการที่บุคคลทุ่มเทในความพยายามความสำเร็จในงานต่าง ๆ

Eggen and Kauchak (2010) ให้ความหมาย แรงจูงใจภายใน หมายถึง กระบวนการที่เป็นทิศทางของเป้าหมายที่จะเป็นสิ่งที่กระตุ้นและสนับสนุนในการทำกิจกรรม ที่บุคคลจะมีความพยายามในการแก้ไขปัญหาในสิ่งที่บุคคลได้ตั้งเป้าหมายเอาไว้

สรุปความหมายของแรงจูงใจภายใน หมายถึง เป็นกระบวนการที่ทำให้พฤติกรรมของผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เช่น การมาเรียน ถ้ามีแรงจูงใจในการเรียนจะมาเรียนแต่เช้า จะมีพยายามมีส่วนร่วมในชั้นเรียน แรงจูงใจในการเรียนมักจะอยู่เบื้องหลังแห่งความสำเร็จ

แนวคิดแรงจูงใจภายใน

Eggen and Kauchak (2010) กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน แบ่งออกเป็น แรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจ ภายนอก

ภาพที่ 4 ปัจจัยที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน

ที่มา: Eggen and Kauchak (2010: 285)

แหล่งของแรงจูงใจภายในของผู้เรียนเกิดจากความคาดหวังในผลสัมฤทธิ์ ดังต่อไปนี้

1. เป็นการแสดงความท้าทาย (Present a challenge) ความท้าทายเกิดขึ้นเมื่อมีการตั้งเป้าหมายที่ค่อนข้างยากและความสำเร็จที่มีความเสี่ยง ส่วนมากพบความท้าทายจากการที่มีการตอบสนองต่ออารมณ์ที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ

2. ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่เป็นอิสระ (Promote learner's feelings of autonomy) เกิดจากความรู้สึกของผู้เรียนว่ามีอิทธิพลเหนือกว่าผู้เรียนคนอื่น ๆ

3. การเกิดความอยากรู้อยากเห็น (Evoke curiosity) สิ่งที่ทำให้ประหลาดใจ หรือการมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันสามารถเป็นตัวกระตุ้นแรงจูงใจภายในของผู้เรียนได้

4. การมีความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ (Involve creativity and fantasy) ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการเรียนเป็นสิ่งที่ผู้เรียนมีใช้จินตนาการของตนเอง

Deci and Ryan (1985: 26-32) กล่าวว่า แรงจูงใจภายในเกี่ยวข้องกับความต้องการและความรู้สึก 3 ประการ คือ

1. ความต้องการมีความสามารถ (The need for competence) เป็นความรู้สึกภายในของบุคคลที่ต้องการมีความรู้สึกว่าคุณมีความสามารถหรือสมรรถนะ แสดงออกโดยการกระทำสิ่งท้าทายด้วยความมุ่งมั่น ตั้งใจและพยายามจนประสบความสำเร็จ ความต้องการมีความสามารถของบุคคลจะนำไปสู่การหาหนทางที่จะเอาชนะสิ่งท้าทายที่ไม่เกินความสามารถของตน

2. ความสนใจ ความตื่นเต้น (Interest-excitement and flow) เป็นความรู้สึกที่เป็นสุขตื่นเต้นและเพลิดเพลินในขณะที่ปฏิบัติงานหรือกิจกรรมต่างๆ กิจกรรมที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจภายในได้จะต้องเป็นกิจกรรมที่ทำแล้วก่อให้เกิดความตื่นเต้นและเพลิดเพลินเพราะถือว่ามีคือรางวัลของการทำกิจกรรมนั้นๆ สิ่งดังกล่าวจะทำให้เกิดความไหลลื่นในการทำกิจกรรมบุคคลจะทำกิจกรรมนั้นอย่างต่อเนื่อง และกระทำอย่างเต็มที่โดยไม่หยุดนิ่ง ซึ่งมันจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขหนึ่งเรียกว่าความท้าทาย เมื่อมีความท้าทายก็จะเร่งเร้าให้บุคคลทำกิจกรรมนั้นๆ แต่หากความท้าทาย

นั่นมีมากจนเกินความสามารถของบุคคล ก็จะไม่ก่อให้เกิดความท้าทาย ดังนั้นความท้าทายจะต้องเหมาะสมเท่านั้น

3. ความต้องการการกำหนดด้วยตนเอง (The need for self-determination) เป็นความรู้สึกของบุคคลที่ต้องการมีความอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเอง เกิดจากแรงผลักดันภายในจิตใจของบุคคลที่แสดงออกโดยพยายามปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะนำไปสู่ความสำเร็จที่ตั้งเอาไว้ มีความมุ่งมั่นและรับผิดชอบตนเอง ไม่ย่อท้อต่อปัญหาที่เกิดขึ้น มีความพยายามที่จะเอาชนะอุปสรรคที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักแสวงหาสิ่งใหม่ๆ ที่จะทำให้เกิดความสำเร็จได้ตามเป้าหมายที่วางเอาไว้

ประเภทของแรงจูงใจภายใน (Types of intrinsic motivation)

Deci and Ryan(1985 อ้างใน สุรางค์ ไคว์ตระกูล , 2544) ได้แบ่งแรงจูงใจภายในออกเป็น 3 ชนิด คือ

- 1.แรงจูงใจภายในมาจากความต้องการทางจิตวิทยาที่ต้องการเป็นผู้มีสมรรถภาพและมีประสิทธิภาพ
- 2.แรงจูงใจภายในที่มาจากความต้องการที่จะเป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง ต้องการที่จะเป็นผู้ริเริ่มกิจกรรมของตนเอง
- 3.แรงจูงใจภายในที่มาจากความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ คือ มีแรงจูงใจที่จะเอื้ออาทรต่อผู้อื่น มีความรู้สึกที่ผู้อื่นมีความสัมพันธ์กับตนอย่างบริสุทธิ์ใจ และต้องการมีความสัมพันธ์กับตน

การพัฒนาแรงจูงใจภายใน (Developing Intrinsic Motivation)

การเพิ่มแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียน ต้องให้ความสนใจแหล่งที่มา 4 ด้าน (Lepper and Hodell, 1989 cited in Schunk, Pintrich and Meece; 2008) ได้แก่

1. ความท้าทาย (Challenge) หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่ท้าทายทักษะของผู้เรียนอาจจะเป็น แรงจูงใจภายใน (Deci, 1975 ;Harter,1978;White ,1959 cited Schunk, Prntrich and Meece.; 2008)กิจกรรมที่มีความท้าทายควรจะเป็นกิจกรรมที่มีระดับของความยากปานกลาง เพื่อการพัฒนาทักษะของตัวผู้เรียน ระดับความยากจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงให้มียากเพิ่มมากขึ้น จากความยากระดับเดิมเพื่อให้เกิดความท้าทายอยู่เสมอ การมีเป้าหมายที่ท้าทายจะเป็นแนวทาง ที่นำผู้เรียนไปสู่ความสำเร็จในการเรียน ผู้เรียนสามารถที่จะตั้งเป้าหมายใหม่ ๆ ที่มีความท้าทาย ความสามารถของผู้เรียนซึ่งจะช่วยในการดำรงรักษาแรงจูงใจภายในเอาไว้เสมอ

2. ความอยากรู้อยากเห็น (Curiosity) เกิดจากกิจกรรมที่น่าสนใจแก่ผู้เรียนด้วยข้อมูลและ แนวคิดที่มีความแตกต่างไปจากองค์ความรู้ และความเชื่อดั้งเดิมของผู้เรียน เกิดความประหลาดใจ หรือความไม่สอดคล้องกับความรู้เดิม ความไม่สอดคล้องจะทำให้ผู้เรียนแสวงหาข้อมูลและแก้ไข ปัญหาที่แตกต่างออกไปจากเดิม ความท้าทายในระดับปานกลางจะก่อให้เกิดความท้าทายที่มี ประสิทธิภาพ ซึ่งจะง่ายต่อการที่ผู้เรียนจะเรียบเรียงความรู้และสามารถดึงนำแนวคิดต่าง ๆ เพื่อมา ทำความเข้าใจได้ง่ายขึ้น สำหรับข้อมูลที่ขัดแย้งกับแนวคิดเดิมของผู้เรียนหากมีความยากเกินไป จะทำให้ผู้เรียนลดความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว

3. การควบคุม (Control) เป็นกิจกรรมที่จัดให้แก่ผู้เรียนทำให้ผู้เรียนสามารถควบคุมผล การเรียนของตนเองได้จะทำให้เกิดแรงจูงใจภายใน การอนุญาตให้ผู้เรียนเลือกกิจกรรมที่ทำด้วย ตนเองจะทำให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งถ้าผู้เรียนรับรู้ว่าการกิจกรรมดังกล่าวมี ความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้เรียนก็จะมีการให้ความสำคัญแก่กิจกรรมนั้น แต่ถ้า กิจกรรมนั้นไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนก็จะไม่ให้ความสนใจหรือเข้าร่วมกิจกรรมนั้น และ หากที่ผู้เรียนรับรู้ว่าจะไม่สามารถควบคุมผลการเรียนได้ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกสิ้นหวังในการเรียน

4. จินตนาการ (Fantasy) การส่งเสริมกิจกรรมที่เกี่ยวกับแรงจูงใจภายในด้วยการสร้าง จินตนาการ การสร้างความเชื่อโดยการกระตุ้นความคิด ผ่านการแบบทดสอบที่แสดงว่าเหตุการณ์

นั้นได้เกิดขึ้นจริง จินตนาการอาจเกิดนอกสถานที่เรียนซึ่งสามารถปรับให้เป็นที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ รางวัลจากคำพูดของผู้สอนจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนของผู้เรียนคนอื่น ผู้เรียนที่มีโอกาสในการเล่นเกมส์จะให้คุณค่ากับการเรียนอย่างมากตลอดจนการมีแรงจูงใจภายในสูงในการทำกิจกรรม

อิทธิพลของความเชื่อที่มีต่อแรงจูงใจในการเรียน

ความเชื่อ (Belief) คือแนวคิดที่ได้นำทฤษฎีความคาดหวังและการให้คุณค่ามาอธิบายว่า ผู้เรียนที่มีความคาดหวังที่จะเรียนให้ประสบความสำเร็จจะเห็นได้ว่าเวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่จะทำให้เกิดการเรียนนั้นประสบความสำเร็จได้ตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ (Wigfield and Eccles, 1992, 2000 cited Eggen and Kauchak, 2010) ประสบการณ์ในอดีตเป็นปัจจัยเบื้องต้นที่มีอิทธิพลต่อความคาดหวัง ผู้เรียนจะคิดถึงความสำเร็จในอนาคตเสมอหรือในทางกลับกันจะคิดว่ามันไม่ทางที่จะประสบความสำเร็จได้ทำให้เกิดประสบความสำเร็จที่ต่ำ จะเห็นได้ว่าถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำอาจจะสรุปได้ว่ามีสาเหตุมาจากความคาดหวังที่ต่ำ

ความเชื่อเกี่ยวสติปัญญา (Intelligence) เป็นสิ่งที่อธิบายมีพฤติกรรมการเสียเปรียบในการเรียนของผู้เรียน เช่น ความภาคภูมิใจในตนเองของผู้เรียนทำให้ผู้เรียนรับรู้ว่ามี ความสามารถสูง ส่วนผู้เรียนที่มีความเชื่อว่าการเรียนที่ยากลำบาก จะทำให้พบกับความล้มเหลวในการเรียนจะทำให้คิดว่าตนเองขาดความสามารถ ดังนั้นผู้สอนควรให้ผู้เรียนเกิด ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองเสมอ ผู้เรียนควรหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่ส่งผลต่อความคิดทางลบด้าน สติปัญญา แรงจูงใจและการเรียนรู้จะเพิ่มขึ้น ถ้าผู้เรียนมีความเชื่อในความสามารถของตนเองมี ความพยายามมากขึ้นแม้ว่าการเรียนจะมีความยาก หรือเกิดความล้มเหลวก็ต้องใช้ความพยายาม มากขึ้นในการที่จะแก้ไขมันให้สำเร็จได้

การวัดแรงจูงใจภายใน

Deci and Ryan (1985: 35) ได้เสนอนิยามเชิงปฏิบัติการของแรงจูงใจภายใน ซึ่งใช้สำหรับวัตถุประสงค์ในการวัดแรงจูงใจภายในได้ในหลายลักษณะ ดังนี้

1. แรงจูงใจภายในที่เกิดขึ้นจากกิจกรรม จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลกระทำกิจกรรมในขณะที่ปราศจากรางวัลจากการกระทำกิจกรรมหรือปราศจากการถูกควบคุม ซึ่งเรียกว่าเป็นการวัดแรงจูงใจภายในช่วงเวลาอิสระ
2. แรงจูงใจภายในพิจารณาได้จากคุณภาพของการกระทำและผลลัพธ์ที่ปรากฏ เช่น ผลงานที่แสดงถึงความคิดสร้างสรรค์ที่ดีขึ้น มีความยืดหยุ่น และพิจารณาการกระทำที่เกิดขึ้นว่าเป็นธรรมชาติหรือเกิดขึ้นจากตนเองโดยไม่มีสิ่งเร้าจากภายนอก เพราะลักษณะเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกว่าเกิดแรงจูงใจภายในแล้ว
3. แรงจูงใจภายในสามารถใช้แบบสอบถามเป็นตัววัดได้ โดยสอบถามถึงความรู้สึกสนใจและความสนุก การรับรู้ถึงความสามารถและความรู้สึกในการตัดสินใจได้ด้วยตนเอง เป็นปัจจัยที่แสดงถึงการเกิดแรงจูงใจภายในได้

จากการศึกษาค้นคว้า และทบทวนเอกสารต่าง ๆ ผู้วิจัยได้เลือกแนวคิดแรงจูงใจภายในของ (Intrinsic motivation) ของ Lepper and Hodell (1989) โดยมีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ความท้าทาย ความอยากรู้อยากเห็น การควบคุม และจินตนาการ

แนวคิดและทฤษฎีความสำเร็จในการเรียน

ความหมายของความสำเร็จในการเรียน

จิตตินันท์ บุญสถิตกรกุล (2552) ได้ให้ความหมาย ความสำเร็จ หมายถึง การเสร็จสิ้นหรือ การสิ้นสุดภารกิจที่จะพึงทำในเรื่องนั้น ๆ ตามข้อกำหนดหรือตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ความสำเร็จทางการศึกษาหมายถึง การเสร็จสิ้นภารกิจในการศึกษาตามที่กำหนดไว้ในชั้นหรือระดับนั้น ตามกระบวนการของการศึกษานับแต่เริ่มเรียนจนถึงวัดผลเรียบร้อยแล้ว

Burke (2005) กล่าวว่า ความสำเร็จในการเรียน หมายถึง แนวทางของสังคมที่สำคัญที่จะ ทำให้การเรียนให้ประสบความสำเร็จ ไม่ใช่แค่ประสบความสำเร็จในการเรียนเท่านั้นแต่เป็นการ ดำเนินชีวิตด้วย

Eysenk and Meili (1972: 6) ได้ให้ความหมายของความสำเร็จในการเรียน หมายถึง ปริมาณของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมากซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทั้งทางร่างกายและสติปัญญา

สรุปได้ว่า ความสำเร็จในการเรียน หมายถึง การสิ้นสุดของภารกิจในการเรียนด้วยการ ประเมินตามกระบวนการเรียน และเป็นแนวทางของสังคมที่สำคัญที่จะทำให้การเรียนประสบความสำเร็จ รวมไปถึงความสำเร็จในชีวิตอีกด้วย ซึ่งต้องอาศัยความพยายาม และความสามารถ ทั้งทางกายและทางสติปัญญา

แนวคิดความสำเร็จในการเรียน

Burke (2004) กล่าวว่า ความสำเร็จในการเรียน มีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ความเอาใจใส่ ความสามารถ เนื้อหา และศักยภาพ

1. **ความเอาใจใส่** หมายถึง ผู้เรียนให้ความสำคัญ ความใส่ใจในงานและมีความ พยายามอย่างต่อเนื่องในการทำให้การเรียนประสบความสำเร็จซึ่งทำให้เกิดการผูกพันต่อการเรียน รวมถึง

1.1 อารมณ์ หมายถึง เอาใจใส่เกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนและคุณภาพของงานที่ได้รับมอบหมาย

1.2 ความพยายาม หมายถึง ผู้เรียนจะไม่มี ความพยายามในการเรียนต่อไป ถ้าผู้เรียนไม่เชื่อว่าผู้เรียนสามารถเรียนให้ประสบความสำเร็จได้ แต่ถ้ามีความพยายามก็จะเกิดความสำเร็จหรือการปรับปรุงการเรียนให้ดีขึ้น

1.3 ความสม่ำเสมอ หมายถึง ผู้เรียนมีความมุ่งมั่นต่อการเรียนอย่างสม่ำเสมอในทุก ๆ วัน จะทำให้ประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน หรือทำงานที่ได้รับมอบหมายที่มีความยากนั้นได้สำเร็จ

1.4 ความเชื่อ หมายถึง ผู้เรียนเชื่อว่าความพยายามที่ทำจะนำไปสู่ความสำเร็จตามที่ตนเองได้ตั้งเป้าหมายเอาไว้ ความเชื่ออาจทำให้ผู้เรียนพยายามประยุกต์วิธีการ หรือเครื่องมือต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้

1.5 การยินยอม หมายถึง การยินยอมที่จะทำงานหนัก การยอมรับฟังคำแนะนำจากผู้อื่น และให้กำลังใจตนเองจะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน

2. ความสามารถ หมายถึง ทักษะต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสำเร็จในการเรียน หรือทำงานได้สำเร็จ ความสามารถ รวมถึง

2.1 การเสนอความคิด หมายถึง การวิเคราะห์งานที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของงาน

2.2 จัดการทรัพยากร หมายถึง เวลา คน และเครื่องมือต่าง ๆ รวมทั้งการจัดการที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของงาน หรือความสามารถในการจัดการในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยตนเอง

2.3 การสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารหรือให้ข้อมูลแก่ผู้อื่นได้ ตลอดจนถ่ายทอดผลของงานแก่ผู้อื่นได้

2.4 ประเมิน หมายถึง การตัดสินใจบนพื้นฐานของข้อมูลที่นำเชื่อถือเพื่อทำให้งานนั้นให้ประสบความสำเร็จ

2.5 การเรียนรู้ หมายถึง การประยุกต์การเรียนรู้ที่มาจากประสบการณ์เดิมมาใช้กับงานใหม่ในอนาคต

2.6 การใช้ตัวช่วย หมายถึง เครื่องมือต่าง ๆ ในการแก้ปัญหาที่งานที่ได้รับมอบหมาย

3. เนื้อหา หมายถึง กระบวนการการเรียนรู้ที่เป็นเนื้อหาที่มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนและนำไปใช้กับงานที่ได้รับมอบหมาย รวมถึง

3.1 แนวคิดหรือทฤษฎี หมายถึง การฝึกค้นคว้าแนวคิด หรือทฤษฎีเฉพาะด้าน เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาบทเรียนได้มากขึ้น

3.2 วัฒนธรรม หมายถึง การทำความเข้าใจประเด็นของวัฒนธรรม ซึ่งอาจจะไม่มีความเกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชา แต่จะเป็นสิ่งที่ทำให้เข้าใจเนื้อหามากขึ้น เป็นต้นว่า คน เหตุการณ์ต่าง ๆ แนวโน้มและ แนวคิดของวัฒนธรรม ช่วงเวลาของวัฒนธรรม

3.3 รายงานการประชุม หมายถึง การค้นคว้าที่เกี่ยวกับเอกสารที่ถูกจัดบันทึกกระบวนการ บันทึกประจำวัน หรือประสบการณ์เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาได้อย่างลึกซึ้ง

3.4 บทความ หมายถึง สารคดี ตัวชี้นำ หรือเครื่องหมายอื่น ๆ ที่จะนำไปสู่กระบวนการทำความเข้าใจเนื้อหาในบทเรียน

3.5 ภาษา เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นในการทำความเข้าใจเนื้อหาได้อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

3.6 กระบวนการต่าง ๆ หมายถึง กระบวนการที่ใช้ในหลักสูตรต่าง ๆ เนื้อหาของงานที่ได้รับมอบหมาย

4. **ศักยภาพ** หมายถึง ความสามารถของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ผู้เรียนที่มีทักษะกระบวนการคิดที่ดี แต่อาจไม่สามารถดึงเอาออกมาใช้ในการเรียนได้ ศักยภาพมีความเหมือนกับประสิทธิภาพในการเรียนที่รวมถึง

4.1 ความรวดเร็ว หมายถึง ผู้เรียนสามารถที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างรวดเร็วและทำเสร็จได้หลายชิ้นงานในเวลาเดียวกัน

4.2 ความแข็งแรง หมายถึง พื้นฐานในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ รวมทั้งร่างกาย และจิตใจ

4.3 ความคล่องแคล่ว หมายถึง ผู้เรียนสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างคล่องแคล่ว และสามารถควบคุมปัญหาต่าง ๆ ตลอดจนสามารถตีความหมายความคิดของผู้อื่นได้และถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้อีกด้วย

4.4 ความชำนาญ หมายถึง ผู้เรียนมีความชำนาญที่แตกต่างกันออกไป ผู้เรียนบางคนสามารถที่จะทำงานให้เสร็จได้มากกว่า 1 ชิ้นงานในเวลาเดียวกันและส่งทันเวลาที่กำหนด

4.5 ความจำ หมายถึง ผู้เรียนสามารถดึงความจำหรือข้อมูลที่เก็บไว้นำมาใช้กับงานที่ได้รับมอบหมาย

4.6 ความอดทน หมายถึง ผู้เรียนมีความอดทนที่จะต่อสู้กับอุปสรรคที่เกิดขึ้นในงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้ประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพ

4.7 ความมั่นใจ หมายถึง ผู้เรียนมีความมั่นใจในความคิด กระบวนการ ทักษะ และความสามารถที่เกี่ยวกับงาน

Pattengale and Schriener (2000 cited in Graunke and Woosley, 2005) ได้กล่าวว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 อาจใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยอย่างมีอิสระ อาจสร้างผลในทางลบกับคะแนนเฉลี่ยสะสมของผู้เรียนได้ กว่า 2 ทศวรรษมาแล้วที่ได้มีความสนใจถึงประสบความสำเร็จและไม่ประสบ

ความสำเร็จในมหาวิทยาลัย หมายถึง การออกจากมหาวิทยาลัยกลางคัน (Leaving College) Tinto (1993 cited in Graunke and Woosley, 2005) ได้ศึกษาบุคคลากรในมหาวิทยาลัย ซึ่งชี้ให้เห็นคุณลักษณะของผู้เรียนประสบความสำเร็จต่อสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยและการปรับตัวให้เข้ากับสังคมและบริบทของการเรียนมีผลกระทบการปรับตัวของผู้เรียน ทั้งด้านการเป้าหมายในการเรียน การวางแผนในอนาคต การมีความเชื่อมั่น ตลอดจนประสบการณ์ในด้านลบต่อมหาวิทยาลัย เช่น การร่วมกิจกรรมในสาขาวิชาค่อนข้างน้อยหรือไม่เข้าร่วมกิจกรรมในชมรมต่าง ๆ อาจจะเป็นเหตุให้มีความเชื่อมั่นต่อมหาวิทยาลัยน้อยลงและมีความเป็นไปได้ว่าจะคิดออกจากมหาวิทยาลัยได้

Gardner (2000) กล่าวว่า นิสิตที่อยู่ชั้นปีที่ 2 จะเป็นช่วงที่ผู้เรียนเลือกอาชีพในอนาคต ผู้เรียนที่สามารถค้นหาความเป็นตัวเองจะตัดสินใจเกี่ยวกับอาชีพและเป้าหมายของตนเอง ตลอดจนจะยืนยันการตัดสินใจในการเลือกอาชีพของตนเอง แต่ Pattengale and Schriener (2000 cited in Graunke and Woosley: 2005) ได้มองว่า ความรู้สึกในความสำเร็จในการเรียนในปีแรกถือว่าเป็นกำไรของผู้เรียนอาจจะส่งผลต่อการตัดสินใจร่วมศึกษาไปกับเพื่อนรวมรุ่นต่อไป สำหรับบุคคลที่ค้นพบสาขาวิชาที่ตนเองชื่นชอบจะทำให้ไม่อยากจะเรียนในสาขาวิชาอื่น ๆ อย่างไรก็ตามก็ดีนิสิตชั้นปีที่ 2 ส่วนน้อยที่ค้นพบคณะและสาขาวิชาที่ตนเองต้องการเรียน ส่วนใหญ่ผู้เรียนจะไม่มีโอกาสในการเป็นผู้นำของชมรม ไม่ได้รับการยอมรับ แต่จะคำนึงถึงแต่เฉพาะผลการเรียนของตนเองเท่านั้น ซึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนสายการเรียนไปเรียนยังคณะอื่นหรือออกจากมหาวิทยาลัยเพื่อไปเรียนคณะที่ตนเองสนใจ ดังนั้นจะต้องเพิ่มความเชื่อมั่นในสถาบันและต้องทำให้เกิดความผูกพันกับการกิจกรรมในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 .ให้มากยิ่งขึ้น กิจกรรมในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 จะมีความแตกต่างจากการเรียนในระดับอื่น ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดความผูกพันกับการเรียนและเป็นการพัฒนาในการเรียนที่แตกต่างด้วยเช่นกัน ผู้เรียนจะมีการแบ่งเวลาให้กับกิจกรรมการเรียนน้อยกว่ากิจกรรมทางสังคม การจัดการเวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก เพื่อให้จบจากมหาวิทยาลัย เนื่องจากผู้เรียนมีอิสระอย่างมากที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ จึงต้องรู้จักแบ่งเวลาให้มีความสมดุลระหว่างการทำกิจกรรมกับการเรียน กิจกรรมสันทนาการ และการทำงานพิเศษเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาต่อความสำเร็จในการเรียน (Kitsantes, Winsler and Huie, 2008) กล่าวว่า การเลือกสาขาวิชาในการเรียนมีความสัมพันธ์กับคณะและ Graunke and Woosley (2005)กล่าวว่า การเลือกสาขาที่ตนเองชื่นชอบจะทำให้เพิ่มโอกาสในการประสบความสำเร็จในมหาวิทยาลัยได้

เครื่องมือที่ทำให้เกิดความสำเร็จในการเรียน

เครื่องมือของความสำเร็จในการเรียนมี 2 ด้าน (Li N. and Hasan Z., 2010) ได้แก่

1.ด้านการรู้คิด (Cognition) คือ ความสามารถทางด้านการรู้คิด เช่น สถิติปัญญา
ความสามารถทางวิชาการ ความถนัด ความรู้พื้นฐาน หรือความรู้เดิม

2.ด้านที่ไม่ได้เกี่ยวกับการรู้คิด (Non-cognition) คือ คุณลักษณะของบุคคลบางอย่าง เช่น
แรงจูงใจในการเรียน ความสนใจ ทักษะคิด องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ สังคม สภาพแวดล้อม
อื่น ๆ ด้านที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการรู้คิด เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จในการเรียน และ
ความสำเร็จของผู้เรียนจะต้องมีความสมดุลระหว่างสังคมกับสถานศึกษา

จากการศึกษาค้นคว้า และทบทวนเอกสารต่าง ๆ ผู้วิจัยได้เลือกแนวคิด Burke (2004)
โดยมีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ความเอาใจใส่ ความสามารถ เนื้อหา ศักยภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นวรินทร์ ตาก้อนทอง (2549) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบการอ้างสาเหตุของ
ความสำเร็จและล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษานครสวรรค์ เขต 1 พบว่า นักเรียนที่มีเจตคติต่อผู้สอนเป็นสาเหตุของความสำเร็จในการ
เรียนมากที่สุด รองลงมา คือ การได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น การมีอารมณ์ดี ความพยายาม
ชั่วขณะ และความพยายามอย่างถาวร การมีความสามารถ ความง่ายของงานและด้านการมีโชค
ตามลำดับ และความยากของงานเป็นการอ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียน รองลงมาคือ
ด้านการขาดโชค ด้านเจตคติที่ไม่ดีต่อผู้สอน ด้านอารมณ์ไม่ดี ด้านการขาดความพยายามชั่วขณะ
และความพยายามอย่างถาวร และด้านการไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ตามลำดับ ซึ่ง
นักเรียนชายการอ้างสาเหตุของความสำเร็จในการเรียนด้านความง่ายของงานและด้านมีโชคสูง
กว่านักเรียนหญิง ส่วนด้านความพยายามชั่วขณะ นักเรียนหญิงมีคะแนนสูงกว่า และพบว่า
นักเรียนชายมีคะแนนการอ้างความล้มเหลวในการเรียน ด้านการขาดความพยายามถาวร ด้าน
การขาดความพยายามชั่วขณะ และด้านการไม่ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นสูงกว่านักเรียนหญิง
ในขณะที่นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 มีคะแนนการอ้างความสำเร็จในการเรียนด้านการมีความ

พยายามชั่วขณะ ด้านการได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น และด้านเจตคติที่ดีต่อผู้สอนสูงกว่า นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 แต่นักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 อ้างสาเหตุของความล้มเหลวในการเรียนด้านการขาดความพยายามชั่วขณะ ด้านการขาดความพยายามถาวร ด้านการมีเจตคติที่ไม่ดีต่อผู้สอน และด้านการขาดโชค สูงกว่านักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3

วนิดา กันทาแก้ว (2550) ได้ศึกษาเรื่อง ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค เซาว์อารมณ์ และพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนนารีรัตน์ จังหวัดแพร่ จำนวน 324 คน พบว่า ระดับความสามารถในการฝ่าฟันอุปสรรคและเซาว์ปัญญาของกลุ่มนี้อยู่ในระดับสูง และพฤติกรรมการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง เพศ อายุ ระดับชั้น การศึกษา เกรดเฉลี่ย ลำดับการเกิด ระดับการศึกษาของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.00

ศศิธร แสงใส (2550) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์บางประการกับความสามารถในการเผชิญอุปสรรค (AQ) ของนักเรียนมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ในเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 พบว่า ตัวแปรปัจจัยจิตลักษณะ ได้แก่ การมีวินัยในตนเอง ความสามารถในการปรับตัว การมองโลกในแง่ดี เซาว์อารมณ์ และปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดู ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบทะนุถนอม การอบรมเลี้ยงดูแบบพึ่งตนเอง และการอบรมเลี้ยงดูรักแบบตามใจ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเผชิญอุปสรรค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 และความทะเยอทะยานมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถในการเผชิญอุปสรรค

จิรวรรณ เจียมรัตน์ (2552) ได้ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของค่านิยมในการทำงานเกษตร ความเชื่ออำนาจควบคุมตนเอง และความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคที่มีต่อวุฒิภาวะทางอาชีพเกษตรของนิสิต ชั้นปีที่ 4 ของคณะในกลุ่มเกษตรศาสตร์ พบว่า 1) นิสิตมีค่านิยมในการทำงานเกษตรอยู่ในระดับปานกลาง ความเชื่ออำนาจควบคุมภายในตนเองอยู่ในระดับสูง และความเชื่ออำนาจควบคุมภายนอกตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคอยู่ในระดับสูง และวุฒิภาวะทางอาชีพเกษตรอยู่ในระดับสูง 2) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบ Enter Method พบว่าตัวแปรอิสระทั้ง 33 ตัวร่วมกันพยากรณ์ วุฒิภาวะทางอาชีพเกษตรได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถอธิบายได้ร้อยละ 28.1 ($R^2 = .281$)

โดยพบว่า ตัวแปรจำนวน 5 ตัวสามารถพยากรณ์วุฒิภาวะทางอาชีพเกษตรได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านการรับรู้ผลกระทบของปัญหา ประสบการณ์ในการเข้าร่วมกิจกรรมทางการเกษตร ค่านิยมในการทำงานเกษตรด้านความคิดสร้างสรรค์ และด้านการช่วยเหลือผู้อื่น และเพศ และตัวแปรที่พยากรณ์วุฒิภาวะทางอาชีพเกษตรได้ดีที่สุด คือ ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านการรับรู้ผลกระทบของปัญหา

อภิญา อิงอาจ และชลธร อริยปิติพันธ์ (2553) ได้ศึกษาเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 248 คนเป็นตัวอย่างในการวิจัยผลการวิจัยพบว่า 1) การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง และความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคทั้งโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก 2) นักศึกษาที่มีเพศ ภาควิชาและชั้นปีต่างกันมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 3) นักศึกษาที่มีเพศและภาควิชาต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 4) นักศึกษาที่ชั้นปีและผลการเรียนต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 5) นักศึกษาที่มีผลการเรียนต่างกัน มีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

สิริยากร กองกาญจน์ (2554) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนระดับเกียรตินิยมของนิสิตโครงการปริญญาตรี การบัญชีภาคพิเศษมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตที่มีผลการเรียนดีในแต่ละชั้นปี จำนวน 130 คน ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนของนิสิตในภาพรวมได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการเรียนวิชาบัญชีเบื้องต้น นิสัยในการเรียน และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของนิสิตในแต่ละชั้นปีพบว่า นิสิตในชั้นปีที่ 1 และ 2 ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประเภทสถานศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน ส่วนนิสิตในชั้นปีที่ 3 และ 4 ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลการเรียนวิชาบัญชีเบื้องต้น และนิสัยในการเรียน ผลการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนระดับเกียรตินิยมของนิสิตในแต่ละชั้นปีนั้นมีความแตกต่างกัน ดังนั้นผู้บริหาร ฝ่ายวิชาการ

และอาจารย์ จึงควรให้ความสำคัญกับปัจจัยดังกล่าวที่จะส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนของ นิสิตในแต่ละชั้นปี

เนาวรัตน์ เลิศมณีพงศ์ (2555) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการทำ ปฏิญยานิพนธ์ของนิสิตบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒน์ จากการศึกษาพบว่า จาก การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรปัจจัยทั้ง 4 ตัว ได้แก่ การรับรู้ ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญยานิพนธ์ ความวิตกกังวลในการทำปฏิญยานิพนธ์ เจต คติต่อการทำปฏิญยานิพนธ์ และเป้าหมายในการทำปฏิญยานิพนธ์ กับการกำกับตนเองในการทำ ปฏิญยานิพนธ์ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำกับ ตนเองในการทำปฏิญยานิพนธ์มากที่สุด ได้แก่ เจตคติในการทำปฏิญยานิพนธ์ และเป้าหมายในการ ทำปฏิญยานิพนธ์ รองลงมา ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำปฏิญยานิพนธ์ และ ความวิตกกังวลในการทำปฏิญยานิพนธ์

Williams (2006) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบจากโครงสร้างของครอบครัวที่มีผลต่อการแสดง พฤติกรรมของนักเรียนที่โรงเรียนกับความสำเร็จในการเรียน จากการศึกษาพบว่า โครงสร้าง ครอบครัวเป็นผลกระทบที่สำคัญต่อพฤติกรรมของนักเรียนที่โรงเรียนและประสิทธิภาพในการเรียน จากการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า นักเรียนที่มาจากโครงสร้างครอบครัวที่ไม่มีระเบียบแบบ แแผนนักเรียนจะมีการกระทำที่แย่งในเรื่องของพฤติกรรมและประสิทธิภาพในการเรียนเท่า ๆ กัน ส่วนมากจะพบในนักเรียนที่มาจากโครงสร้างอื่น ๆ เช่น อยู่กับปู่ ย่า หรือตา ยาย หรือครอบครัวบุญ ธรรมที่มีความยากลำบาก ตัวแปรทางด้านประชากร เช่น เชื้อชาติ เพศ และฐานะทางการเงินของ ครอบครัวที่มีผลต่อความสำเร็จของนักเรียนและตัวแปรเหล่านี้บางครั้งก็มีความสัมพันธ์อย่างมี นัยสำคัญกับครอบครัว ที่ระดับ 0.05

Matuga (2009) ได้ศึกษาเรื่อง การกำกับตนเอง การวางเป้าหมายและผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของเด็กมัธยมศึกษาจำนวน 40 คน ซึ่งเรียนจบวิชาในหลักสูตรทางไกลของมหาวิทยาลัย ทางด้านวิทยาศาสตร์ ผู้เรียนเป็นผู้ที่จบ 1 ใน 3 ของหลักสูตร ในแต่ละหลักสูตรมีผู้สอน 2 คนต่อ ทีม ซึ่งมีทั้งศาสตราจารย์จากมหาวิทยาลัยและผู้สอนที่อยู่ในโรงเรียน โดยทำการศึกษาเป็น 6 สัปดาห์ จากการศึกษาพบว่า แรงจูงใจของผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจและ ความมั่นใจในความสามารถในการที่จะเรียนหลักสูตรทางไกลของทางมหาวิทยาลัยได้เมื่อ

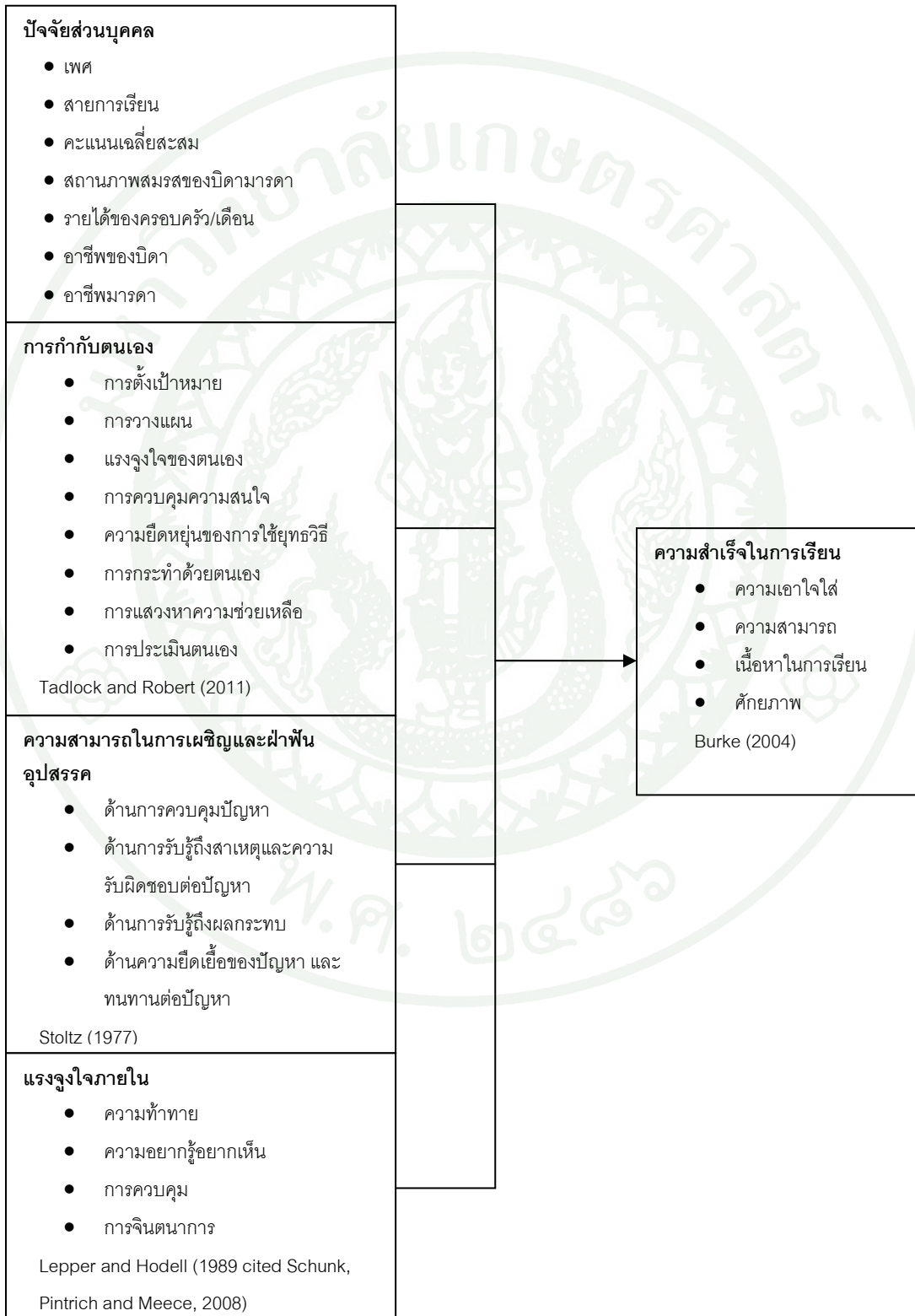
เปรียบเทียบกับผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยทางการเรียนสูงเชื่อว่าตนเองสามารถกำกับตนเองในการเรียนของภาคการศึกษาต่อ ๆ ไป ในทางกลับกันกับผู้เรียนที่มีผลการเรียนต่ำจะมีความมั่นใจที่ต่ำในการที่เชื่อว่าตนเองสามารถที่จะกำกับตนเองในการเรียนในภาคการศึกษาต่อ ๆ ไป นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาเชื่อในความสามารถของตนเองสามารถดูแลตนเองได้ดี เช่น การอ่านบททวน การถามในชั้นเรียน เป็นต้น

จากการได้ค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่าการที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนประกอบด้วย การกำกับตนเอง ความสามารถเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายใน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำตนเองไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สมมติฐานการวิจัย

1. นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนแตกต่างกัน แยกเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้
 - 1.1 นิสิตที่มีเพศแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน
 - 1.2 นิสิตที่มีสายการเรียนที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน
 - 1.3 นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน
 - 1.4 นิสิตที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน
 - 1.5 นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน
 - 1.6 นิสิตที่มีอาชีพของบิดาแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน
 - 1.7 นิสิตที่มีอาชีพของมารดาที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน
2. การกำกับตนเองมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
3. ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
4. แรงจูงใจภายในมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบพรรณนา โดยมีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาระดับการกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของ นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน 2) ศึกษาการเปรียบเทียบความสำเร็จ ในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเองและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน 4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถใน การเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน และ 5) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายใน และความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ระดับปริญญาตรี จำนวน 5,872 คน (สำนักทะเบียนและ ประมวลผล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ข้อมูล ณ วันที่ 3 กันยายน 2556)

กลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีของ Yamane ที่ระดับความคลาดเคลื่อน 0.05 (Yamane, 1973) โดยใช้สูตร

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ N = ขนาดประชากร

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 0.05

ฉะนั้นกลุ่มตัวอย่างประชากรในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ นิสิตมหาวิทยาลัย-เกษตรศาสตร์ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ระดับปริญญาตรี วิทยาเขตบางเขน จำนวน 374.48 หรือประมาณ 375 คน

2.เมื่อได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างแล้ว จะนำมาคำนวณหาสัดส่วนโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Proportional stratified random sampling) เพื่อให้ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างแยกตามสายการเรียน โดยสัดส่วนของนิสิตแต่ละคณะได้จากการคำนวณมีดังต่อไปนี้

$$n_x = \frac{(N_x) n}{N}$$

เมื่อ N = ขนาดของประชากรทั้งหมด

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N_x = ขนาดประชากรของแต่ละคณะ

n_x = ขนาดกลุ่มตัวอย่างของแต่ละคณะ

ตารางที่ 1 หาสัดส่วนขนาดกลุ่มประชากร

สายการเรียน/คณะ	จำนวนนิสิตของแต่ละคณะ	ขนาดตัวอย่างของแต่ละคณะ
สายวิทยาศาสตร์	483	31
สายวิทยาศาสตร์ประยุกต์ แบ่งตามคณะ ได้แก่	2,478	160
1. คณะเกษตร	289	19
2. คณะประมง	253	16

ตารางที่ 1 (ต่อ)

สายการเรียน/คณะ	จำนวนนิสิตของ แต่ละคณะ	ขนาดตัวอย่างของ แต่ละคณะ
3. คณะวนศาสตร์	213	14
4. คณะวิศวกรรมศาสตร์	951	61
5. คณะสัตวแพทย์	97	6
6. คณะอุตสาหกรรมเกษตร	527	34
7. คณะเทคนิคการสัตวแพทย์	56	4
8. คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์	58	4
9. คณะสิ่งแวดล้อม	34	2
สายสังคมศาสตร์และสาย ศึกษาศาสตร์ แบ่งตามคณะ ได้แก่	2,911	188
1. คณะศึกษาศาสตร์	210	15
2. คณะเศรษฐศาสตร์	759	49
3. คณะสังคมศาสตร์	847	54
4. คณะมนุษยศาสตร์	547	35
5. คณะบริหารธุรกิจ	548	35
รวมทั้ง 3 สายการเรียน	5,872 คน	379 คน

3. หลังจากนั้นทำการสุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีจับฉลากตามแต่ละคณะ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาจากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีและผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็นเครื่องในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบ่งเป็น 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล จำนวน 7 ข้อ โดยมีข้อคำถามแบบเติมคำลงในช่องว่างที่กำหนดให้และตรวจรายการ (Check list) ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับเพศ สายการเรียน คณะแผนกเฉลี่ยสะสม สถานภาพสมรสของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว/เดือน อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลการกำกับตนเอง ตามแนวคิดของ Tadlock and Robert (2011) โดยมีคำถามเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 4 ระดับ คือ มากที่สุด มาก น้อย และน้อยที่สุด มีจำนวนข้อคำถาม 48 ข้อ โดยมีองค์ประกอบดังนี้

1. การตั้งเป้าหมาย	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 1-6
2. การวางแผน	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 7-12
3. การกระตุ้นตนเอง	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 13-18
4. การควบคุมความสนใจ	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 19-24
5. ความยืดหยุ่นในการใช้กลวิธีต่าง ๆ	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 25-30
6. การทำด้วยตนเอง	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 31-36
7. การแสวงหาความช่วยเหลือ	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 37-42
8. การประเมินตนเอง	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 43-48

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนตามมาตรวัด ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน
มากที่สุด	4
มาก	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับการกำกับตนเองรายข้อเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}}$$

$$= \frac{4 - 1}{3} = 1$$

กำหนดการแปลผลระดับการกำกับตนเองรายข้อ ดังนี้

- 1.00-2.00 หมายถึง การกำกับตนเองต่ำ
- 2.01-3.00 หมายถึง การกำกับตนเองปานกลาง
- 3.01-4.00 หมายถึง การกำกับตนเองสูง

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับการกำกับตนเองรายด้านเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}}$$

$$= \frac{24 - 6}{3} = 6$$

กำหนดการแปลผลระดับการกำกับตนเองรายด้าน ดังนี้

- 6.00 - 12.00 หมายถึง การกำกับตนเองต่ำ
- 12.01 - 18.00 หมายถึง การกำกับตนเองปานกลาง
- 18.01 - 24.00 หมายถึง การกำกับตนเองสูง

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับการกำกับตนเองโดยรวมเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}}$$

$$= \frac{192 - 48}{3} = 48$$

กำหนดการแปลผลระดับการกำกับตนเองโดยรวม ดังนี้

48.00 - 96.00 หมายถึง การกำกับตนเองต่ำ

96.01 - 144.00 หมายถึง การกำกับตนเองปานกลาง

144.01 - 192.00 หมายถึง การกำกับตนเองสูง

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามข้อมูลความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปุสรรค ตามแนวคิดของ Stoltz (1997) โดยมีคำถามเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 4 ระดับ คือ มากที่สุด มาก น้อย และน้อยที่สุด มีจำนวนข้อคำถาม 24 ข้อโดยมีองค์ประกอบดังนี้

1.การควบคุมปัญหา	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 1-6
2.การรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 7-12
3.การรับรู้ผลกระทบของปัญหา	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 13-18
4.ความอดทน และทนทานต่อปัญหา	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 19-24

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนตามมาตรวัด ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน
มากที่สุด	4
มาก	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปศุภสรครายข้อเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}} \\ &= \frac{4 - 1}{3} = 1 \end{aligned}$$

กำหนดการแปลผลระดับความสามารถในการฟื้นฟูปศุภสรครายข้อ ดังนี้

1.00 - 2.00 หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปศุภสรครายข้อต่ำ

2.01 - 3.00 หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปศุภสรครายข้อปานกลาง

3.01 - 4.00 หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปศุภสรครายข้อสูง

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปศุภสรครายข้อด้านเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}} \\ &= \frac{24 - 6}{3} = 6 \end{aligned}$$

กำหนดการแปลผลระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรครายด้าน ดังนี้

6.00 - 12.00 หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคต่ำ

12.01 - 18.00 หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคปานกลาง

18.01 - 24.00 หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคสูง

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคโดยรวมเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}} \\ &= \frac{96 - 24}{3} = 24 \end{aligned}$$

กำหนดการแปลผลระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคโดยรวม ดังนี้

24.00 - 48.00 หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคต่ำ

48.01 - 72.00 หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคปานกลาง

72.01 - 96.00 หมายถึง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคสูง

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน ตามแนวคิดของ Lepper and Hodell (1989 cited in Schunk, Pintrich and Meece, 2008) โดยมีคำถามเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 4 ระดับ คือ มากที่สุด มาก น้อย และน้อยที่สุด มีจำนวนข้อคำถาม 24 ข้อโดยมีองค์ประกอบดังนี้

1. ความท้าทาย	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 1-6
2. ความอยากรู้อยากเห็น	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 7-12
3. การควบคุม	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 13-18
4. การจินตนาการ	จำนวน 6 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 19-24

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนตามมาตรวัด ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน
มากที่สุด	4
มาก	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับแรงจูงใจในรายชื่อเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}} \\ &= \frac{4 - 1}{3} = 1 \end{aligned}$$

กำหนดการแปลผลระดับแรงจูงใจในรายชื่อ ดังนี้

- 1.00-2.00 หมายถึง แรงจูงใจภายในต่ำ
- 2.01-3.00 หมายถึง แรงจูงใจภายในปานกลาง
- 3.01-4.00 หมายถึง แรงจูงใจภายในสูง

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับแรงจูงใจในรายด้านเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}} \\ &= \frac{24 - 6}{3} = 6 \end{aligned}$$

กำหนดการแปลผลระดับแรงจูงใจภายในในด้าน ดังนี้

6.00 - 12.00 หมายถึง แรงจูงใจภายในต่ำ

12.01 - 18.00 หมายถึง แรงจูงใจภายในปานกลาง

18.01 - 24.00 หมายถึง แรงจูงใจภายในสูง

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับแรงจูงใจภายในโดยรวมเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง
น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}} \\ &= \frac{96 - 24}{3} = 24 \end{aligned}$$

กำหนดการแปลผลระดับแรงจูงใจภายในโดยรวม ดังนี้

24.00 - 48.00 หมายถึง แรงจูงใจภายในต่ำ

48.01 - 72.00 หมายถึง แรงจูงใจภายในปานกลาง

72.01 - 96.00 หมายถึง แรงจูงใจภายในสูง

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน ตามแนวคิดของ Jim Burke (2004) โดยมี
คำถามเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 4 ระดับ คือ มากที่สุด มาก น้อย และน้อยที่สุด
มีจำนวนข้อคำถาม 48 ข้อ โดยมีองค์ประกอบดังนี้

1. ด้านความเอาใจใส่	จำนวน 12 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 1-12
2. ด้านความสามารถ	จำนวน 12 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 13-24
3. ด้านเนื้อหาในการเรียน	จำนวน 12 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 25-36
4. ด้านศักยภาพ	จำนวน 12 ข้อ	ได้แก่ ข้อที่ 26-48

กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนตามมาตรวัด ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ระดับคะแนน
มากที่สุด	4
มาก	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับความสำเร็จในการเรียนรายข้อเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด- คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}} \\ &= \frac{4 - 1}{3} = 1 \end{aligned}$$

กำหนดการแปลผลระดับความสำเร็จในการเรียนรายข้อ ดังนี้

1.00-2.00 หมายถึง ความสำเร็จในการเรียนต่ำ

2.01-3.00 หมายถึง ความสำเร็จในการเรียนปานกลาง

3.01-4.00 หมายถึง ความสำเร็จในการเรียนสูง

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับความสำเร็จในการเรียนรายด้านเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด- คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}} \\ &= \frac{48 - 12}{3} = 12 \end{aligned}$$

กำหนดการแปลผลระดับความสำเร็จในการเรียนรายด้าน ดังนี้

12.00 - 24.00 หมายถึง ความสำเร็จในการเรียนต่ำ

24.01 - 36.00 หมายถึง ความสำเร็จในการเรียนปานกลาง

36.01 - 48.00 หมายถึง ความสำเร็จในการเรียนสูง

จำแนกเกณฑ์การวัดระดับความสำเร็จในการเรียนโดยรวมเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตามสูตรคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนอันตรภาคชั้น}} \\ &= \frac{192 - 48}{3} = 48 \end{aligned}$$

กำหนดการแปลผลระดับความสำเร็จในการเรียนโดยรวม ดังนี้

48.00 - 96.00 หมายถึง ความสำเร็จในการเรียนต่ำ

96.01 - 144.00 หมายถึง ความสำเร็จในการเรียนปานกลาง

144.01 - 192.00 หมายถึง ความสำเร็จในการเรียนสูง

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์และเนื้อหาโดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสารต่างๆและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อหาข้อมูลในการสร้างแบบสอบถาม

2. กำหนดขอบเขต และโครงสร้างของเนื้อหาให้ครอบคลุมตัวแปรที่ศึกษานำมาสร้าง

แบบสอบถามและวัดให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยและถูกต้องตามเกณฑ์

3. สร้างข้อคำถามของแบบสอบถาม โดยนำข้อมูลมาเป็นข้อคำถามแบบมาตราวัดประเมินค่า (Rating scale) ในแบบสอบถามข้อมูลการกำกับตนเอง แบบสอบถามข้อมูลความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค แบบสอบถามข้อมูลแรงจูงใจภายใน และแบบสอบถามข้อมูลความสำเร็จในการเรียน โดยมีระดับการวัดประเมินค่า 4 ระดับ

4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) เพื่อตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ โดยได้รับการตรวจทานและแนะนำจากคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แล้วปรับแก้ไขแบบสอบถามเพื่อนำไปทดลองใช้

5. ทดสอบเครื่องมือโดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มทดลองที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษาน้อย 30 คน โดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

6. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) รายข้อ และรายด้านของแบบสอบถามโดยวิธี Cronbach' alpha coefficient

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น สำหรับการวิจัยไปทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ได้ดังนี้

1. การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยการนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เสนอต่อ ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หลังจากนั้นนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามในด้านภาษาและความชัดเจนอีกครั้งหนึ่ง

2. การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามสำหรับกรวิจัยที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try out) กับนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามรายข้อ และรายด้าน และนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของ Cronbach (Cronbach's alpha coefficient) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ ผลการวัดค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ดังนี้

2.1 แบบสอบถามข้อมูลการกำกับตนเอง ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.905 ซึ่งมีกลวิธี 8 วิธี ได้แก่

2.1.1 การตั้งเป้าหมาย	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.748
2.1.2 การวางแผน	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.844
2.1.3 การกระตุ้นตนเอง	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.719
2.1.4 การควบคุมความสนใจ	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.834
2.1.5 ความยืดหยุ่นในการใช้กลวิธีต่าง ๆ	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.779
2.1.6 การทำด้วยตนเอง	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.802
2.1.7 การแสวงหาความช่วยเหลือ	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.752
2.1.8 การประเมินตนเอง	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.886

2.2 แบบสอบถามข้อมูลความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.895 ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่

2.2.1 การควบคุมปัญหา	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.729
2.2.2 การรับรู้สาเหตุและ ความรับผิดชอบต่อปัญหา	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.799
2.2.3 การรับรู้ผลกระทบของปัญหา	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.755
2.2.4 ความอดทน และทนทานต่อปัญหา	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.818

2.3 แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.810 ซึ่งประกอบด้วย 4 ลักษณะ ได้แก่

2.3.1 ความท้าทาย	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.762
2.3.2 ความอยากรู้อยากเห็น	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.721
2.3.3 การควบคุม	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.707
2.3.4 การจินตนาการ	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.691

2.4 แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.947 ซึ่งมี องค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่

2.4.1 ด้านความเอาใจใส่	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.882
2.4.2 ด้านความสามารถ	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.880
2.4.3 ด้านเนื้อหา	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.851
2.4.4 ด้านศักยภาพ	ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.881

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยดังนี้

1. ทำหนังสือขออนุญาตในการดำเนินการเก็บข้อมูลจากภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถึงคณบดีคณะเกษตร คณะประมง คณะวิทยาศาสตร์ คณะวนศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะสัตวแพทย์ คณะอุตสาหกรรมเกษตร คณะมนุษยศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะเทคนิคการสัตวแพทย์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะสิ่งแวดล้อม

2. นำแบบสอบถามที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว ไปสอบถามกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนที่ได้คำนวณตามสัดส่วนไว้แล้ว โดยได้ชี้แจงถึงขั้นตอน และรายละเอียดในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

3. เก็บรวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับการตอบเรียบร้อยแล้วพร้อมทั้งตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

4. นำแบบสอบถามทั้งหมดมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมแบบสอบถาม พร้อมทั้งตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว นำข้อมูลที่ได้มาบันทึกลงรหัส แล้วนำมาวิเคราะห์ และประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์ โดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เพื่ออธิบายลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติอนุมาน (Inferential statistic) เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

2.1 ใช้ค่าสถิติ t-test เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรตาม ตามตัวแปรต้นซึ่งจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม ตามปัจจัยส่วนบุคคล

2.2 ค่าสถิติ F-test เพื่อทดสอบความแปรปรวนของตัวแปรตาม ตามตัวแปรต้นที่มีการแบ่งตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD (Least significant difference)

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson product moment correlation coefficient) ใช้หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเองกับความสำเร็จในการเรียน ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคกับความสำเร็จในการเรียน แรงจูงใจภายในกับความสำเร็จในการเรียน

4. กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติไว้ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค แรงจูงใจ ภายใน และความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต บางเขน การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบพรรณนา โดยมีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาระดับการกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค แรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน 2) ศึกษาการเปรียบเทียบ ความสำเร็จในการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเองและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน 4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน และ 5) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายในและ ความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้คือ 1) สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติอนุมาน ได้แก่ t-test และ F-test และ LSD 3) วิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค แรงจูงใจภายใน กับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยใช้ สถิติวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Pearson

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำอธิบาย โดยแบ่งการ นำเสนอออกเป็น 5 ตอน คือ ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของ การกำกับตนเอง ตอนที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลใน ส่วนของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ตอนที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลใน

ส่วนของแรงจูงใจภายใน ตอนที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของความสำเร็จในการเรียน และตอนที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์สมมติฐาน โดยแสดงไว้ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ สายการเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสม สถานภาพสมรสของบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา อาชีพของบิดา และอาชีพของมารดา มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของเกษตรกรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (n= 379)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	118	31.1
หญิง	261	68.9
สายการเรียน		
สายวิทยาศาสตร์	31	8.2
สายวิทยาศาสตร์ประยุกต์	160	42.2
สายสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์	188	49.6
คะแนนเฉลี่ยสะสม		
คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00	12	3.2
2.01 – 2.50	79	20.8
2.51 – 3.00	160	42.2
3.01 – 3.50	89	23.5
3.51 – 4.00	39	10.3
$\bar{X} = 3.17$		S.D. = 0.97
Min = 1.79		Max = 4.00

ตารางที่ 2 (ต่อ)

(n= 379)

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
อาศัยอยู่ด้วยกัน	317	83.6
หม้าย/หย่า/แยกกันอยู่	62	16.4
รายได้ของครอบครัว		
รายได้ต่ำกว่า 25,000 บาท	54	14.2
25,001 – 50,000 บาท	191	50.4
50,001 – 75,000 บาท	47	12.4
75,001 – 100,000 บาท	63	16.6
รายได้สูงกว่า 100,001 บาทขึ้นไป	24	6.3
\bar{X} = 64682.06 S.D. = 86118.96 Min = 2,000 Max = 1,000,000		
อาชีพของบิดา		
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	141	37.2
พนักงานบริษัทเอกชน	52	13.7
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	118	31.1
เกษตรกร	27	7.1
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	22	5.8
รับจ้าง	19	5.0
อาชีพของมารดา		
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	99	26.1
พนักงานบริษัทเอกชน	55	14.5
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	116	30.6
เกษตรกร	24	6.3
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	71	18.7
รับจ้าง	14	3.7

จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของนิสิตชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัย-
เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์สรุปได้ ดังนี้

เพศ พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนที่เป็นกลุ่ม
ตัวอย่างส่วนใหญ่เพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 68.9 และเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 31.1

สายการเรียน พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนที่เป็น
กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นสายการเรียนสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 49.6
รองลงมา ได้แก่สายการเรียนวิทยาศาสตร์ประยุกต์ คิดเป็นร้อยละ 42.2 และสายการเรียน
วิทยาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 8.2

คะแนนเฉลี่ยสะสม พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต
บางเขนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ในระหว่าง 2.51 – 3.00 คิดเป็นร้อย
ละ 65.0 รองลงมามีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ในระหว่าง 2.01 – 2.50 คิดเป็นร้อยละ 20.8 ในช่วง
3.01 – 3.50 คิดเป็นร้อยละ 10.3 และ คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็น
ร้อยละ 3.2

สถานภาพสมรสของบิดามารดา พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสของบิดาอาศัยอยู่ร่วมกัน คิดเป็น
ร้อยละ 38.6 และแยกกันอยู่ หย่าร้าง และหม้าย มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 16.4

รายได้ของบิดามารดา พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต
บางเขนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีรายได้อยู่ระหว่าง 25,001– 50,000 บาท คิดเป็นร้อยละ
50.4 รองลงมามีรายได้อยู่ในช่วง 75,001 – 100,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 16.6 รายได้ต่ำกว่า
25,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 14.2 ในช่วง 50,001 -75,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 12.4 และรายได้สูง
กว่า 100,001 บาท มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.3

อาชีพของบิดา พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่บิดาประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมาอาชีพของบิดาได้แก่ ค้าขาย/ประกอบอาชีพส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 31.1 พนักงานบริษัทเอกชน คิดเป็นร้อยละ 13.7 เกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 7.1 ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต คิดเป็นร้อยละ 5.8 และ รับจ้าง มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.0

อาชีพของมารดา พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีมารดาประกอบอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว คิดเป็นร้อยละ 30.6 รองลงมาอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ คิดเป็นร้อยละ 26.1 ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต 18.7 พนักงานบริษัทเอกชน 14.5 เกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 6.3 และอาชีพรับจ้าง มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.7

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการกำกับตนเอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการกำกับตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการกำกับตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายชื่อ

(n = 379)

การกำกับตนเอง	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด			
การตั้งเป้าหมาย							
1.การตั้งเป้าหมายจะช่วย	0	16	231	132	3.31	.54	สูง
กระตุ้นให้ท่านใส่ใจใน	(0.0)	(4.2)	(60.9)	(34.8)			
ความสำเร็จในการเรียน							

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 379)

การกำกับตนเอง	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด			
2.การตั้งเป้าหมายทำให้ท่านกำหนดเวลาและการใช้ยุทธวิธีในการเรียน	0 (0.0)	36 (9.5)	249 (65.7)	94 (24.8)	3.15	.56	สูง
3.หากท่านมีเป้าหมายในการเรียนจะทำให้ท่านมีแนวทางในการปฏิบัติเพื่อการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ	0 (0.0)	26 (6.9)	242 (63.9)	111 (29.3)	3.22	.55	สูง
4.ท่านคิดว่าหากผู้เรียนมีการตั้งเป้าหมายแต่ละบทเรียนเพื่อที่จะเป็นการช่วยให้เข้าใจรายละเอียดในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น	3 (0.8)	31 (8.2)	231 (60.9)	114 (30.1)	3.20	.61	สูง
5.ท่านค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น	6 (1.6)	120 (31.7)	179 (47.2)	74 (19.5)	2.85	.74	ปานกลาง
6.การที่ท่านมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนจะทำให้ท่านมุ่งมั่นในการเรียน	0 (0.0)	37 (9.8)	231 (60.9)	111 (29.3)	3.20	.59	สูง
รวม					18.92	2.46	สูง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 379)

การกำกับตนเอง	จำนวนและร้อยละ ระดับความเป็นจริง				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	น้อย		มาก				
	ที่สุด			ที่สุด			
การวางแผน							
7.การวางแผนทำให้ท่าน จะทำให้ท่านทำงานบรรลุ เป้าหมายหรือเกิด ความสำเร็จในการเรียน	0 (0.0)	19 (5.0)	235 (62.0)	124 (32.7)	3.28	.55	สูง
8.การวางแผนทำให้ท่าน สามารถตัดสินใจว่าจะ เลือกใช้ยุทธวิธีใดที่ เหมาะสมกับบทเรียน	1 (0.3)	24 (6.3)	257 (67.8)	97 (25.6)	3.19	.54	สูง
9.การวางแผนจะช่วยให้ ท่านตัดสินใจว่าจะใช้ ทรัพยากรใดบ้างที่จะ เหมาะสมกับงาน	1 (0.3)	43 (11.3)	241 (63.6)	94 (24.8)	3.13	.59	สูง
10.การวางแผนจะทำให้ ท่านรู้ว่าควรเลือกใช้ ข้อมูลลักษณะใดในการ ทำงาน	2 (0.5)	28 (7.4)	252 (66.5)	97 (25.6)	3.17	.56	สูง
11.การวางแผนจะช่วยให้ ท่านทราบแหล่ง ทรัพยากรและเทคโนโลยี ที่จะใช้กับงาน	2 (0.5)	42 (11.1)	234 (61.7)	101 (26.6)	3.15	.61	สูง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 379)

การกำกับตนเอง	จำนวนและร้อยละ				\bar{x}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด			
12.การวางแผนจะทำให้ท่านมั่นใจในการทำงานที่จะประสบความสำเร็จ	0 (0.0)	39 (10.3)	228 (60.2)	112 (29.6)	3.19	.60	สูง
รวม					19.27	2.53	สูง
การกระตุ้นตนเอง							
13.ท่านคิดว่าหากมีแรงจูงใจในตนเองจะทำให้ท่านเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ	4 (1.1)	47 (12.4)	191 (50.4)	137 (36.1)	3.22	.69	สูง
14.ท่านคิดว่าการเข้าเรียนเกิดจากความสนใจของท่านเองมากกว่าถูกกระตุ้นจากครอบครัว	3 (0.8)	47 (12.4)	170 (44.9)	159 (42.0)	3.28	.70	สูง
15.ท่านคิดว่าการเข้าเรียนเป็นเพราะท่านอยากรู้ อยากเห็นในสิ่งที่เรียน	6 (1.6)	75 (19.8)	195 (51.5)	103 (27.2)	2.82	.66	ปานกลาง
16.ท่านตั้งใจเรียนเพราะท่านมีส่วนร่วมในการตั้งเป้าหมายในการเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน	4 (1.1)	111 (29.3)	214 (56.5)	50 (13.2)	2.82	.66	ปานกลาง
17.ถึงแม้บทเรียนที่มีความยากแต่ท่านก็ยังยืนหยัดที่จะเรียนบทเรียนนี้ต่อไป	6 (1.6)	80 (21.1)	226 (59.6)	67 (17.7)	2.93	.66	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 379)

การกำกับตนเอง	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด			
18.เมื่อท่านเรียนรู้หัวข้อใหม่ที่ไม่คุ้นเคยและที่เป็นองค์ความรู้ใหม่ ท่านอาจจะสร้างยุทธวิธีการเรียนใหม่มาใช้ให้บรรลุเป้าหมายในการเรียน	5 (1.3)	100 (26.4)	205 (54.1)	69 (18.2)	2.89	.69	ปานกลาง
รวม					18.16	2.42	สูง
การควบคุมความสนใจ							
19.ท่านคิดว่าหากควบคุมความสนใจในบทเรียนได้ จะเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น	0 (0.0)	38 (10.0)	221 (58.3)	120 (31.7)	3.22	.60	สูง
20.ท่านทำการบ้านในสถานที่ที่มีแสงสว่างที่เหมาะสม	3 (0.8)	59 (15.6)	223 (58.8)	94 (24.8)	3.08	.65	สูง
21.ท่านอ่านหนังสือในสถานที่ที่มีความเงียบ ปราศจากสิ่งรบกวนเพื่อทบทวนเนื้อหาวิชาๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ	8 (2.1)	76 (20.1)	169 (44.6)	126 (33.2)	3.09	.78	สูง
22.ท่านให้เวลากับการเรียนพอเหมาะไม่เร่งรีบเกินไป	11 (2.9)	96 (25.3)	198 (52.2)	74 (19.5)	2.88	.74	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 379)

การกำกับตนเอง	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด			
23. ท่านมีการตั้งสมาธิในการทำความเข้าใจเนื้อหาในบทเรียน	4 (1.1)	103 (27.2)	215 (56.7)	57 (15.0)	2.86	.66	ปานกลาง
24. ท่านเชื่อว่าการควบคุมความสนใจของตนเองจะทำให้การกำกับตนเองในการเรียนมีประสิทธิภาพ	2 (0.5)	33 (8.7)	248 (65.4)	96 (25.3)	3.16	.58	สูง
รวม					18.27	2.42	สูง
ความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธีในการเรียน							
25. ท่านสามารถปรับใช้ยุทธวิธีในการเรียนต่างๆ ให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียนด้วยตนเอง	1 (0.3)	84 (22.2)	241 (63.6)	53 (14.0)	2.91	.60	ปานกลาง
26. หากมีโอกาสให้ท่านเลือกใช้ยุทธวิธีที่หลากหลายจะกระตุ้นให้ท่านทำงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างเหมาะสม	3 (0.8)	63 (16.6)	258 (68.1)	55 (14.5)	2.96	.58	ปานกลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 379)

การกำกับตนเอง	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด			
27. ท่านคิดว่าหากเลือกใช้ยุทธวิธีที่หลากหลายในการเรียนที่							
เหมาะสมจะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้	0	41	254	84	3.11	.56	สูง
	(0.0)	(10.8)	(67.0)	(22.2)			
28. ท่านคิดว่าความยืดหยุ่นของการใช้ยุทธวิธีในการเรียนทำให้ลด							
ความกดดันในการเรียน	1	52	238	88	3.09	.61	สูง
	(0.3)	(13.7)	(62.8)	(23.2)			
29. ท่านคิดว่าอาจารย์ควรยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ เพื่อไม่เป็นการปิดกั้นความคิดของ							
นิสิต	2	39	194	144	3.27	.65	สูง
	(0.5)	(10.3)	(51.2)	(38.0)			
30. ท่านคิดว่าควรมีการปรับใช้ยุทธวิธีในการเรียนให้เหมาะสมกับ							
สถานการณ์	0	27	224	128	3.27	.58	สูง
	(0.0)	(7.1)	(59.1)	(33.8)			
รวม					18.61	2.33	สูง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 379)

การกำกับตนเอง	จำนวนและร้อยละ				\bar{x}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด			
การกระทำด้วยตนเอง							
31. ท่านคิดว่าความ รับผิดชอบในการเรียน ของตนเองจะทำให้ท่าน พยายามทำความเข้าใจ ในเนื้อหาในบทเรียน	1 (0.3)	34 (9.0)	216 (57.0)	128 (33.8)	3.24	.61	สูง
32. ท่านมีความพยายาม ในการเรียนเพื่อให้บรรลุ เป้าหมายที่ตั้งเอาไว้	0 (0.0)	43 (11.3)	242 (63.9)	94 (24.8)	3.13	.58	สูง
33. ท่านคิดว่า ความก้าวหน้าในการเรียน เกิดจากการตั้งเป้าหมายใน การเรียนของนิสิต	1 (0.3)	26 (6.9)	255 (67.3)	97 (25.6)	3.18	.55	สูง
34. ท่านคิดว่านิสิตต้องมี แผนการเรียนไว้ล่วงหน้า ด้วยตนเองก่อนค้นหา ยุทธวิธีที่หลากหลายใน การแก้ปัญหา	0 (0.0)	61 (16.1)	225 (59.4)	92 (24.3)	3.16	1.70	สูง
35. ท่านมีการให้รางวัลแก่ ตนเองเพื่อสร้างแรงจูงใจ ในการเรียน	7 (1.8)	72 (19.0)	191 (50.4)	109 (28.8)	3.06	.74	สูง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 379)

การกำกับตนเอง	จำนวนและร้อยละ				\bar{x}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด			
36. ท่านสามารถเลือก ยุทธวิธีในการเรียนได้ด้วย ตนเอง	3 (0.8)	54 (14.2)	242 (63.9)	80 (21.1)	3.05	.61	สูง
รวม					18.83	2.81	สูง
การแสวงหาความ ช่วยเหลือ							
37. ท่านคิดว่านิสิตควร ได้รับข้อมูลย้อนกลับเพื่อ ทำให้เข้าใจข้อผิดพลาด ของตนเองได้ง่าย	1 (0.3)	35 (9.2)	231 (60.9)	112 (29.6)	3.20	.60	สูง
38. ท่านคิดว่านิสิตควรมี โอกาสเปลี่ยนแปลง แผนการดำเนินการเพื่อ แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นใน งานที่ได้รับมอบหมาย	0 (0.0)	44 (11.6)	239 (63.1)	96 (25.3)	3.14	.59	สูง
39. ท่านมีการมองหา ความช่วยเหลือจาก อาจารย์หรือเพื่อนเมื่อมี ปัญหาในการเรียน	5 (1.3)	62 (16.4)	222 (58.6)	90 (23.7)	3.05	.67	สูง
40. ท่านมีการการค้นหา ความรู้จากสื่อต่าง ๆ เพื่อมา ตอบปัญหาที่ตนเองสงสัย	4 (1.1)	73 (19.3)	225 (59.4)	77 (20.3)	2.99	.66	ปาน กลาง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 379)

การกำกับตนเอง	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด			
41.การที่ท่านทราบถึงผล ของชิ้นงานจะทำให้เข้าใจ ในงานที่ได้รับมอบหมาย มากขึ้น	0 (0.0)	48 (12.7)	249 (65.7)	82 (21.6)	3.09	.58	สูง
42.ท่านคิดว่าอาจารย์ควร แนะนำ หรือสนับสนุนให้ นิติตมมองหาแนวทางการ ช่วยเหลือจากหน่วยงาน หรือแหล่งข้อมูลอื่นเพื่อ ความก้าวหน้าในการเรียน ของตนเอง	3 (0.8)	35 (9.2)	220 (58.0)	121 (31.9)	3.21	.63	สูง
รวม					18.68	2.33	สูง
การประเมินตนเอง							
43)ท่านคิดว่าถ้าท่านมี การประเมินการเรียนของ ตนเองอยู่เสมอจะนำไปสู่ ความสำเร็จในการเรียน	4 (1.1)	73 (19.3)	230 (60.7)	72 (19.0)	2.98	.65	ปาน กลาง
44)ท่านคิดว่าการ ประเมินการเรียนของ ตนเองทำให้รู้ว่าต้องมีการ แก้ไขปัญหาการเรียนที่ ผิดพลาด	2 (0.5)	57 (15.0)	239 (63.1)	81 (21.4)	3.05	.61	สูง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

(n = 379)

การกำกับตัวเอง	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	น้อยที่สุด	น้อย	มาก	มากที่สุด			
45) ท่านคิดว่า การเรียนแบบผู้สอนเป็นศูนย์กลาง อาจไม่เหมาะกับลักษณะการเรียนของนิสิต	12 (3.2)	80 (21.1)	201 (53.0)	86 (22.7)	2.95	.75	ปานกลาง
46) ท่านคิดว่า การใช้เทคนิคต่าง ๆ มาประเมินการเรียนของตนเองจะทำให้ผู้เรียนสามารถนำมาปรับเทคนิคใช้กับวิชา	3 (0.8)	53 (14.0)	250 (66.0)	73 (19.3)	3.04	.60	สูง
47) ท่านคิดว่า การประเมินควรทำให้รอบด้านและถูกต้อง	3 (0.8)	36 (9.5)	237 (62.5)	103 (27.2)	3.16	.61	สูง
48) ท่านมีการประเมินการเรียนทั้งก่อนและหลังการเรียน	18 (4.7)	101 (26.6)	182 (48.0)	78 (20.6)	2.84	.80	ปานกลาง
รวม					18.02	2.54	สูง
การกำกับตนเองโดยรวม					148.64	13.93	สูง

จากตารางที่ 3 พบว่า ในภาพรวมนิสิตชั้นปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างมีการกำกับตนเองโดยรวมในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 148.64) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

1. การตั้งเป้าหมาย นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการตั้งเป้าหมายโดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 18.92) นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการกำกับตนเองในด้านการตั้งเป้าหมาย โดยเฉลี่ยรายชื่อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 1. การตั้งเป้าหมายจะช่วยกระตุ้นให้ท่านใส่ใจในความสำเร็จในการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.31) รองลงมาคือ ข้อ 3. หากท่านมีเป้าหมายในการเรียนจะทำให้ท่านมีแนวทางในการปฏิบัติเพื่อการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ (ค่าเฉลี่ย 3.22) ในลำดับที่ 3 มีจำนวน 2 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ได้แก่ ข้อ 4. ท่านคิดว่าหากผู้เรียนมีการตั้งเป้าหมายแต่ละบทเรียนเพื่อที่จะเป็นการช่วยให้เข้าใจรายละเอียดในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น และ ข้อ 6. การที่ท่านมีการตั้งเป้าหมายในการเรียนจะทำให้ท่านมุ่งมั่นในการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.20) ขณะที่การตั้งเป้าหมายในข้อที่มีค่าเฉลี่ยที่น้อยที่สุดคือ ข้อ 5. ท่านค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 2.80)

โดยสรุป การกำกับตนเองด้านการตั้งเป้าหมายของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง การตั้งเป้าหมายในการเรียนนอกจากจะช่วยกระตุ้นให้เกิดการใส่ใจในความสำเร็จในการเรียน แสวงหาแนวทางในการปฏิบัติและ เข้าใจรายละเอียดของเนื้อหาในการเรียนทำให้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นแต่ไม่คิดว่าการค้นคว้าเพิ่มเติมจะเพิ่มความเข้าใจบทเรียนมากขึ้น เห็นได้จากนิสิตมีการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมน้อยกว่าข้ออื่น

2. การวางแผน นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการวางแผนโดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ย 19.27) นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการกำกับตนเองในด้านการวางแผน โดยเฉลี่ยรายชื่อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 7. การวางแผนทำให้ท่านจะทำให้ท่านทำงานบรรลุเป้าหมายหรือเกิดความสำเร็จในการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.28) รองลงมามี 2 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน ได้แก่ ข้อ 8. การวางแผนทำให้ท่านสามารถตัดสินใจว่าจะเลือกใช้ยุทธวิธีใดที่เหมาะสมกับบทเรียน และข้อ 12. การวางแผนจะทำให้ท่านมั่นใจในการทำงานที่จะประสบความสำเร็จ (ค่าเฉลี่ย 3.19) และข้อ 10. การวางแผนจะทำให้ท่านรู้ว่าควรเลือกใช้ข้อมูลลักษณะใดในการทำงาน (ค่าเฉลี่ย 3.17) ขณะที่การวางแผนในข้อที่มีค่าเฉลี่ยที่น้อยที่สุด คือ ข้อ 9. การวางแผนจะช่วยให้คุณตัดสินใจว่าจะใช้ทรัพยากรใดบ้างที่เหมาะสมกับงาน (ค่าเฉลี่ย 3.13)

โดยสรุป การกำกับตนเองในด้านการวางแผนของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง การวางแผนนอกจากทำให้เกิดความสำเร็จในการเรียน ยังช่วยให้นิสิตสามารถตัดสินใจว่าจะเลือกใช้

ยุทธวิธีและเลือกลักษณะของข้อมูลที่เหมาะสมกับบทเรียน ตลอดจนเกิดความมั่นใจในการทำงาน ให้ประสบความสำเร็จ สำหรับการวางแผนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ทรัพยากรในการเรียนได้อย่างเหมาะสมน้อยกว่าข้ออื่น

3. การกระตุ้นตนเอง นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการกระตุ้นตนเองโดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ย 18.16) นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการกำกับตนเองในด้านการกระตุ้นตนเอง โดยเฉลี่ยรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 14. ท่านคิดว่า การเข้าเรียนเกิดจากความสนใจของตนเอง มากกว่าถูกกระตุ้นจากครอบครัว (ค่าเฉลี่ย 3.28) รองลงมา คือ ข้อ 13. ท่านคิดว่า หากมีแรงจูงใจในตนเองจะทำให้ท่านเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ (ค่าเฉลี่ย 3.22) และข้อ 17. ถึงแม้บทเรียนที่มีความยากแต่ท่านก็ยังยืนหยัดที่จะเรียนบทเรียนนี้ต่อไป (ค่าเฉลี่ย 2.93) ขณะที่การกระตุ้นตนเองในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด มีจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อ 15. ท่านคิดว่า การเข้าเรียนเป็นเพราะท่านอยากรู้ อยากเห็นในสิ่งที่เรียน และข้อ 16. ท่านตั้งใจเรียนเพราะท่านมีส่วนร่วมในการตั้งเป้าหมายในการเรียนร่วมกับเพื่อนในชั้นเรียน (ค่าเฉลี่ย 2.82)

โดยสรุป การกำกับตนเองด้านการกระตุ้นตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง อย่างไรก็ตามพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 การกระตุ้นตนเองนั้นเกิดมาจากความอยากรู้ อยากเห็น และการมีส่วนร่วมในการวางเป้าหมายของนิสิตเองสูง ส่วนการกระตุ้นจากสิ่งรอบข้าง หรือครอบครัว หรือแม้แต่วทเรียนที่มีความยาก นิสิตก็จะยืนหยัดที่จะเรียนต่อ นิสิตมีความสนใจที่จะเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีโอกาสในการร่วมตั้งเป้าหมายกับเพื่อนในชั้นเรียนน้อยกว่าข้ออื่น

4. การควบคุมตนเอง นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการควบคุมตนเองโดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ย 18.16) นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการกำกับตนเองในด้านการควบคุมตนเอง โดยเฉลี่ยรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 19. ท่านคิดว่า หากควบคุมความสนใจในบทเรียนได้จะเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.22) รองลงมา คือ ข้อ 24. ท่านเชื่อว่าการควบคุมความสนใจของตนเองจะทำให้การกำกับตนเองในการเรียนมีประสิทธิภาพ (ค่าเฉลี่ย 3.16) และ ข้อ 21. ท่านอ่านหนังสือในสถานที่ที่มีความเงียบปราศจากสิ่งรบกวนเพื่อทบทวนเนื้อหาวิชาๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ค่าเฉลี่ย 3.09) ขณะที่การควบคุมตนเองในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 23. ท่านมีการตั้งสมาธิในการทำความเข้าใจเนื้อหาในบทเรียน (ค่าเฉลี่ย 2.86)

โดยสรุป การกำกับตนเองด้านการควบคุมตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง การควบคุมความสนใจตนเองจะทำให้เกิดความสนใจ และการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องมีการจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนให้เหมาะสม เช่น การหาสถานที่สงบในการทบทวนบทเรียนต่าง ๆ เป็นต้น แต่นิสิตมีการตั้งสมาธิในการทำความเข้าใจบทเรียนน้อยกว่าข้ออื่น

5. ความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธี นิสิตชั้นปีที่ 2 มีความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธีโดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ย 18.61) การกำกับตนเองในด้านความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธี โดยเฉลี่ยรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากันมีจำนวน 2 ข้อ คือ ข้อ 29. ท่านคิดว่าอาจารย์ควรยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ เพื่อไม่เป็นการปิดกั้นความคิดของนิสิต และข้อ 30. ท่านคิดว่าควรมีการปรับใช้ยุทธวิธีในการเรียนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ (ค่าเฉลี่ย 3.27) รองลงมา คือ ข้อ 27. ท่านคิดว่าหากเลือกใช้ยุทธวิธีที่หลากหลายในการเรียนที่เหมาะสมจะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ (ค่าเฉลี่ย 3.11) และข้อ 28. ท่านคิดว่าความยืดหยุ่นของการใช้ยุทธวิธีในการเรียนทำให้ลดความกดดันในการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.09) ขณะที่ความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธีในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 25. ท่านสามารถปรับใช้ยุทธวิธีในการเรียนต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียนด้วยตนเอง (ค่าเฉลี่ย 2.91)

โดยสรุป การกำกับตนเองในด้านความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธีของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง อาจารย์ควรยืดหยุ่นและปรับการใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์และมีรูปแบบที่ทันสมัยอยู่เสมอเพื่อไม่เป็นการปิดกั้นความคิดของนิสิต นิสิตมีการปรับยุทธวิธีในการเรียนและเลือกใช้ยุทธวิธีที่หลากหลายให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งเป็นการลดความกดดันในการเรียน นิสิตสามารถปรับเปลี่ยนยุทธวิธีในการเรียนให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียนได้น้อยกว่าข้ออื่น

6. การกระทำด้วยตนเอง นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการกระทำด้วยตนเองโดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ย 18.83) นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการกำกับตนเองในด้านการกระทำด้วยตนเอง โดยเฉลี่ยรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 31. ท่านคิดว่าความรับผิดชอบในการเรียนของตนเองจะทำให้ท่านพยายามทำความเข้าใจในเนื้อหาในบทเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.24) รองลงมา คือ ข้อ 33. ท่านคิดว่าความก้าวหน้าในการเรียนเกิดจากการตั้งเป้าหมายในการเรียนของนิสิต (ค่าเฉลี่ย

3.18) และ ข้อ 34. ท่านคิดว่านิสิตต้องมีแผนการเรียนไว้ล่วงหน้าด้วยตนเองก่อนค้นหายุทธวิธีที่หลากหลายในการแก้ปัญหา (ค่าเฉลี่ย 3.16) ขณะที่การกระทำด้วยตนเองในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 36. ท่านสามารถเลือกยุทธวิธีในการเรียนได้ด้วยตนเอง (ค่าเฉลี่ย 3.05)

โดยสรุป การกำกับตนเองในด้านการกระทำด้วยตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง อย่างไรก็ตามพบว่านิสิตชั้นปีที่ 2 คิดว่าความรับผิดชอบจะทำให้มีความพยายามจะทำให้ตนเองความเข้าใจในเนื้อหา รวมถึงการมีการตั้งเป้าหมายและวางแผนในการเรียนเอาไว้ล่วงหน้า นิสิตสามารถเลือกยุทธวิธีในการเรียนได้ด้วยตนเองในระดับสูงด้วยแต่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่น

7. การแสวงหาความช่วยเหลือ นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการแสวงหาความช่วยเหลือโดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ย 18.68) นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการกำกับตนเองในด้านการแสวงหาความช่วยเหลือ โดยเฉลี่ยรายชื่อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 42. ท่านคิดว่าอาจารย์ควรแนะนำหรือสนับสนุนให้นิสิตมองหาแนวทางการช่วยเหลือจากหน่วยงานหรือแหล่งข้อมูลอื่นเพื่อความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง (ค่าเฉลี่ย 3.21) รองลงมา คือ ข้อ 37. ท่านคิดว่านิสิตควรได้รับข้อมูลย้อนกลับเพื่อให้เข้าใจข้อผิดพลาดของตนเองได้ง่าย (ค่าเฉลี่ย 3.20) และ ข้อ 38. ท่านคิดว่านิสิตควรมีโอกาสเปลี่ยนแปลงแผนการดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในงานที่ได้รับมอบหมาย (ค่าเฉลี่ย 3.14) ขณะที่การแสวงหาความช่วยเหลือในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 40. ท่านมีการการค้นหาคำรู้จากสื่อต่าง ๆ เพื่อมาตอบปัญหาที่ตนเองสงสัย (ค่าเฉลี่ย 2.99)

โดยสรุป การกำกับตนเองด้านการแสวงหาความช่วยเหลือของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง อาจารย์ควรแนะนำการแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือแหล่งอื่นเพื่อความก้าวหน้าในการเรียนและให้ข้อมูลย้อนกลับช่วยนิสิตเข้าใจข้อผิดพลาดของตนเอง ทำให้นิสิตขาดการค้นคว้าหาคำรู้จากสื่อต่าง ๆ โอกาสที่จะสามารถหาแนวทางการเปลี่ยนแปลงแผนการดำเนินการที่เป็นปัญหา และเพื่อความก้าวหน้าในการเรียนของนิสิต นิสิตมีการค้นคว้าคำรู้จากสื่อต่าง ๆ ได้น้อยกว่าข้ออื่น

8. การประเมินตนเอง นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการประเมินตนเองโดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ย 18.02) นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการกำกับตนเองในด้านการประเมินตนเอง โดยเฉลี่ยรายชื่อพบว่าข้อที่มี

ค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 47.ท่านคิดว่าการประเมินควรทำให้รอบด้านและถูกต้อง (ค่าเฉลี่ย3.16) รองลงมา คือ ข้อ 44.ท่านคิดว่าการประเมินการเรียนของตนเองทำให้รู้ว่าต้องมีการแก้ไขปัญหาการเรียนที่ผิดพลาด(ค่าเฉลี่ย 3.05) และ ข้อ 46.ท่านคิดว่าการใช้เทคนิคต่าง ๆ มาประเมินการของตนเองจะทำให้ผู้เรียนสามารถนำมาปรับเทคนิคใช้กับวิชา (ค่าเฉลี่ย3.04) ขณะที่การประเมินตนเองในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 48.ท่านมีการประเมินการเรียนทั้งก่อนและหลังการเรียน (ค่าเฉลี่ย 2.84)

โดยสรุป การกำกับตนเองในด้านการประเมินตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง แต่ควรมีการประเมินตนเองให้ครบรอบด้านและถูกต้อง การประเมินตนเองจะทำให้ นิสิตรู้ว่าตนเองต้องมีการแก้ไขปัญหาในการเรียนได้อย่างตรงจุด และสามารถสร้างเทคนิคต่าง ๆ มาใช้กับวิชาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม นิสิตมีการประเมินตนเองทั้งก่อนและหลังการเรียนปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายข้อ

(n = 379)

ความสามารถในการ เผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
ด้านควบคุมปัญหา							
1. ท่านสามารถควบคุมจัดการกับปัญหาครอบครัวที่เป็นอุปสรรคในการเรียนได้	4 (1.1)	44 (11.6)	252 (66.5)	48 (12.7)	3.07	.60	สูง
2. ท่านสามารถพลิกแพลงและควบคุมสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนโดยไม่คาดการณ์เอาไว้ล่วงหน้าได้	1 (0.3)	97 (25.6)	233 (61.5)	48 (12.7)	2.87	.61	ปานกลาง
3. เมื่อท่านเกิดความรู้สึกโกรธ ผิดหวังหมดหวังท่านจะมองปัญหาเหล่านั้นเกิดขึ้นเพียงครั้งคราวและสิ่งเหล่านั้นก็จะผ่านไป	6 (1.6)	67 (17.7)	208 (54.9)	98 (25.9)	3.05	.70	สูง
4. ท่านพยายามหาทางออกให้กับปัญหาหลายรูปแบบในการแก้ไขปัญหาในการเรียน	0 (0.0)	55 (14.5)	245 (64.6)	79 (20.8)	3.06	.75	สูง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n = 379)

ความสามารถในการ เผชิญและฟื้นฝ่า อุปสรรค	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มาก ที่สุด	มาก	น้อย	น้อย ที่สุด			
5.เมื่อเกิดปัญหาการเรียน เกิดขึ้นท่านพร้อมจะขอความ ช่วยเหลือจากอาจารย์	11 (2.9)	116 (30.6)	182 (48.0)	70 (18.5)	2.82	.75	ปานกลาง
6)ท่านมีการสร้างกำลังใจ ตนเองอยู่เสมอเมื่อเกิดรู้สึก ท้อแท้ในการเรียน	3 (0.8)	49 (12.9)	235 (62.0)	92 (24.3)	3.10	.62	สูง
รวม					17.96	2.44	ปานกลาง
ด้านการรับรู้สาเหตุและ ความรับผิดชอบต่อ ปัญหา							
7.ท่านทราบถึงสาเหตุของ ปัญหาที่เป็นอุปสรรคใน การเรียน	2 (0.5)	52 (13.7)	230 (60.7)	95 (24.3)	3.10	.63	สูง
8)ท่านแก้ปัญหาจาก ต้นเหตุไม่ใช่จากปลายเหตุ	10 (2.6)	79 (20.8)	223 (58.8)	67 (17.7)	2.92	.69	ปานกลาง
9.ท่านมีการพิจารณา สาเหตุของปัญหาอย่าง รอบด้านทั้งภายนอกและ ภายใน	2 (0.5)	82 (21.8)	234 (61.1)	59 (15.6)	2.93	.62	ปานกลาง
10.ท่านแก้ปัญหาจาก ต้นเหตุไม่ใช่จากปลายเหตุ	2 (0.5)	92 (24.3)	216 (57.0)	69 (18.2)	2.93	.66	ปานกลาง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n = 379)

ความสามารถในการ เผชิญและฟื้นฟ้อ อุปสรรค	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มาก ที่สุด	มาก	น้อย	น้อย ที่สุด			
11.ท่านสามารถแก้ปัญหา เดิมที่เคยเกิดขึ้นในอดีตได้ อย่างรวดเร็ว	3 (0.8)	102 (26.9)	271 (57.3)	57 (15.0)	2.87	.65	ปานกลาง
12)ท่านจะค้นหาแนวทาง ในการแก้ปัญหาเพื่อให้เกิด การแก้ปัญหามี ประสิทธิผล	0 (0.0)	61 (16.1)	270 (71.2)	48 (12.7)	2.97	.53	ปานกลาง
รวม					17.69	2.35	ปานกลาง
ด้านผลกระทบที่จะมาถึง							
13.เมื่อท่านประสบปัญหา ด้านการเรียนที่เคยเกิดขึ้น แล้วท่านสามารถแก้ปัญหา ได้อย่างมีประสิทธิภาพและ เหมาะสมยิ่งขึ้น	2 (0.5)	47 (12.4)	270 (71.2)	60 (15.8)	3.02	.55	สูง
14.หากท่านคิดว่ามีความ ผิดพลาดเกี่ยวกับผลการ สอบท่านกล้าที่จะขอ ตรวจสอบและสามารถ ยอมรับผลจากการ ตรวจสอบได้	11 (2.9)	75 (19.8)	222 (58.6)	71 (18.7)	2.93	.70	ปานกลาง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n = 379)

ความสามารถในการ เผชิญและฟื้นฝ่า อุปสรรค	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
15. ท่านมีการประเมินผล กระทบที่จะเกิดจากการ เรียนของตนเอง	6 (1.6)	79 (20.8)	232 (61.2)	62 (16.4)	2.92	.65	ปานกลาง
16) ท่านมีการเตรียมพร้อม ในการรับมือกับผลของการ เรียนที่ผิดหวัง	2 (0.5)	59 (15.6)	263 (69.4)	55 (14.5)	2.98	.56	ปานกลาง
17. ท่านทราบดีว่าการ ปล่อยให้อุปสรรคด้าน การเรียนส่งผลกระทบต่อด้าน อื่นๆในชีวิตไม่ก่อให้เกิด ประโยชน์	0 (0.0)	32 (8.4)	246 (64.9)	101 (26.6)	3.18	.56	สูง
18) ท่านคิดว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะมีจุดจบที่ดี	6 (1.6)	60 (15.8)	214 (56.5)	99 (26.1)	3.07	.69	
รวม					18.11	2.33	สูง
ด้านความยึดเชื่อของ ปัญหา และอดทนต่อ ปัญหา							
19. เมื่อท่านสามารถฟื้นฝ่า อุปสรรคไปได้ ท่านจะเกิด ความภาคภูมิใจและมี ความเชื่อมั่นในตนเอง	0 (0.0)	13 (3.4)	205 (54.1)	161 (42.5)	3.39	.55	สูง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

(n = 379)

ความสามารถในการ เผชิญและฟื้นฟ้อ อุปสรรค	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มาก ที่สุด	มาก	น้อย	น้อย ที่สุด			
20.เมื่อท่านเจอปัญหาใน การเรียนท่านมักจะให้ กำลังใจตนเองและขอ คำปรึกษาจากเพื่อน	5 (1.3)	43 (11.3)	204 (53.8)	127 (33.5)	3.20	.68	สูง
21.ท่านมีวิธีการกำจัด อุปสรรคต่าง ๆ ได้อย่าง เหมาะสมและถูกวิธี	2 (0.5)	63 (16.6)	240 (63.3)	74 (19.5)	3.02	.61	สูง
22.ท่านสามารถรับมือกับ ความยากลำบากในการ เรียนโดยได้รับกำลังใจจาก คนรอบข้าง	1 (0.3)	38 (10.0)	241 (63.3)	99 (26.1)	3.16	.59	สูง
23.หากท่านจำเป็นต้อง รับผิดชอบงานในวิชาเรียนที่ มีลักษณะยืดเยื้อ ท่านจะ อดทนทำจนเสร็จไม่ว่า จะต้องใช้เวลาเท่าไรก็ตาม	1 (0.3)	48 (12.7)	232 (61.2)	98 (25.9)	3.13	.61	สูง
24.ท่านมีการมองในแง่ดี ต่อปัญหาที่เกิดขึ้นและคิดว่า จะสามารถผ่านพ้นปัญหา เหล่านั้นไปได้	0 (0.0)	41 (10.8)	239 (63.1)	99 (26.1)	3.15	.58	สูง
	รวม				19.03	2.45	สูง
	โดยรวม				72.82	7.76	สูง

จากตารางที่ 4 พบว่า ในภาพรวมนิสิตชั้นปีที่ 2 มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคโดยรวมในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 72.82) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

1. ด้านควบคุมปัญหา นิสิตชั้นปีที่ 2 มีด้านการควบคุมปัญหาโดยรวมในระดับที่ปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 17.96) ในส่วนของรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 6. ท่านมีการสร้างกำลังใจตนเองอยู่เสมอเมื่อเกิดรู้สึกท้อแท้ในการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.10) รองลงมา คือ ข้อ 1. ท่านสามารถควบคุมจัดการกับปัญหาครอบครัวที่เป็นอุปสรรคในการเรียนได้ (ค่าเฉลี่ย 3.07) และข้อ 4. ท่านพยายามหาทางออกให้กับปัญหาหลายรูปแบบในการแก้ไขปัญหาในการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.06) ขณะที่ด้านควบคุมปัญหาในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 5. เมื่อเกิดปัญหาการเรียนเกิดขึ้นท่านพร้อมจะขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ (ค่าเฉลี่ย 2.82)

โดยสรุป ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านการควบคุมปัญหา อยู่ในระดับปานกลาง นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการสร้างกำลังใจเมื่อเกิดความท้อแท้ในการเรียน มีความสามารถในการจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวไม่ส่งผลกระทบต่อการเรียน และคิดวิธีการแก้ปัญหาได้หลากหลายรูปแบบ แต่นิสิตขอความช่วยเหลือในการเรียนจากอาจารย์ในระดับปานกลาง

2. ด้านการรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา นิสิตชั้นปีที่ 2 มีด้านการรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา โดยรวมในระดับที่ปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 17.69) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 7. ท่านทราบถึงสาเหตุของปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.10) รองลงมา ได้แก่ ข้อ 12. ท่านจะค้นหาแนวทางในการแก้ปัญหาเพื่อให้เกิดการแก้ปัญหามีประสิทธิผล (ค่าเฉลี่ย 2.97) ในลำดับที่ 3 มีข้อที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากับจำนวน 2 ข้อ ได้แก่ ข้อ 9. ท่านมีการพิจารณาสาเหตุของปัญหาอย่างรอบด้านทั้งภายนอกและภายใน และ ข้อ 10. ท่านแก้ปัญหาจากต้นเหตุไม่ใช่จากปลายเหตุ (ค่าเฉลี่ย 2.93) ขณะที่ด้านการรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหาในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 11. ท่านสามารถแก้ปัญหาเดิมที่เคยเกิดขึ้นในอดีตได้อย่างรวดเร็ว (ค่าเฉลี่ย 2.87)

โดยสรุป ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านการรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหาของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 ทราบถึงสาเหตุของปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียน มีการค้นหาแนวทางในการแก้ปัญหา มีการหาสาเหตุของปัญหาอย่างรอบด้านและแก้ปัญหาจากต้นเหตุไม่ใช่ปลายเหตุ แต่นิสิตสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในอดีตได้อย่างรวดเร็วได้น้อยกว่าข้ออื่น

3. ด้านผลกระทบที่จะมาถึง นิสิตชั้นปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างมีด้านผลกระทบที่จะมาถึง โดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 18.11 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 17 ท่านทราบดีว่าการปล่อยปัญหาด้านการเรียนส่งผลกระทบต่อด้านอื่นๆในชีวิตไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ (ค่าเฉลี่ย 3.18) รองลงมา คือ ข้อ 18 ท่านคิดว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะมีจุดจบที่ดี (ค่าเฉลี่ย 3.07) และ ข้อ 13 เมื่อท่านประสบปัญหาด้านการเรียนที่เคยเกิดขึ้นแล้ว ท่านสามารถแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมยิ่งขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.02) ขณะที่ด้านผลกระทบที่จะมาถึงในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 15 ท่านมีการประเมินผลกระทบที่จะเกิดจากการเรียนของตนเอง (ค่าเฉลี่ย 2.92)

โดยสรุป ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านผลกระทบที่จะมาถึง อยู่ในระดับสูง การปล่อยปัญหาการเรียนให้บานปลายจะส่งผลต่อชีวิตในด้านอื่น ๆ ไม่มีประโยชน์ แต่นิสิตคิดว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะมีจุดจบที่ดีและสามารถแก้ไขปัญหาที่เคยเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่นิสิตมีการประเมินผลกระทบที่จะเกิดจากการเรียนของตนเองน้อยกว่าข้ออื่น

4. ด้านความยืดหยุ่นของปัญหา และทนทานต่อปัญหา นิสิตชั้นปีที่ 2 มีด้านความยืดหยุ่นของปัญหา และทนทานต่อปัญหา โดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 19.03) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 19.เมื่อท่านสามารถฟันฝ่าอุปสรรคไปได้ ท่านจะเกิดความภาคภูมิใจและมีความเชื่อมั่นในตนเอง (ค่าเฉลี่ย 3.39) รองลงมา คือ ข้อ 20.เมื่อท่านพบปัญหาในการเรียนท่านมักจะให้กำลังใจตนเองและขอคำปรึกษาจากเพื่อน (ค่าเฉลี่ย 3.20) และ ข้อ 22.ท่านสามารถรับมือกับความยากลำบากในการเรียนโดยได้รับกำลังใจจากคนรอบข้าง

(ค่าเฉลี่ย 3.16) ขณะที่ด้านความยืดหยุ่นของปัญหา และทนทานต่อปัญหาในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 21.ท่านมีวิธีการกำจัดอุปสรรคต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมและถูกวิธี (ค่าเฉลี่ย 3.02)

โดยสรุป ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านความยืดหยุ่นของปัญหา และทนทานต่อปัญหาของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง เมื่อนิสิตสามารถฟันฝ่าอุปสรรคจะเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ และเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อพบกับปัญหาในการเรียนนิสิตจะให้ความสนใจตนเองและขอกำลังใจจากคนรอบข้าง พร้อมทั้งขอคำปรึกษาจากเพื่อน แต่นิสิตมีวิธีการกำจัดอุปสรรคได้อย่างเหมาะสมและยุทธวิธีได้น้อยกว่าข้ออื่น

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจภายใน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแรงจูงใจภายในของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับแรงจูงใจภายในของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายข้อ

(n = 379)

แรงจูงใจภายใน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
ความท้าทาย							
1.กิจกรรมที่มีท้าทายความสามารถของท่านทำให้เกิดความสนใจในการเรียน	3 (0.8)	68 (17.9)	229 (60.4)	79 (20.8)	3.01	.64	สูง
2.ท่านมีการตั้งเป้าหมายที่ท้าทายเพื่อให้เกิดแรงจูงใจภายในในการเรียน	2 (0.5)	68 (17.9)	231 (60.9)	78 (20.6)	3.02	.63	สูง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 379)

แรงจูงใจภายใน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
3.หากท่านได้รับหน้าที่ให้เป็นผู้นำ กลุ่มที่ท่านไม่ถนัดท่านจะรู้สึกไม่ มั่นใจในตนเอง	5 (1.3)	64 (16.9)	230 (60.7)	80 (21.1)	3.02	.65	สูง
4.ท่านคิดว่าอาจารย์ควรปรับวิธีการ สอนให้เหมาะสมกับนิสิตแต่ละกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจมากขึ้น	1 (0.3)	46 (12.1)	203 (53.6)	129 (34.0)	3.21	.65	สูง
5.ท่านคิดว่าถ้าผู้เรียนสามารถสร้าง ชิ้นงานที่แปลกใหม่ ๆ จะทำให้เกิด การพัฒนาความสามารถของตนเอง	1 (0.3)	63 (16.6)	234 (61.7)	80 (21.1)	3.04	.62	สูง
6.ท่านมีความพยายามในการแก้ไข ปัญหาที่มีความยากด้วยตนเอง	0 (0.0)	61 (16.1)	231 (60.9)	87 (23.0)	3.07	.62	สูง
รวม					18.36	2.32	สูง
ความอยากรู้ อยากเห็น							
7.ท่านมีการค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมเมื่อ มีความสงสัยในบทเรียนที่แตกต่างจาก ที่เคยเรียน	6 (1.6)	99 (26.1)	200 (52.8)	74 (19.5)	2.90	.71	ปาน กลาง
8.ท่านได้แสวงหาแหล่งข้อมูลใหม่ ๆ อยู่เสมอมาประกอบการเรียน	7 (1.8)	135 (35.6)	169 (44.6)	68 (17.9)	2.79	.75	ปาน กลาง
9.ท่านแยกย่อยบทเรียนที่มีความ ยากเพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจและ นำไปสู่องค์ความรู้ใหม่ๆ	1 (0.3)	74 (19.5)	239 (63.1)	65 (17.2)	2.97	.61	ปาน กลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 379)

แรงจูงใจภายใน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
10.ความอยากรู้ อยากเห็นในการเรียนจะทำให้ท่านได้คะแนนเฉลี่ยสะสมดีขึ้น	2 (0.5)	56 (14.8)	231 (60.9)	90 (23.7)	3.08	.63	สูง
11.ท่านมีความอดทนต่อการศึกษาทำความเข้าใจเนื้อหาที่มีความยากเพราะมันกระตุ้นความอยากรู้ อยากเห็นให้มากขึ้น	4 (1.1)	75 (19.8)	235 (62.0)	65 (17.2)	2.95	.64	ปานกลาง
12.อาจารย์ของท่านใช้สื่อที่ทันสมัยทำให้ง่ายต่อการเข้าใจเนื้อหาที่มีความแปลกใหม่ไปจากบทเรียน	5 (1.3)	72 (19.0)	208 (55.0)	94 (24.8)	3.03	.70	สูง
รวม					17.72	2.76	ปานกลาง
การควบคุม							
13.ท่านสามารถแบ่งกลุ่มในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในห้องเรียน	2 (0.5)	56 (14.8)	223 (58.8)	98 (25.9)	3.10	.64	สูง
14.ท่านเลือกชมรมต่าง ๆ ตามความสนใจและความถนัด	0 (0.0)	17 (4.5)	197 (52.0)	93 (24.5)	2.97	.78	ปานกลาง
15.เมื่อมีการทำงานเป็นกลุ่มท่านสามารถแบ่งหน้าที่และร่วมวางแผนกับเพื่อนในกลุ่ม	1 (0.3)	50 (13.2)	237 (62.5)	91 (24.0)	3.10	.61	สูง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 379)

แรงจูงใจภายใน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
16. ท่านได้รับโอกาสได้ คำปรึกษาจากอาจารย์ที่ ปรึกษาเมื่อเกิดปัญหา ก่อน และหลังการเรียนการสอน เสมอ	13 (3.4)	91 (24.0)	214 (56.5)	61 (16.1)	2.85	.72	ปานกลาง
17. ท่านมีโอกาสร่วม ตัดสินใจเกี่ยวกับกิจกรรม ในชั้นเรียน	4 (1.1)	77 (20.3)	229 (60.4)	69 (18.2)	2.96	.65	ปานกลาง
18. ท่านสามารถ ตั้งเป้าหมาย วางแผน ปฏิบัติและประเมินผลของ กิจกรรมด้วยตนเอง	3 (0.8)	53 (14.0)	254 (67.0)	69 (18.2)	3.03	.59	สูง
รวม					18.00	2.67	ปานกลาง
จินตนาการ							
19. ท่านมีการใช้สื่อ ออนไลน์ส่งเสริมการสร้าง จินตนาการเกี่ยวกับเนื้อหา ในบทเรียน	4 (1.1)	57 (15.0)	225 (59.4)	93 (24.5)	3.07	.65	สูง
20. ท่านมีโอกาสร่วม กิจกรรมเชิงวิชาการต่าง ๆ ของทางมหาวิทยาลัย (เช่น การอบรมบุคลากร อบรมพัฒนาอาชีพ เป็นต้น)	29 (7.7)	107 (28.2)	183 (48.3)	60 (15.8)	2.72	.82	ปานกลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

(n = 379)

แรงจูงใจภายใน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
21. อาจารย์การสอนในลักษณะ แบบจำลองเพื่อให้ผู้เรียนฝึก ทักษะการคิดวิเคราะห์และแก้ไข ปัญหาทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ อย่างลึกซึ้ง	7 (1.8)	78 (20.6)	219 (57.8)	75 (19.8)	2.96	.69	ปาน กลาง
22. ท่านมีโอกาสการทดลองหรือ มีการพิสูจน์ทฤษฎีแนวคิดต่าง ๆ ในบทเรียนผ่านกิจกรรม หลากหลายในชั้นเรียน	4 (1.1)	86 (22.7)	225 (59.4)	64 (16.9)	2.93	.65	ปาน กลาง
23. อาจารย์ใช้วิธีสอนเชิง ปฏิบัติการในรายวิชาเพื่อทำให้ ผู้เรียนมีความเข้าใจบทเรียน มากขึ้น	4 (1.1)	84 (22.2)	215 (56.7)	76 (20.1)	2.92	.68	ปาน กลาง
24) ท่านได้เข้าร่วมกิจกรรม หลากหลายและสามารถแสดง ความคิดเห็นต่าง ๆ ได้	8 (2.1)	95 (25.1)	216 (57.0)	60 (15.8)	2.87	.69	ปาน กลาง
รวม					17.49	3.81	ปาน กลาง
โดยรวม					71.59	8.40	ปาน กลาง

จากตารางที่ 5 พบว่า ในภาพรวมนิสิตชั้นปีที่ 2 มีแรงจูงใจภายในโดยรวมในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 71.59) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

1. ความท้าทาย นิสิตชั้นปีที่ 2 มีความท้าทายโดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 18.36) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 4.ท่านคิดว่าอาจารย์ควรปรับวิธีการสอนให้เหมาะสมกับนิสิตแต่ละกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.21) รองลงมา คือ ข้อ 6.ท่านมีความพยายามในการแก้ไขปัญหาที่มีความยากด้วยตนเอง (ค่าเฉลี่ย 3.07) และ ข้อ 5 ท่านคิดว่าถ้าผู้เรียนสามารถสร้างชิ้นงานที่แปลกใหม่ ๆ จะทำให้เกิดการพัฒนาความสามารถของตนเอง (ค่าเฉลี่ย 3.04) ขณะที่ความท้าทายในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ ข้อ 1.กิจกรรมที่มีทำลายความสามารถของท่านทำให้เกิดความสนใจในการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.01)

โดยสรุป แรงจูงใจภายในในเรื่องของความท้าทายของนิสิต อยู่ในระดับสูง อาจารย์ควรปรับยุทธวิธีในการเรียนให้เหมาะสมกับนิสิตจะทำให้นิสิตเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น และต้องเป็นบทเรียนที่มีความท้าทายต่อนิสิตแสดงความพยายามทำให้ชิ้นงานสำเร็จ จะเป็นการพัฒนาทักษะในการเรียนของนิสิตให้เพิ่มมากขึ้นด้วย แต่กิจกรรมที่มีความทำลายความสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนน้อยกว่าข้ออื่น

2. ความอยากรู้อยากเห็น นิสิตชั้นปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างมีความอยากรู้อยากเห็นโดยรวมในระดับที่ปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 17.72) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 10.ความอยากรู้อยากเห็นในการเรียนจะทำให้ท่านได้คะแนนเฉลี่ยสะสมดีขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.08) รองลงมา คือ ข้อ 12.อาจารย์ของท่านใช้สื่อที่ทันสมัยทำให้ง่ายต่อการเข้าใจเนื้อหาที่มีความแปลกใหม่ไปจากบทเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.03) และ ข้อ 14.ท่านแยกย่อยบทเรียนที่มีความยากเพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจและนำไปสู่องค์ความรู้ใหม่ๆ (ค่าเฉลี่ย 2.97) ขณะที่ความอยากรู้อยากเห็นในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 8.ท่านได้แสวงหาแหล่งข้อมูลใหม่ ๆ อยู่เสมอมาประกอบการเรียน (ค่าเฉลี่ย 2.79)

โดยสรุป แรงจูงใจภายในในเรื่องของความอยากรู้อยากเห็นของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามพบว่า ความอยากรู้อยากเห็นจะให้นิสิตนั้นมีคะแนนเฉลี่ยสะสมที่ดีขึ้น

หากนิสิตได้รับสื่อการสอนที่ทันสมัยก็มีส่วนช่วยเพิ่มการสร้างความรู้ความเข้าใจกับบทเรียน รวมถึงเทคนิคของนิสิตที่มีการแตกประเด็นเนื้อหาในบทเรียนที่จะให้ถ่ายทอดการเข้าใจบทเรียนที่ยากต่อการทำความเข้าใจซึ่งจะนำไปสู่องค์ความรู้ใหม่ ๆ แก่นิสิต ซึ่งต้องส่งเสริมให้นิสิตมีการค้นคว้าความรู้ต่างๆที่มีความแปลกใหม่อยู่เสมอ แต่นิสิตมีการค้นคว้าความรู้ใหม่ ๆ มาประกอบการเรียนน้อยกว่าข้ออื่น

3. การควบคุม นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการควบคุมโดยรวมในระดับที่ปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 17.72) นิสิตชั้นปีที่ 2 รายงานพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดมีจำนวน 2 ข้อ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ ข้อ 13 ท่านสามารถแบ่งกลุ่มในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในห้องเรียน และ ข้อ 15. เมื่อมีการทำงานเป็นกลุ่มท่านสามารถแบ่งหน้าที่และร่วมวางแผนกับเพื่อนในกลุ่ม (ค่าเฉลี่ย 3.10) รองลงมา คือ ข้อ 18 ท่านสามารถตั้งเป้าหมาย วางแผน ปฏิบัติและประเมินผลของกิจกรรมด้วยตนเอง (ค่าเฉลี่ย 3.03) และ ข้อ 14 ท่านเลือกชมรมต่าง ๆ ตามความสนใจและความถนัด (ค่าเฉลี่ย 2.97) ขณะที่ความอยากรู้อยากเห็นในข้อที่มีค่าเฉลี่ยที่น้อยที่สุดคือ ข้อ 16. ท่านได้รับโอกาสได้คำปรึกษาจากที่ปรึกษาเมื่อเกิดปัญหาทั้งก่อนและหลังการเรียนการสอนเสมอ (ค่าเฉลี่ย 2.85)

โดยสรุป แรงจูงใจภายในในเรื่องของการควบคุมของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง นิสิตชั้นปีที่ 2 สามารถที่จะแบ่งกลุ่ม ร่วมวางแผนและแบ่งหน้าที่กับเพื่อน ๆ ภายในกลุ่มได้ ในการได้รับมอบหมายงานในการเรียน นิสิตก็สามารถที่จะตั้งเป้าหมาย วางแผน ปฏิบัติได้ด้วยตนเอง และนิสิตสามารถเลือกชมรมได้ตามความสนใจและความถนัดโดยไม่ได้มีใครบังคับ แต่กลับได้รับโอกาสได้รับคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาทั้งก่อนและหลังในการเรียนน้อยกว่าข้ออื่น

4. จินตนาการ นิสิตชั้นปีที่ 2 มีจินตนาการโดยรวมในระดับที่ปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 17.49) เมื่อพิจารณาจากข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 19. ท่านมีการใช้สื่อออนไลน์ส่งเสริมการสร้างจินตนาการเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.07) รองลงมา คือ ข้อ 21. อาจารย์การสอนในลักษณะแบบจำลองเพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และแก้ไขปัญหาทำให้เข้าใจเนื้อหาได้อย่างลึกซึ้ง (ค่าเฉลี่ย 2.96) และ ข้อ 22. ท่านมีโอกาสการทดลองหรือมีการพิสูจน์ทฤษฎีแนวคิดต่าง ๆ ในบทเรียนผ่านกิจกรรมหลากหลายในชั้นเรียน (ค่าเฉลี่ย 2.93)

ขณะที่จินตนาการในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 20.ท่านมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมเชิงวิชาการต่าง ๆ ของทางมหาวิทยาลัย (เช่น การอบรมบุคคลิกภาพการอบรมพัฒนาอาชีพ เป็นต้น) (ค่าเฉลี่ย 2.72)

โดยสรุป แรงจูงใจภายในในเรื่องของจินตนาการของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามพบว่า นิสิตใช้สื่อออนไลน์ มีการสร้างแบบจำลอง หาโอกาสในการพิสูจน์หรือทดลองตามทฤษฎีต่างที่เรียนมา เพื่อเป็นการฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และส่งเสริมการสร้างจินตนาการเกี่ยวกับบทเรียนให้มองเห็นภาพที่จะทำให้เข้าใจบทเรียนได้อย่างลึกซึ้ง แต่นิสิตมีโอกาสที่จะเข้าร่วมกิจกรรมเชิงวิชาการทั้งทางมหาวิทยาลัยและจากทางองค์กรต่าง ๆ น้อยกว่าข้ออื่น

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความสำเร็จในการเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายข้อ (n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
ความเอาใจใส่							
1.ท่านค้นคว้าหาความรู้ เพื่อให้งานของท่านออกมา อย่างมีคุณภาพ	1 (0.3)	36 (9.5)	270 (71.2)	72 (19.0)	3.09	.53	สูง
2.ท่านมีความคาดหวังว่า ผลการเรียนจะดียิ่งขึ้น กว่าเดิม	0 (0.0)	30 (7.9)	201 (53.0)	148 (39.1)	3.31	.61	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
3. ท่านคิดว่าความมุ่งมั่นอยู่กับ การเรียนมีส่วนช่วยให้ ผู้เรียนประสบความสำเร็จ ในการเรียน	1 (0.3)	34 (9.0)	213 (56.2)	131 (34.6)	3.25	.62	สูง
4. ท่านคิดว่ากรพยายาม ศึกษาค้นคว้าจะทำให้ประสบ ความสำเร็จในการเรียน	1 (0.3)	36 (9.5)	212 (55.9)	130 (34.3)	3.24	.62	สูง
5. ถ้าท่านขะมักหมั่นในการ เรียนอย่างสม่ำเสมอก็จะทำ ให้เกิดความสำเร็จในการ เรียน	1 (0.3)	39 (10.3)	221 (58.3)	118 (31.1)	3.20	.62	สูง
6. ท่านคิดว่างานที่มีความ ยากหากตั้งใจทำอย่าง สม่ำเสมอก็จะประสบ ความสำเร็จ	1 (0.3)	47 (12.4)	200 (52.8)	131 (34.6)	3.22	.65	สูง
7. ท่านคิดว่าการมีสติตั้งใจ ทำงานที่ได้รับมอบหมายจะ ทำให้ชิ้นงานออกมาอย่าง คุณภาพ	0 (0.0)	27 (7.1)	206 (54.4)	146 (38.5)	3.31	.59	สูง
8. ท่านเชื่อว่าการทำงาน อย่างหนักจะนำไปสู่ ความสำเร็จในการเรียน ตามที่ท่านคาดหวัง	3 (0.8)	36 (9.5)	206 (54.4)	134 (35.4)	3.24	.65	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
9. ท่านเชื่อว่าหากท่านใช้ ความพยายามจะนำไปสู่ ผลลัพธ์ที่ท่านได้คาดหวัง	0 (0.0)	31 (8.2)	206 (54.4)	142 (37.5)	3.29	.61	สูง
10. ท่านคิดว่าถ้าผู้เรียนยอม เรียนและตั้งใจทำงานอย่าง หนักจะทำให้ผลการเรียนดี ขึ้น	1 (0.3)	32 (8.4)	208 (54.9)	138 (36.4)	3.27	.62	สูง
11. ท่านยอมที่จะให้เพื่อน ช่วยชี้แนะปัญหาในการ เรียนจะช่วยสร้างแรงจูงใจ ในการเรียน	1 (0.3)	41 (10.8)	214 (56.5)	123 (32.5)	3.21	.63	สูง
12. ท่านยอมที่จะค้นคว้า เพิ่มเติมตามคำแนะนำของ ผู้สอนในบางเรื่องที่ไม่เข้าใจ เพิ่มเติม	2 (0.5)	49 (12.9)	227 (59.9)	101 (26.6)	3.13	.63	สูง
รวม					38.77	4.32	สูง
ความสามารถ							
13. ท่านมีทักษะในการ นำเสนอความคิดเห็นเพื่อ เพิ่มองค์ความรู้ทั้งแก่ตนเอง และผู้อื่น	1 (0.3)	69 (18.2)	236 (62.3)	73 (19.3)	3.01	.62	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
14.ท่านสามารถจัดระบบข้อมูลได้อย่างดีเพื่อถ่ายทอดการคิดวิเคราะห์ต่อการเรียน	2 (0.5)	76 (20.1)	218 (57.5)	82 (21.6)	3.06	1.17	สูง
15.ท่านสามารถจัดตารางเวลาในการเรียนได้อย่างเหมาะสม	4 (1.1)	63 (16.6)	237 (62.5)	75 (19.8)	3.01	.63	สูง
16.ท่านสามารถใช้เครื่องมือต่าง ๆ ที่ช่วยค้นคว้าข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม	1 (0.3)	59 (15.6)	226 (59.6)	93 (24.5)	3.08	.63	สูง
17.ท่านสามารถถ่ายทอดความเข้าใจให้กับเพื่อนและผู้สอนได้	9 (2.4)	70 (18.5)	220 (58.0)	80 (21.1)	2.98	.70	ปานกลาง
18.ท่านไม่สามารถอธิบายข้อมูลหรือสิ่งที่เรียนให้เพื่อนเข้าใจ	30 (7.9)	120 (31.7)	164 (43.3)	65 (17.2)	2.70	.84	ปานกลาง
19.ท่านตัดสินใจหรือทำงานโดยใช้ข้อมูลที่เป็นเหตุและผลในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย	1 (0.3)	29 (7.7)	273 (72.0)	76 (20.1)	3.12	.52	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
20. ท่านมีการทำงานโดยใช้ ข้อมูลที่น่าเชื่อถือมา สนับสนุนงาน	0 (0.0)	40 (10.6)	261 (68.9)	78 (20.6)	3.10	.55	สูง
21. ท่านคิดว่าผู้เรียนควรนำ ความรู้การทำงานที่ได้รับ มอบหมายเสร็จทุกครั้งมา ใช้ในการปรับปรุงการ ทำงานครั้งต่อไป	0 (0.0)	35 (9.2)	256 (67.5)	88 (23.2)	3.14	.55	สูง
22. ท่านคิดว่างานที่ได้รับ มอบหมายในอดีตจะไม่ทำ ให้งานในปัจจุบันเกิดการ สับสน	1 (0.3)	52 (13.7)	241 (63.6)	85 (22.4)	3.08	.60	สูง
23. ท่านสามารถใช้ เครื่องมือช่วยในการ แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้	0 (0.0)	42 (11.1)	250 (66.0)	87 (23.0)	3.12	.57	สูง
24. ท่านสามารถใช้ แบบจำลองต่าง ๆ เพื่อ แก้ปัญหาในการเรียน	1 (0.3)	90 (23.7)	229 (60.4)	59 (15.6)	2.91	.63	ปานกลาง
	รวม				36.30	4.36	ปานกลาง
เนื้อหา							
25. ท่านมีการทำความเข้าใจก่อนที่จะเรียนวิชา ต่าง ๆ อยู่เสมอ	25 (6.6)	133 (35.1)	169 (44.6)	52 (13.7)	2.65	.79	ปานกลาง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
26.การค้นคว้าข้อมูลที่มี ความหลากหลายจะทำให้ ท่านเข้าใจวิชานั้นได้อย่าง ลึกซึ้ง	6 (1.6)	76 (20.1)	222 (58.6)	74 (19.5)	2.97	.68	ปานกลาง
27.ท่านคิดว่าการเข้าใจ บริบทสังคมวัฒนธรรมอื่น ๆ จะทำให้ท่านเข้าใจเนื้อหา มากยิ่งขึ้น	2 (0.5)	68 (17.9)	222 (58.6)	877 (23.0)	3.04	.65	สูง
28.ท่านคิดว่าการที่ท่าน เข้าใจความคิดของคน ต่างวัฒนธรรมจะทำให้ เข้าใจเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ มากขึ้น	1 (0.3)	45 (11.9)	237 (62.5)	96 (25.3)	3.13	.60	สูง
29.ท่านคิดว่าการรวบรวม บันทึกประจำวันต่าง ๆ มาร่วมพิจารณาเนื้อหาใน บทเรียนจะสามารถเข้าใจ เนื้อหาส่วนนั้น ๆ ได้มากขึ้น	7 (1.8)	82 (21.6)	221 (58.3)	69 (18.2)	2.93	.68	ปานกลาง
30.การทำความเข้าใจ สัญลักษณ์ ตัวชี้้นำต่าง ๆ ในบทเรียนจะทำให้เข้าใจ เนื้อหาบทเรียนมากยิ่งขึ้น	0 (0.0)	50 (13.2)	235 (62.0)	94 (24.8)	3.12	.60	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
31. การศึกษาแผนภาพที่มี ความเชื่อมโยงกับเนื้อหา ของบทเรียนจะทำให้เข้าใจ เนื้อหาในบทเรียนมาก ยิ่งขึ้น	2 (0.5)	44 (11.6)	246 (64.9)	87 (23.0)	3.10	.59	สูง
32. ท่านคิดว่าการศึกษา บทความ หรือสารคดีที่ หลากหลาย	1 (0.3)	63 (16.6)	236 (62.3)	79 (20.8)	3.04	.62	สูง
33. ท่านคิดว่า การเข้าใจ ภาษาต่าง ๆ จะทำให้ สามารถเข้าใจเนื้อหาและ งานได้ดียิ่งขึ้น	0 (0.0)	55 (14.5)	212 (55.9)	112 (29.6)	3.15	.64	สูง
34. ท่านคิดว่า ภาษาเป็น สิ่งจำเป็นต่อการทำความเข้าใจ เนื้อหาในบทเรียน	1 (0.3)	32 (8.4)	179 (47.2)	167 (44.1)	3.35	.64	สูง
35. ท่านมีการเข้าใจ กระบวนการ การปฏิบัติ ตามแผนการปฏิบัติงานที่ วางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย	2 (0.5)	42 (11.1)	231 (60.9)	104 (27.4)	3.15	.62	สูง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
36. ท่านมีการวิเคราะห์แต่ ละขั้นตอนในการทำงาน และประเมินผลเพื่อนำมา ปรับปรุงและพัฒนารูปแบบ การเรียนให้เหมาะสมกับ ท่าน	1 (0.3)	65 (17.2)	231 (60.9)	82 (21.6)	3.04	.63	สูง
รวม					36.67	4.39	ปานกลาง
ศักยภาพ							
37. ท่านสามารถเรียนรู้หรือ เข้าใจเนื้อหาในบทเรียนได้ อย่างรวดเร็ว	7 (1.8)	99 (26.1)	199 (52.5)	74 (19.5)	2.90	.72	ปานกลาง
38. ท่านสามารถทำงาน เสร็จมากกว่า 1 อย่างใน เวลาเดียวกัน	21 (5.5)	117 (30.9)	176 (46.4)	65 (17.2)	2.75	.80	ปานกลาง
39. ท่านมีการดูแลสุขภาพ กายเพื่อไม่ให้เจ็บป่วยและ เป็นอุปสรรคต่อการเรียน	2 (0.5)	67 (17.7)	210 (55.4)	100 (26.4)	3.08	.67	สูง
40. ท่านมีการหาวิธีในการ ผ่อนคลายความเครียดจาก การเรียน	3 (0.8)	30 (7.9)	202 (53.3)	144 (38.0)	3.28	.64	สูง
41. ท่านมีการจัดการกับ ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว	4 (1.1)	81 (21.4)	222 (58.6)	72 (19.0)	2.96	.66	ปานกลาง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
42.ท่านสามารถอธิบายและวิเคราะห์เนื้อหาที่เรียนให้เพื่อน ๆ ร่วมชั้นได้	4 (1.1)	105 (27.7)	202 (53.3)	68 (17.9)	2.88	.69	ปานกลาง
43.ท่านสามารถดึงศักยภาพออกมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม	1 (0.3)	89 (23.5)	224 (59.1)	65 (17.2)	2.39	.64	ปานกลาง
44.ท่านมีทักษะในการทำงานหลายอย่างในเวลาเดียวกันได้	9 (2.4)	93 (24.5)	208 (54.9)	69 (18.2)	2.89	.71	ปานกลาง
45)ท่านสามารถดึงข้อมูลในอดีตมาใช้กับงานที่ได้รับมอบหมายในปัจจุบันได้	3 (0.8)	72 (19.0)	225 (59.4)	79 (20.8)	3.00	.65	ปานกลาง
46)ท่านคิดว่าคนที่มีความยืดหยุ่นต่อสถานการณ์ต่าง ๆ จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน	0 (0.0)	31 (8.2)	225 (59.4)	123 (32.5)	3.24	.59	สูง
47)ท่านมีความมั่นใจในการเสนอความคิดเห็นของตนเองต่อที่สาธารณะ	9 (2.4)	94 (24.8)	202 (53.3)	74 (19.5)	2.90	.72	ปานกลาง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

(n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน	จำนวนและร้อยละ				\bar{X}	S.D.	ระดับ
	ระดับความเป็นจริง						
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด			
48) ท่านมีความมั่นใจที่จะใช้ทักษะต่าง ๆ ในการทำงานให้สำเร็จได้	2	54	227	96	3.10	.63	สูง
	(0.5)	(14.2)	(59.9)	(25.3)			
	รวม				35.92	4.86	ปานกลาง
	โดยรวม				144.36	14.67	สูง

จากตารางที่ 6 พบว่า ในภาพรวมนิสิตชั้นปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างความสำเร็จในการเรียน โดยรวมในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 144.36) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

1. ความเอาใจใส่ นิสิตชั้นปีที่ 2 มีความเอาใจใส่โดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 38.77) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ในค่าเฉลี่ยสูงสุดมี 2 ข้อที่ค่าเฉลี่ยเท่ากัน คือ ข้อ 2 ท่านมีความคาดหวังว่าผลการเรียนจะดีขึ้นกว่าเดิม และ ข้อ 7 ท่านคิดว่า การมีสติตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายจะทำให้ชิ้นงานออกมาอย่างคุณภาพ (ค่าเฉลี่ย 3.31) รองลงมา คือ ข้อ 9 ท่านเชื่อว่าหากท่านใช้ความพยายามจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ท่านได้คาดหวัง (ค่าเฉลี่ย 3.29) และ ข้อ 10 ท่านคิดว่าถ้าผู้เรียนยอมเรียนและตั้งใจทำงานอย่างหนักทำให้ผลการเรียนดีขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.27) ขณะที่ความเอาใจใส่ในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 1 ท่านค้นคว้าหาความรู้เพื่อให้งานของท่านออกมาอย่างมีคุณภาพ (ค่าเฉลี่ย 3.09)

โดยสรุปความสำเร็จในการเรียนด้านความเอาใจใส่ของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง อย่างไรก็ตามพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคาดหวังต่อผลการเรียนที่ดีขึ้นในแต่ละภาคการศึกษา มีความตั้งใจ ความพยายาม ยอมที่จะเข้าเรียน และใช้สติในการทำงานที่ได้รับมอบหมายในการ

เรียนออกมาอย่างมีคุณภาพ แต่นิสิตมีการค้นคว้าความรู้เพิ่มจากการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้ ออกมามีคุณภาพมากยิ่งขึ้นน้อยกว่าข้ออื่น

2. ความสามารถ นิสิตชั้นปีที่ 2 มีความสามารถโดยรวมในระดับที่ปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 36.30) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 21. ท่านคิดว่าผู้เรียนควรนำความรู้การทำงานที่ได้รับมอบหมายเสร็จทุกครั้งมาใช้ในการปรับปรุงการทำงานครั้งต่อไป (ค่าเฉลี่ย 3.14) รองลงมา คือ ในลำดับที่ 2 มี 2 ข้อที่ค่าเฉลี่ยเท่ากัน ได้แก่ ข้อ 19 ท่านตัดสินใจหรือทำงานโดยใช้ข้อมูลที่เป็นเหตุและผลในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย และ ข้อ 23. ท่านสามารถใช้เครื่องมือช่วยในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ (ค่าเฉลี่ย 3.12) และ ข้อ 20 ท่านมีการทำงานโดยใช้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือมาสนับสนุนงาน (ค่าเฉลี่ย 3.10) ขณะที่ความสามารถในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 18 ท่านไม่สามารถอธิบายข้อมูลหรือสิ่งที่เรียนให้เพื่อนเข้าใจ (ค่าเฉลี่ย 2.70)

โดยสรุปความสำเร็จในการเรียนด้านความสามารถของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง นิสิตชั้นปีที่ 2 ควรใช้ความรู้จากการทำงานที่ได้รับมอบหมายมาปรับปรุงการทำงานในครั้งต่อไป และใช้ข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือ และเป็นเหตุเป็นผลในการประกอบการทำรายงานที่ได้รับมอบหมาย และสามารถใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ มาแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ ปัญหาของนิสิตคือ สามารถอธิบายข้อมูลหรือสิ่งที่เรียนให้เพื่อนให้เข้าใจได้น้อยกว่าข้ออื่น

3. เนื้อหา นิสิตชั้นปีที่ 2 มีเนื้อหาโดยรวมในระดับที่ปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 36.67) นิสิตชั้นปีที่ 2 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 34 ท่านคิดว่าภาษาเป็นสิ่งจำเป็นต่อการทำความเข้าใจเนื้อหาในบทเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.35) รองลงมา คือ ข้อ 33. ท่านคิดว่า การเข้าใจภาษาต่าง ๆ จะทำให้สามารถเข้าใจเนื้อหาและงานได้ดียิ่งขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.15) และ ข้อ 30 การทำความเข้าใจสัญลักษณ์ ตัวชี้้นำต่าง ๆ ในบทเรียนจะทำให้เข้าใจเนื้อหาบทเรียนมากยิ่งขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.12) ขณะที่เนื้อหาในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 24 ท่านมีการทำความเข้าใจก่อนที่จะเรียนวิชาต่าง ๆ อยู่เสมอ (ค่าเฉลี่ย 2.65)

โดยสรุปความสำเร็จในการเรียนด้านเนื้อหาของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง นิสิตชั้นปีที่ 2 คิดว่าการเข้าใจภาษาต่าง ๆ และการเข้าใจสัญลักษณ์ ตัวชี้้นำต่าง ๆ จะทำให้เข้าใจ

เนื้อหาต่าง ๆ ในบทเรียนและช่วยในการทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ดียิ่งขึ้น แต่นิสิตมีการทำความเข้าใจสิ่งเหล่านี้น้อยกว่าข้ออื่น

4. ศักยภาพ นิสิตชั้นปีที่ 2 มีศักยภาพโดยรวมในระดับที่ปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 35.92) นิสิตชั้นปีที่ 2 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อ 40 ท่านมีการหาวิธีในการผ่อนคลายความเครียดจากการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.28) รองลงมา คือ ข้อ 46 ท่านคิดว่าคนที่มีความยืดหยุ่นต่อสถานการณ์ต่าง ๆ จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน (ค่าเฉลี่ย 3.24) และ ข้อ 48 ท่านมีความมั่นใจที่จะใช้ทักษะต่าง ๆ ในการทำงานให้สำเร็จได้ (ค่าเฉลี่ย 3.10) ขณะที่ศักยภาพในข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อ 43 ท่านสามารถดึงศักยภาพออกมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 2.39)

โดยสรุปความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามพบว่า นิสิตผ่อนคลายความเครียดจากการเรียนด้วยวิธีต่าง ๆ มีการใช้ความยืดหยุ่นต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และมีความมั่นใจที่ใช้ทักษะต่าง ๆ ของตัวเองเพื่อความสำเร็จในการเรียน แต่มีการดึงศักยภาพออกมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสมน้อยกว่าข้ออื่น

ตอนที่ 6 ผลการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนแตกต่างกัน แยกเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 นิสิตที่มีเพศแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิตตัวอย่าง
จำแนกตามเพศ โดย t-test

(n = 379)						
เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	p	สรุปผลการทดสอบ
1.ความเอาใจใส่						
ชาย	118	35.77	4.27	0.89 ^{ns}	0.89	ไม่แตกต่างกัน
หญิง	261	35.34	4.34			
2.ความสามารถ						
ชาย	118	37.33	4.71	3.11 ^{ns}	0.06	ไม่แตกต่างกัน
หญิง	261	36.42	4.12			
3.เนื้อหา						
ชาย	118	36.91	4.63	1.64 ^{ns}	0.06	ไม่แตกต่างกัน
หญิง	261	35.45	4.27			
4.ศักยภาพ						
ชาย	118	36.91	5.05	2.71 ^{ns}	0.11	ไม่แตกต่างกัน
หญิง	261	35.45	4.71			
ความสำเร็จในการเรียนโดยรวม						
ชาย	118	147.24	15.06	2.58 ^{ns}	0.17	ไม่แตกต่างกัน
หญิง	261	143.06	14.34			

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิตตัวอย่าง
จำแนกตามเพศ ในตารางที่ 7 พบว่า นิสิตที่มีเพศแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวม
และรายด้าน ไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน
ที่ตั้งไว้ อย่างไรก็ตามหากพิจารณาค่าเฉลี่ยระหว่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงในแต่ละด้าน
พบว่า เพศชายมีความสำเร็จในการเรียนสูงกว่าเพศหญิงในทุก ๆ ด้าน ได้แก่ ความเอาใจใส่
ความสามารถ เนื้อหา และศักยภาพ

สมมติฐานที่ 1.2 นิสิตที่มีคณะที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 8 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามสายการเรียน

(n = 379)

สายการเรียน	n	\bar{X}	S.D.
1.การเอาใจใส่			
สายวิทยาศาสตร์	31	36.09	4.36
สายวิทยาศาสตร์ประยุกต์	106	35.21	4.14
สายสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์	188	35.60	4.47
2.ความสามารถ			
สายวิทยาศาสตร์	31	36.67	4.88
สายวิทยาศาสตร์ประยุกต์	106	36.17	4.41
สายสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์	188	36.35	4.25
3.เนื้อหา			
สายวิทยาศาสตร์	31	37.16	4.98
สายวิทยาศาสตร์ประยุกต์	106	36.68	4.27
สายสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์	188	36.57	4.41
4.ศักยภาพ			
สายวิทยาศาสตร์	31	36.74	5.21
สายวิทยาศาสตร์ประยุกต์	106	36.90	4.86
สายสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์	188	35.78	4.82
ความสำเร็จในการเรียนโดยรวม			
สายวิทยาศาสตร์	31	146.67	17.21
สายวิทยาศาสตร์ประยุกต์	106	143.98	14.42
สายสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์	188	144.67	14.49

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามสายการเรียน มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามสายการเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n = 379)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p	สรุปผลการทดสอบ
1.ความเอาใจใส่						
ระหว่างกลุ่ม	2	25.71	12.85	0.686 ^{ns}	0.50	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	376	7046.92	18.74			
รวม	378	7046.63				
2.ความสามารถ						
ระหว่างกลุ่ม	2	7.40	3.70	0.19 ^{ns}	0.82	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	376	7208.70	19.17			
รวม	378	7216.10				
3.เนื้อหา						
ระหว่างกลุ่ม	2	9.24	4.62	0.51 ^{ns}	0.78	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	376	7300.52	19.41			
รวม	378	7309.77				
4.ศักยภาพ						
ระหว่างกลุ่ม	2	24.53	12.26	0.51 ^{ns}	0.59	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	376	8927.58	23.73			
รวม	378	8952.12				
ความสำเร็จในการเรียนรวม						
ระหว่างกลุ่ม	2	189.05	94.52	0.43 ^{ns}	0.64	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	376	81261.23	216.12			
รวม	378	81450.28				

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามสายการเรียนในตารางที่ 9 พบว่านิสิตที่มีสายการเรียนที่แตกต่างกันมีความสำเร็จในการ

เรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามสายการเรียนพบว่านิสิตที่เรียนอยู่สายวิทยาศาสตร์มีความสำเร็จในการเรียนสูงกว่าสายการเรียนอื่น ๆ ได้แก่ สายวิทยาศาสตร์ประยุกต์ และสายสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์

สมมติฐานที่ 1.3 นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 10 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม

(n = 379)

คะแนนเฉลี่ยสะสม	n	\bar{x}	S.D.
1.ความเข้าใจใส่			
คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00	12	33.33	4.09
2.01 – 2.50	79	35.24	4.38
2.51 – 3.00	160	35.45	4.36
3.01 – 3.50	89	35.57	4.63
3.51 – 4.00	39	36.53	3.07
2.ความสามารถ			
คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00	12	34.00	4.01
2.01 – 2.50	79	35.54	4.45
2.51 – 3.00	160	36.86	4.42
3.01 – 3.50	89	35.92	4.45
3.51 – 4.00	39	37.10	3.37

ตารางที่ 10 (ต่อ)

(n = 379)

คะแนนเฉลี่ยสะสม	n	\bar{X}	S.D.
3.เนื้อหา			
คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00	12	34.25	3.95
2.01 – 2.50	79	36.27	4.29
2.51 – 3.00	160	37.06	4.44
3.01 – 3.50	89	36.43	4.57
3.51 – 4.00	39	37.33	3.90
4.ศักยภาพ			
คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00	12	34.33	5.21
2.01 – 2.50	79	35.32	5.27
2.51 – 3.00	160	35.74	4.56
3.01 – 3.50	89	36.38	4.99
3.51 – 4.00	39	37.20	4.67
ความสำเร็จในการเรียนรวม			
คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00	12	136.00	14.80
2.01 – 2.50	79	142.29	15.28
2.51 – 3.00	160	145.12	14.57
3.01 – 3.50	89	144.31	15.38
3.51 – 4.00	39	148.17	10.70

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n = 379)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p	สรุปผลการทดสอบ
1.ความเอาใจใส่						
ระหว่างกลุ่ม	4	104.38	26.09	1.40 ^{ns}	0.23	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	374	6968.25	18.63			
รวม	378	7072.63				
2.ความสามารถ						
ระหว่างกลุ่ม	4	192.58	48.14	2.56*	0.03	แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	374	7023.52	18.77			
รวม	378	7216.10				
3.เนื้อหา						
ระหว่างกลุ่ม	4	136.05	34.01	1.77 ^{ns}	0.13	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	374	7173.52	19.18			
รวม	378	7309.77				
4.ศักยภาพ						
ระหว่างกลุ่ม	4	146.15	36.53	1.55 ^{ns}	0.18	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	374	8805.97	23.54			
รวม	378	8952.12				
ความสำเร็จในการเรียนรวม						
ระหว่างกลุ่ม	4	1839.54	459.88	2.16 ^{ns}	0.07	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	374	79610.74	212.86			
รวม	378	81450.28				

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม ในตารางที่ 11 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาความสำเร็จในการเรียนของนิสิตที่มีคะแนนสะสมแตกต่างกันเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนในด้านความสามารถแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) ส่วนนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนด้านความเข้าใจใ้ด้านเนื้อหา และด้านศักยภาพโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) แต่เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยนิสิตที่มีค่าเฉลี่ย 3.50 -4.00 มีความสำเร็จในการเรียนสูงที่สุดในทุก ๆ ด้าน ได้แก่ ความเข้าใจใ้ ความสามารถ เนื้อหา และศักยภาพ

เมื่อเปรียบเทียบรายคู่จากค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน ปรากฏผลตามตารางที่ 12

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนด้านความสามารถของนิสิตรายคู่ จำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม

(n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสม	\bar{x}	คะแนนเฉลี่ยสะสม				
		(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
(1) คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00	34.00	-				
(2) 2.01 – 2.50	35.54	ns	-			
(3) 2.51 – 3.00	36.86	*	*	-		
(4) 3.01 – 3.50	35.92	ns	ns	ns	-	
(5) 3.51 – 4.00	37.10	*	ns	ns	ns	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 12 การเปรียบเทียบความแตกต่างเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนของ
นิสิต จำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม เป็นรายคู่ พบว่า

นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.51 – 3.00 มีความสำเร็จในการเรียนด้านความสามารถ โดย
เฉลี่ย แตกต่างจากนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 (อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.05) โดยพบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.51 – 3.00 (ค่าเฉลี่ย 36.86) มีความสำเร็จในการ
เรียนด้านความสามารถโดยเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 (ค่าเฉลี่ย 34.00)

นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.51 – 3.00 มีความสำเร็จในการเรียนด้านความสามารถ โดย
เฉลี่ย แตกต่างจากนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.01 – 2.50 (อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.05) โดยพบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.51 – 3.00 (ค่าเฉลี่ย 36.86) มีความสำเร็จในการ
เรียนด้านความสามารถโดยเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.01 – 2.50 (ค่าเฉลี่ย 35.54)

นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.51 – 4.00 มีความสำเร็จในการเรียนด้านความสามารถ โดย
เฉลี่ย แตกต่างจากนิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
โดยพบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.51 – 4.00 (ค่าเฉลี่ย 37.01) มีความสำเร็จในการเรียน
ด้านความสามารถโดยเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 (ค่าเฉลี่ย 34.00)

สมมติฐานที่ 1.4 นิสิตที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จ
ในการเรียนที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 13 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จในการเรียนของนิสิต

จำแนกตามสถานภาพสมรสของบิดามารดา โดย t – test

(n = 379)

สถานภาพสมรสของ บิดามารดา	n	\bar{X}	S.D.	t	p	สรุปผลการ ทดสอบ
1.ความเอาใจใส่						
อาศัยอยู่ร่วมกัน	317	35.46	4.40	-0.16 ^{ns}	0.41	ไม่แตกต่าง
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/หม้าย	62	35.56	3.92			
2.ความสามารถ						
อาศัยอยู่ร่วมกัน	317	36.27	4.21	-0.29 ^{ns}	0.09	ไม่แตกต่าง
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ หม้าย	62	36.45	5.11			
3.เนื้อหา						
อาศัยอยู่ร่วมกัน	317	36.59	4.33	-0.74 ^{ns}	0.37	ไม่แตกต่าง
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ หม้าย	62	37.04	4.73			
4.ศักยภาพ						
อาศัยอยู่ร่วมกัน	317	35.87	4.79	-0.32 ^{ns}	0.28	ไม่แตกต่าง
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ หม้าย	62	36.09	5.24			
ความสำเร็จในการ เรียนรวม						
อาศัยอยู่ร่วมกัน	317	144.21	14.38	-0.46 ^{ns}	0.22	ไม่แตกต่าง
แยกกันอยู่/หย่าร้าง/ หม้าย	62	145.16	16.20			

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 13 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นิสิตที่สถานภาพสมรสของบิดามารดา มีความแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ 0.05) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่านิสิตที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาหย่าร้าง/หม้าย และเสียชีวิตมีความสำเร็จในการเรียนสูงกว่านิสิตที่มีสถานภาพของบิดามารดาอยู่ด้วยกันในทุก ๆ ด้าน ได้แก่ ความเอาใจใส่ ความสามารถ เนื้อหา และศัภยภาพ

สมมติฐานที่ 1.5 นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 14 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามรายได้ของครอบครัว

รายได้ของครอบครัว	n	\bar{X}	S.D.
1.ความเอาใจใส่			
รายได้ต่ำกว่า 25,000 บาท	54	35.29	4.59
25,001 – 50,000 บาท	191	35.28	4.56
50,001 – 75,000 บาท	47	35.68	3.32
75,001 – 100,000 บาท	63	35.95	4.33
รายได้สูงกว่า 100,001 บาทขึ้นไป	24	36.08	3.48
2.ความสามารถ			
รายได้ต่ำกว่า 25,000 บาท	54	35.31	35.31
25,001 – 50,000 บาท	191	36.28	36.28
50,001 – 75,000 บาท	47	36.61	36.61
75,001 – 100,000 บาท	63	36.76	36.76
รายได้สูงกว่า 100,001 บาทขึ้นไป	24	36.83	36.83
3.เนื้อหา			
รายได้ต่ำกว่า 25,000 บาท	54	35.09	4.94
25,001 – 50,000 บาท	191	36.87	4.17
50,001 – 75,000 บาท	47	36.74	3.88
75,001 – 100,000 บาท	63	37.19	4.69
รายได้สูงกว่า 100,001 บาทขึ้นไป	24	37.08	4.58

ตารางที่ 14 (ต่อ)

(n = 379)

รายได้ของครอบครัว	n	\bar{X}	S.D.
4. ศักยภาพ			
รายได้ต่ำกว่า 25,000 บาท	54	35.11	4.78
25,001 – 50,000 บาท	191	35.47	4.99
50,001 – 75,000 บาท	47	36.04	4.07
75,001 – 100,000 บาท	63	36.58	4.95
รายได้สูงกว่า 100,001 บาทขึ้นไป	24	38.50	4.41
ความสำเร็จในการเรียนรวม			
รายได้ต่ำกว่า 25,000 บาท	54	140.72	16.41
25,001 – 50,000 บาท	191	143.91	14.53
50,001 – 75,000 บาท	47	145.44	11.02
75,001 – 100,000 บาท	63	146.49	15.14
รายได้สูงกว่า 100,001 บาทขึ้นไป	24	148.50	15.78

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามรายได้ของครอบครัว มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามรายได้ของครอบครัว โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n = 379)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p	สรุปผลการทดสอบ
1. ความเข้าใจใส่						
ระหว่างกลุ่ม	4	36.24	9.06	0.48 ^{ns}	0.74	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	374	7036.39	18.81			
รวม	378	7072.63				

ตารางที่ 15 (ต่อ)

(n = 379)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p	สรุปผลการทดสอบ
2.ความสามารถ						
ระหว่างกลุ่ม	4	77.42	19.35	1.01 ^{ns}	0.40	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	374	7138.67	19.08			
รวม	378	7216.10				
3.เนื้อหา						
ระหว่างกลุ่ม	4	163.76	40.94	2.14 ^{ns}	0.07	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	374	7146.00	19.10			
รวม	378	7309.77				
4.ศักยภาพ						
ระหว่างกลุ่ม	4	272.61	68.15	2.93*	0.02	แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	374	8679.51	23.20			
รวม	378	8952.12				
ความสำเร็จในการเรียนรวม						
ระหว่างกลุ่ม	4	1505.42	376.35	1.76 ^{ns}	0.13	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	374	79944.86	213.75			
รวม	378	81450.28				

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 15 ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาความสำเร็จในการเรียนของนิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนในด้านความศักยภาพโดยเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05)

ส่วนนิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนด้านความเข้าใจใ้ ด้านความสามารถ และด้านเนื้อหาโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) แต่เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของนิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวตั้งแต่ 100,001บาทขึ้นไปมีความสำเร็จในการเรียนสูงที่สุดในทุก ๆ ด้าน ได้แก่ ความเข้าใจใ้ ความสามารถ เนื้อหา และศักยภาพ

เมื่อเปรียบเทียบรายคู่จากค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกัน ปรากฏผลตามตารางที่ 16

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพของนิสิตรายคู่จำแนกตามรายได้ของครอบครัว

(n = 379)

รายได้ของครอบครัว	ความสำเร็จในการเรียน	\bar{x}	รายได้ของครอบครัว				
			(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
			35.11	35.47	36.04	36.58	38.50
(1) รายได้ต่ำกว่า 25,000		35.11	-				
(2) 25,001 – 50,000 บาท		35.47	ns	-			
(3) 50,001 – 75,000 บาท		36.04	ns	ns	-		
(4) 75,001 – 100,000 บาท		36.58	ns	ns	ns	-	
(5) รายได้สูงกว่า 100,001 บาทขึ้นไป		38.50	*	*	ns	ns	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 16 การเปรียบเทียบความแตกต่างเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามรายได้ของครอบครัว

นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวสูงกว่า 100,001 บาทขึ้นไป มีความสำเร็จในการเรียนด้าน ความศักยภาพ โดยเฉลี่ย แตกต่างจากนิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวต่ำกว่า 25,000 บาท อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวสูงกว่า 100,001 บาทขึ้นไป (ค่าเฉลี่ย 38.50) มีความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพโดยเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีรายได้ของ ครอบครัวต่ำกว่า 25,000 บาท (ค่าเฉลี่ย 35.11)

นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวสูงกว่า 100,001 บาทขึ้นไป มีความสำเร็จในการเรียนด้าน ความศักยภาพ โดยเฉลี่ย แตกต่างจากนิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวระหว่าง 25,001 – 50,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวสูงกว่า 100,001 บาทขึ้นไป (ค่าเฉลี่ย 38.50) มีความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพโดยเฉลี่ยสูงกว่า นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวระหว่าง 25,001 – 50,000 บาท (ค่าเฉลี่ย 35.47)

สมมติฐานที่ 1.6 นิสิตที่มีอาชีพของบิดาแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่ แตกต่างกัน

ตารางที่ 17 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามอาชีพของบิดา

(n = 379)

อาชีพของบิดา	n	\bar{X}	S.D.
1.ความเอาใจใส่			
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	141	35.32	4.42
พนักงานบริษัทเอกชน	52	35.69	4.16
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	118	36.09	4.10
เกษตรกร	27	35.29	4.67
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	22	33.90	5.06
รับจ้าง	19	34.36	3.70

ตารางที่ 17 (ต่อ)

(n = 379)

อาชีพของบิดา	n	\bar{X}	S.D.
2.ความสามารถ			
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	141	36.53	4.21
พนักงานบริษัทเอกชน	52	36.01	5.08
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	118	36.73	4.24
เกษตรกร	27	36.29	4.37
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	22	33.81	2.95
รับจ้าง	19	35.57	4.98
3.เนื้อหา			
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	141	36.82	4.31
พนักงานบริษัทเอกชน	52	37.00	4.41
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	118	37.09	4.13
เกษตรกร	27	36.55	5.09
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	22	34.09	3.82
รับจ้าง	19	35.15	5.31
4.ศักยภาพ			
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	141	35.88	4.89
พนักงานบริษัทเอกชน	52	35.38	5.32
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	118	36.70	4.70
เกษตรกร	27	35.92	4.92
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	22	32.90	3.35
รับจ้าง	19	36.10	4.75

ตารางที่ 17 (ต่อ)

(n = 379)

อาชีพของบิดา	n	\bar{X}	S.D.
ความสำเร็จในการเรียนรวม			
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	141	144.56	14.27
พนักงานบริษัทเอกชน	52	144.09	15.79
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	118	146.62	14.00
เกษตรกร	27	144.07	15.40
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	22	134.72	12.68
รับจ้าง	19	141.21	16.39

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามอาชีพของบิดามีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 18 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามอาชีพของบิดา โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n = 379)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p	สรุปผลการทดสอบ
1.ความเข้าใจใส่						
ระหว่างกลุ่ม	5	128.72	25.74	1.38 ^{ns}	0.23	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	373	6942.91	18.61			
รวม	378	7072.63				
2.ความสามารถ						
ระหว่างกลุ่ม	5	179.61	35.92	1.90 ^{ns}	0.93	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	373	7036.47	18.86			
รวม	378	7216.10				

ตารางที่ 18 (ต่อ)

(n = 379)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p	สรุปผลการทดสอบ
3.เนื้อหา						
ระหว่างกลุ่ม	5	220.22	44.04	2.31*	0.04	แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	373	7089.55	19.00			
รวม	378	7309.77				
4.ศักยภาพ						
ระหว่างกลุ่ม	5	287.55	57.51	2.47*	0.03	แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	373	8664.57	23.29			
รวม	378	8952.12				
5.ความสำเร็จในการเรียนรวม						
ระหว่างกลุ่ม	5	2848.18	569.63	1.61	0.15	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	373	78602.10	210.72			
รวม	378	81450.28				

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากตารางที่ 18 พบว่า นิสิตที่มีอาชีพของบิดาแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาความสำเร็จในการเรียนของนิสิตที่บิดามีอาชีพแตกต่างเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตที่บิดามีอาชีพแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนในด้านเนื้อหา และด้านความศักยภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนนิสิตที่บิดามีอาชีพของแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนด้านความเอาใจใส่ และด้านความสามารถ โดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) แต่เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของนิสิตที่บิดามีอาชีพค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัวมีความสำเร็จในการเรียนสูงที่สุดในทุก ๆ ด้าน ได้แก่ ความเอาใจใส่ ความสามารถ เนื้อหา และศักยภาพ

เมื่อเปรียบเทียบรายคู่จากค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิตที่บิดามีอาชีพของแตกต่างกัน ปรากฏผลตามตารางที่ 19

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนด้านเนื้อหาของนิสิต รายคู่ จำแนกตามอาชีพของบิดา โดยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n = 379)

ความสำเร็จในการเรียน อาชีพของบิดา	\bar{X}	อาชีพของบิดา					
		(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
		36.82	37.00	37.09	36.55	34.09	35.15
(1) ข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	36.82	-					
(2) พนักงาน บริษัทเอกชน	37.00	ns	-				
(3) ค้าขาย/ประกอบ ธุรกิจส่วนตัว	37.09	ns	ns	-			
(4) เกษตรกร	36.55	ns	ns	ns	-		
(5) ไม่ประกอบอาชีพ/ เสียชีวิต	34.09	*	*	*	*	-	
(6) รับจ้าง	35.15	ns	ns	ns	ns	ns	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนด้านเนื้อหาของนิสิต รายคู่ จำแนกตามอาชีพของบิดาในตารางที่ 19 การเปรียบเทียบความแตกต่างเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามอาชีพของบิดา

นิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ มีความสำเร็จในการเรียนด้านเนื้อหา โดยแตกต่างจาก นิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต (ค่าเฉลี่ย 34.09) มีความสำเร็จในการ เรียนต่ำกว่านิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ค่าเฉลี่ย 36.82)

นิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ มีความสำเร็จในการเรียนด้านเนื้อหา โดยแตกต่างจาก นิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดย พบว่า นิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต (ค่าเฉลี่ย 34.09) มีความสำเร็จในการเรียนน้อย กว่านิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน (ค่าเฉลี่ย 37.00)

นิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ มีความสำเร็จในการเรียนด้านเนื้อหา โดยแตกต่างจาก นิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต (ค่าเฉลี่ย 34.09) มีความสำเร็จในการเรียน น้อยกว่านิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว (ค่าเฉลี่ย 37.09)

นิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ มีความสำเร็จในการเรียนด้านเนื้อหา โดยแตกต่างจาก นิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพเกษตรกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มี บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต (ค่าเฉลี่ย 34.09) มีความสำเร็จในการเรียนน้อยกว่านิสิตที่มี บิดาประกอบอาชีพเกษตรกร (ค่าเฉลี่ย 36.55)

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพของ
 นิสิตรายคู่จำแนกตามอาชีพของบิดา โดยวิธี LSD (Least Significant Difference)
 (n = 379)

ความสำเร็จในการ เรียน	อาชีพของบิดา	อาชีพของบิดา					
		(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
	\bar{X}	35.88	35.38	36.70	35.92	32.90	36.10
(1) ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	35.88	-					
(2) พนักงาน บริษัทเอกชน	35.38	ns	-				
(3) ค้าขาย/ประกอบ ธุรกิจส่วนตัว	36.70	ns	ns	-			
(4) เกษตรกร	35.92	ns	ns	ns	-		
(5) ไม่ประกอบอาชีพ/ เสียชีวิต	32.90	*	*	*	*	-	
(6) รับจ้าง	36.10	ns	ns	ns	ns	*	-

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพของนิสิต
 รายคู่ จำแนกตามอาชีพของบิดา พบว่า

นิสิตที่มีบิดาไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต มีความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพ โดยเฉลี่ย
 แตกต่างจากนิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ อย่างมีนัยสำคัญทาง
 สถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต (ค่าเฉลี่ย 32.90) มี

ความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพโดยเฉลี่ยน้อยกว่านิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ค่าเฉลี่ย 35.88)

นิสิตที่มีบิดาไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต มีความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างจากนิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต (ค่าเฉลี่ย 32.90) มีความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพโดยเฉลี่ยน้อยกว่านิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน (ค่าเฉลี่ย 35.38)

นิสิตที่มีบิดาไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต มีความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างจากนิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต (ค่าเฉลี่ย 32.90) มีความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพโดยเฉลี่ยน้อยกว่านิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว (ค่าเฉลี่ย 36.70)

นิสิตที่มีบิดาไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต มีความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างจากนิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพเกษตรกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต (ค่าเฉลี่ย 32.90) มีความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพโดยเฉลี่ยน้อยกว่านิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพเกษตรกร (ค่าเฉลี่ย 35.92)

นิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพรับจ้าง มีความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพ โดยเฉลี่ยแตกต่างจากนิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพรับจ้าง (ค่าเฉลี่ย 36.10) มีความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพโดยเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีบิดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต (ค่าเฉลี่ย 32.90)

สมมติฐานที่ 1.7 นิสิตที่มีอาชีพของมารดาที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 21 จำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสำเร็จในการเรียนของนิสิต
จำแนกตามอาชีพของมารดา

(n = 379)

อาชีพของมารดา	n	\bar{X}	S.D.
1.ความเอาใจใส่			
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	99	36.00	3.95
พนักงานบริษัทเอกชน	55	36.30	4.31
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	116	35.37	4.52
เกษตรกร	24	34.12	4.39
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	71	35.21	4.27
รับจ้าง	14	33.21	4.52
2.ความสามารถ			
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	99	36.71	3.94
พนักงานบริษัทเอกชน	55	37.09	5.71
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	116	36.35	4.08
เกษตรกร	24	35.25	3.97
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	71	35.69	4.19
รับจ้าง	14	34.78	4.62
3.เนื้อหา			
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	99	37.05	4.12
พนักงานบริษัทเอกชน	55	37.80	5.61
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	116	36.51	3.75
เกษตรกร	24	36.16	4.18
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	71	36.36	4.54
รับจ้าง	14	34.92	4.59

ตารางที่ 21 (ต่อ)

(n = 379)

อาชีพของมารดา	n	\bar{X}	S.D.
4. ศักยภาพ			
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	99	36.34	4.52
พนักงานบริษัทเอกชน	55	36.85	5.47
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	116	35.81	4.89
เกษตรกร	24	35.00	5.47
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	71	35.22	4.76
รับจ้าง	14	35.00	3.46
ความสำเร็จในการเรียนรวม			
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	99	146.11	12.81
พนักงานบริษัทเอกชน	55	148.95	18.03
ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	116	144.06	14.18
เกษตรกร	24	139.54	14.42
ไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต	71	142.49	14.47
รับจ้าง	14	137.92	14.59

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามอาชีพของมารดา มีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ 22 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามอาชีพของมารดา โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

(n = 379)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p	สรุปผลการทดสอบ
1.ความเอาใจใส่						
ระหว่างกลุ่ม	5	187.02	37.40	2.02 ^{ns}	0.07	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	373	6885.61	18.46			
รวม	378	7072.63				
2.ความสามารถ						
ระหว่างกลุ่ม	5	136.93	27.38	1.90 ^{ns}	0.20	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	373	7079.17	18.97			
รวม	378	7216.10				
3.เนื้อหา						
ระหว่างกลุ่ม	5	190.51	38.10	1.99 ^{ns}	0.07	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	373	7119.25	19.08			
รวม	378	7309.77				
4.ศักยภาพ						
ระหว่างกลุ่ม	5	133.37	26.67	1.12 ^{ns}	0.34	ไม่แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	373	8818.75	23.64			
รวม	378	8952.12				
ความสำเร็จในการเรียน						
ระหว่างกลุ่ม	5	2448.46	489.69	2.31*	0.04	แตกต่างกัน
ภายในกลุ่ม	373	79001.83	211.80			
รวม	378	81450.28				

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิต จำแนกตามอาชีพของมารดาในตารางที่ 22 พบว่า นิสิตที่มารดามีอาชีพแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมเฉลี่ยแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้เมื่อพิจารณาความสำเร็จในการเรียนของนิสิตที่มารดามีอาชีพแตกต่างเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตที่มารดามีอาชีพแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนในแง่ความเข้าใจดี ด้านความสามารถ ด้านเนื้อหา และด้านความศักยภาพโดยเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) แต่เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของนิสิตที่มารดามีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชนแนวโน้มในเรื่องของความสำเร็จในการเรียนสูงที่สุดในทุก ๆ ด้าน ได้แก่ ความเข้าใจดี ความสามารถ เนื้อหา และศักยภาพ

เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของนิสิตที่มารดามีอาชีพเป็นรายคู่ ปรากฏผลตามตารางที่ 23

ตารางที่ 23 เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนของนิสิตรายคู่
จำแนกตามอาชีพของมารดา โดยวิธี LSD (Least Significant Difference)

(n = 379)

ความสำเร็จใน การเรียน	จำแนกตาม อาชีพของมารดา	\bar{X}	จำแนกอาชีพของมารดา						
			(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	
(1) ข้าราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ		146.11	-						
(2) พนักงาน บริษัทเอกชน		148.95	ns	-					
(3) ค้าขาย/ประกอบ ธุรกิจส่วนตัว		144.06	ns	ns	-				
(4) เกษตรกร		139.54	*	*	ns	-			
(5) ไม่ประกอบ อาชีพ/เสียชีวิต		142.49	ns	*	ns	ns	-		
(6) รับจ้าง		137.92	*	*	ns	ns	ns	-	

ns หมายถึง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* มีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพของนิสิตรายคู่
จำแนกตามอาชีพของมารดา พบว่า

นิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพเกษตรกร มีความสำเร็จในการเรียนโดยรวม แตกต่างจาก
นิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพเกษตรกร (ค่าเฉลี่ย 139.54) มีความสำเร็จในการ
เรียนน้อยกว่านิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ค่าเฉลี่ย 146.11)

นิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพเกษตรกร มีความสำเร็จในการเรียนโดยรวม โดยแตกต่างจากนิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพเกษตรกร (ค่าเฉลี่ย 139.54) มีความสำเร็จในการเรียนน้อยกว่านิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน (ค่าเฉลี่ย 148.95)

นิสิตที่มีมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต มีความสำเร็จในการเรียนโดยรวม แตกต่างจากนิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีมารดาไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต (ค่าเฉลี่ย 142.49) มีความสำเร็จในการเรียนน้อยกว่านิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน (ค่าเฉลี่ย 148.95)

นิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง มีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมแตกต่างจากนิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง (ค่าเฉลี่ย 137.92) มีความสำเร็จในการเรียนน้อยกว่านิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ (ค่าเฉลี่ย 146.11)

นิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง มีความสำเร็จในการเรียนโดยรวม แตกต่างจากนิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า นิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง (ค่าเฉลี่ย 137.92) มีความสำเร็จในการเรียนน้อยกว่านิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน (ค่าเฉลี่ย 148.95)

สมมติฐานที่ 2 การทำกับตนเองมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน

ตารางที่ 24 ความสัมพันธ์ระหว่างการทำกับตนเองกับความสำเร็จในการเรียน

(n = 379)

การทำกับตนเอง	ความสำเร็จในการเรียน									
	ความเอาใจใส่		ความสามารถ		เนื้อหา		ศักยภาพ		ความสำเร็จในการเรียนรวม	
	r	p	r	p	r	p	r	p	r	p
1.การตั้งเป้าหมาย	.383***	.000	.409***	.000	.400***	.000	.390***	.000	.484***	.000
2.การวางแผน	.399***	.000	.404***	.000	.386***	.000	.342***	.000	.467***	.000
3.การกระตุ้นตนเอง	.387***	.000	.407***	.000	.423***	.000	.363***	.000	.482***	.000
4.การควบคุมความสนใจ	.408***	.000	.384***	.000	.363***	.000	.404***	.000	.477***	.000
5.ความยืดหยุ่นของการใช้ยุทธวิธี	.480***	.000	.363***	.000	.410***	.000	.327***	.000	.481***	.000
6.การกระทำด้วยตนเอง	.371***	.000	.372***	.000	.340***	.000	.349***	.000	.438***	.000
7.การแสวงหาความช่วยเหลือ	.480***	.000	.367***	.000	.374***	.000	.282***	.000	.456***	.000
8.การประเมินตนเอง	.437***	.000	.419***	.000	.439***	.000	.381***	.000	.511***	.000
การทำกับตนเองรวม	.595***	.000	.557***	.000	.558***	.000	.507***	.000	.677***	.000

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000

จากตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเองกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 พบว่า การตั้งเป้าหมาย การวางแผน การกระตุ้นตนเอง การควบคุมตนเอง ความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธี การกระทำด้วยตนเอง การแสวงหาความช่วยเหลือ และการประเมินตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนโดยรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 และผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเองโดยรวมกับความสำเร็จในการเรียนโดยรวม พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เช่นกัน หมายความว่า ถ้านิสิตมีการกำกับตนเองสูงขึ้นก็จะมีความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้นเช่นเดียวกัน ทำให้สามารถการยอมรับสมมติฐานที่ 2 ที่ว่า การกำกับตนเองมีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จในการเรียน

สมมติฐานที่ 3 ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน

ตารางที่ 25 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและการฟื้นฟ้อุปสรรคกับความสำเร็จในการเรียน

(n = 379)

ความสามารถในการเผชิญและการฟื้นฟ้อุปสรรค	ความสำเร็จในการเรียน									
	ความเอาใจใส่		ความสามารถ		เนื้อหา		ศักยภาพ		ความสำเร็จในการเรียนรวม	
	r	p	r	p	r	p	r	p	r	p
1.ด้านการควบคุมปัญหา	.418***	.000	.459***	.000	.485***	.000	.500***	.000	.571***	.000
2.ด้านการรับรู้ถึงสาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา	.413***	.000	.463***	.000	.468***	.000	.481***	.000	.559***	.000
3.ด้านการรับรู้ถึงผลกระทบ	.431***	.000	.522***	.000	.503***	.000	.504***	.000	.600***	.000
4.ด้านความยืดหยุ่นของปัญหา และ ทนทานต่อปัญหา	.541***	.000	.505***	.000	.533***	.000	.502***	.000	.636***	.000
ความสามารถในการเผชิญและการฟื้นฟ้อุปสรรครวม	.558***	.000	.602***	.000	.615***	.000	.614***	.000	.731***	.000

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000

โดยสรุปจากตารางที่ 25 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปฐมบรรคกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 พบว่า ด้านการควบคุม ด้านการรับรู้ถึงสาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา ด้านการรับรู้ถึงผลกระทบ และด้านความยืดหยุ่นของปัญหา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 และผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปฐมบรรคโดยรวมกับความสำเร็จในการเรียนโดยรวม พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เช่นกัน หมายความว่า ถ้านิสิตมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปฐมบรรคสูงขึ้นก็จะมีความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้นเช่นเดียวกัน ทำให้สามารถยอมรับสมมติฐานที่ 3 ที่ว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปฐมบรรคมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน

สมมติฐานที่ 4 แรงจูงใจภายในมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน

ตารางที่ 26 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายในกับความสำเร็จในการเรียน

(n = 379)

แรงจูงใจภายใน	ความสำเร็จในการเรียน								ความสำเร็จในการเรียนรวม	
	ความเอาใจใส่		ความสามารถ		เนื้อหา		ศักยภาพ		r	P
	r	p	r	p	r	p	r	p		
1.ความท้าทาย	.544***	.000	.508***	.000	.447***	.000	.536***	.000	.675***	.000
2.ความอยากรู้อยากเห็น	.446***	.000	.626***	.000	.596***	.000	.543***	.000	.677***	.000
3.การควบคุม	.363***	.000	.519***	.000	.471***	.000	.481***	.000	.562***	.000
4.การจินตนาการ	.480***	.000	.542***	.000	.490***	.000	.471***	.000	.564***	.000
แรงจูงใจภายในรวม	.527***	.000	.713***	.000	.661***	.000	.638***	.000	.777***	.000

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000

โดยสรุปจากตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายในกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 พบว่า ความท้าทาย ความอยากรู้อยากเห็น การควบคุม และการจินตนาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 และผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายในโดยรวมกับความสำเร็จในการเรียนโดยรวม พบว่า มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เช่นกัน หมายความว่า ถ้านิสิตมีแรงจูงใจภายในสูงขึ้นก็จะมีความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้นเช่นเดียวกัน ทำให้ยอมรับสมมติฐานที่ 4 ที่ว่าแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2

ข้อวิจารณ์

จากการศึกษา การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายใน และความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนสามารถนำผลมาศึกษาวิเคราะห์ วิจัยประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

การกำกับตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2

ผลการวิจัยพบว่านิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนมีระดับการกำกับตนเองโดยรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 148.64) หมายความว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มีกระบวนการในการจัดการกับความคิด พฤติกรรม และอารมณ์อยู่ในระดับสูง ตามแนวคิดของ Zimmerman (2002) ได้กล่าวว่าการกำกับตนเองเป็นกระบวนการเตือนตนเองให้นิสิตมีการเปลี่ยนแปลงและทักษะในการเรียนได้อย่างเหมาะสม ผู้เรียนจะต้องมีความพยายามในการเรียน และตระหนักถึงจุดแข็ง จุดอ่อน หรือสิ่งที่จะเป็นตัวชี้้นำพร้อมด้วยการตั้งเป้าหมายของตนเอง หรือสร้างยุทธวิธีที่จะใช้ในการทำงานเอาไว้ เมื่อพิจารณารวมกับผลการวิจัยคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตชั้นปีที่ 2 พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยสะสมส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 2.51 - 3.00 หมายความว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมน้อยจะต้องมีการกำกับตนเองให้ดี เพื่อให้ตนเองสามารถผ่านเกณฑ์การประเมินของการเรียนในแต่ละภาคการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Matuga (2009) ที่ได้เสนอว่า ผู้เรียนที่มีผลการเรียนต่ำจะมีความมั่นใจที่ต่ำในการที่

เชื่อว่าตนเองสามารถที่จะกำกับตนเองในการเรียนในภาคการศึกษาต่อ ๆ ไป ผู้เรียนที่มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองจะสามารถดูแลตนเองได้อย่างดี เช่น การอ่านบททวน การถามในชั้นเรียน เป็นต้น

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การกำกับตนเองด้านการตั้งเป้าหมายของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง สะท้อนว่านิสิตชั้นปีที่ 2 ที่มีการตั้งเป้าหมายในการเรียนเพื่อช่วยกระตุ้นให้เกิดการใส่ใจในความสำเร็จในการเรียน และเป็นแนวทางในการปฏิบัติและเข้าใจเนื้อหาในการเรียนทำให้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีคะแนนต่ำที่สุด คือ การค้นคว้าความรู้เพิ่มเติม อาจจะไม่ได้ทำให้การกำกับตนเองในการเรียนนั้นดีขึ้น

การกำกับตนเองในด้านการวางแผนของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง สะท้อนว่านิสิตชั้นปีที่ 2 การวางแผนทำให้เกิดความสำเร็จในการเรียน ช่วยให้นิสิตสามารถตัดสินใจว่าจะเลือกใช้ยุทธวิธีในการเรียนและเลือกลักษณะของข้อมูลที่เหมาะสมกับบทเรียน ตลอดจนเกิดความมั่นใจในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ ทำให้นิสิตเป็นผู้ที่มีการวางแผนในการเรียนอยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับแนวคิดของ Tadlock and Robert (2011) ที่อธิบายว่าการวางแผนจะช่วยให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมาย และทำให้เกิดความผูกพัน ความสนใจ ความตั้งใจและความใส่ใจในการเรียน พร้อมทั้งค้นหายุทธวิธีที่จะทำไปสู่ความสำเร็จซึ่งมีผลต่อระดับการกำกับตนเอง

การกำกับตนเองด้านการกระตุ้นตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นถึงนิสิตชั้นปีที่ 2 การกระตุ้นตนเองนั้นเกิดมาจากความอยากรู้อยากเห็นและมีส่วนร่วมในการวางแผนของนิสิตเองไม่ได้เกิดจากการกระตุ้นจากสิ่งรอบข้าง หรือครอบครัว ถึงแม้จะเป็นบทเรียนที่มีความยากนิสิตก็จะยืนหยัดที่จะเรียนต่อ และมีความสนใจที่จะเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ อาจจะเป็นเพราะว่าการกระตุ้นเป็นวิธีการที่จะทำให้ นิสิตเกิดความกระตือรือร้นในการที่จะเรียน และจะพยายามให้การเรียนนั้นออกมาอย่างมีคุณภาพ ซึ่งอาจจะเป็นไปตามความคาดหวังของตนเอง หรือบุคคลรอบข้างที่จะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้นิสิตเกิดการกำกับตนเองให้อยู่ในระดับสูงอยู่เสมอ

การกำกับตนเองด้านการควบคุมตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง การควบคุมตนเองความจะเกิดจากสิ่งที่ยังมีความน่าสนใจและผู้เรียนพยายามทำความเข้าใจสิ่งเหล่านั้น

อย่างตั้งใจ และถ้าหากมีการจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนให้เหมาะสม เช่น การหาสถานที่สงบในการทบทวนบทเรียนต่าง ๆ เป็นต้น ก็จะทำให้ผู้เรียนมีสมาธิและจะสามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด Tadlock and Robert (2011) ที่อธิบายว่า เป็นกระบวนการทางทางความคิดความเข้าใจที่มีความจำเป็นต่อการกำกับตนเองอย่างมาก ซึ่งจะถ้ามีการควบคุมตนเองได้อย่างเป็นดีจะทำให้การเกิดการเบี่ยงเบนจากสิ่งที่ต้องทำเป็นเรื่องที่ยากที่ส่งผลต่อระดับการกำกับตนเองที่อยู่ในระดับสูงด้วย

การกำกับตนเองในด้านความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธีของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง สะท้อนให้เห็นว่าอาจารย์ควรยืดหยุ่นและปรับการใช้ยุทธวิธีต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เพื่อไม่เป็นการปิดกั้นความคิดของนิสิต นิสิตมีการปรับยุทธวิธีในการเรียนและเลือกใช้ยุทธวิธีที่หลากหลายให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ เพื่อเป็นการลดความกดดันในการเรียน ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่า หากนิสิตมีความยืดหยุ่นในการทำกิจกรรมไม่ว่าจะเป็นการเรียนหรือการดำเนินชีวิต ก็จะทำให้สามารถนิสิตสามารถใช้ชีวิตได้อย่างราบรื่น เมื่ออยู่ภายใต้สถานการณ์ที่คับขันนิสิตก็สามารถคิดหาวิธีต่าง ๆ มาแก้ไขปัญหาเหล่านั้นให้ผ่านไปได้อย่างดี

การกำกับตนเองในด้านการกระทำด้วยตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นถึงนิสิตชั้นปีที่ 2 หากมีความรับผิดชอบ และความพยายามจะทำให้ตนเองความเข้าใจในเนื้อหา รวมถึงการตั้งเป้าหมายและวางแผนในการเรียนเอาไว้ล่วงหน้าจะช่วยให้เข้าใจเนื้อหาในบทเรียน อาจจะเป็นเพราะว่า การที่นิสิตมีการตั้งใจที่จะเรียน มีการตั้งเป้าหมาย วางแผน และลงมือทำด้วยความตั้งใจมีการปรับเปลี่ยนยุทธวิธีในการเรียนได้อย่างเหมาะสมตามสถานการณ์ก็จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนได้

การกำกับตนเองด้านการแสวงหาความช่วยเหลือของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง แสดงว่า อาจารย์ควรแนะนำในเรื่องของการให้นิสิตแสวงหาความช่วยเหลือจากบุคลากร หรือแหล่งอื่น ๆ เพื่อความก้าวหน้าในการเรียน อาจารย์ควรให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อช่วยให้นิสิตเข้าใจข้อผิดพลาดของตนเอง ทำให้มีโอกาสที่จะสามารถหาแนวทางการเปลี่ยนแปลงแผนการดำเนินการที่เป็นปัญหา และเพื่อความก้าวหน้าในการเรียนของนิสิต สอดคล้องกับแนวคิดของ Zimmerman (2002) ได้กล่าวว่า การพูดคุยซักชวนเป็นปัจจัยสนับสนุนทางสังคมที่ใช้ในการแนะนำตนเอง ทำให้

ผู้เรียนได้รับความช่วยเหลือและคำแนะนำจากคนรอบข้าง เช่นอาจารย์ เพื่อน ๆ หรือผู้ปกครอง ซึ่งส่งผลต่อระดับการกับตนเองในระดับสูงด้วยเช่นกัน

การกำกับตนเองในด้านการประเมินตนเองของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง ควรมีการประเมินตนเองให้ครบรอบด้านและถูกต้อง การประเมินตนเองจะทำให้นิสิตรู้ว่าตนเองต้องมีการแก้ไขปัญหาในการเรียนได้อย่างตรงจุด และสามารถสร้างเทคนิคต่าง ๆ มาใช้กับวิชาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับแนวคิดของ Zimmerman (2002) ที่อธิบายว่า การประเมินตนเองจะสามารถสรุปได้ว่าผู้เรียนมีการเรียนได้ตรงกับเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ สามารถนำผลที่ได้มาปรับปรุงการเรียนให้ดียิ่งขึ้น

ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคของนิสิตชั้นปีที่ 2

ผลการวิจัยพบว่านิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคโดยรวมในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย 72.82) หมายความว่านิสิตสามารถจัดการกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการเรียน อย่างไม่ย่อท้อ และมีความอดทนสร้างกำลังใจให้แก่ตนเองอยู่เสมอเมื่อพบอุปสรรคเพื่อให้ตนเองสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนตามที่คาดหวังเอาไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อภิญญา อิงอาจ และชลธร อริยปิธิพันธ์ (2553) ที่กล่าวว่า ความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรคทั้งโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จีรวรรณ เจียมรัตน์ (2552) ที่อธิบายว่า ถ้านิสิตมีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรคก็จะทำให้ประสบความสำเร็จทั้งในชีวิตส่วนตัว และในการทำงาน

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านการควบคุมปัญหา อยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นถึง นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการให้กำลังใจเมื่อเกิดความท้อแท้ในการเรียน สามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อ การเรียน และคิดวิธีการแก้ปัญหาได้หลากหลายรูปแบบ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อนันต์ ดุลยพีรดิศ (2547) ที่กล่าวว่า นิสิตทั่วไปมีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรคในด้านการควบคุมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งการควบคุมปัญหาที่เกิดขึ้นของนิสิตมีความสำคัญต่อการเรียนอย่างมากเพราะเป็นการแสดงความสามารถในการจัดการกับปัญหา ทำให้นิสิตกลับมาได้ตรง

และหาแนวทางการแก้ปัญหา และควรส่งเสริมให้นิสิตมีความสามารถในการควบคุมปัญหาให้อยู่ในระดับสูง

ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านการรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหาของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นถึง นิสิตชั้นปีที่ 2 ทราบถึงสาเหตุของปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการเรียน มีการค้นหาแนวทางในการแก้ปัญหา และสามารถหาสาเหตุของปัญหาอย่างรอบด้านโดยการแก้ปัญหาจากต้นเหตุไม่ใช่ปลายเหตุ สอดคล้องกับผลกรวิจัยของ อนันต์ ดุยพีรดิศ (2547) ที่เสนอว่า นิสิตหญิงชั้นปีที่ 1 มีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรคด้านความรับผิดชอบสูงกว่านิสิตชายชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 และนิสิตชั้นปีที่ 2 ส่วนนิสิตหญิงชั้นปีที่ 3 มีความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรคด้านความรับผิดชอบสูงกว่านิสิตหญิงชั้นปีที่ 2

ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านผลกระทบที่จะมาถึงของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นถึง นิสิตชั้นปีที่ 2 จะไม่ปล่อยปัญหาการเรียนให้บานปลายซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อชีวิตในด้านอื่น ๆ และการจมอยู่กับปัญหาเป็นเรื่องที่ไม่มีประโยชน์ต่อการดำรงดำเนินชีวิต และนิสิตคิดว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะมีจุดจบที่ดีและสามารถแก้ไขปัญหาที่เคยเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับแนวคิดของ Stoltz (1997) อธิบายว่า บุคคลที่มีคาดผลกระทบที่จะมาถึงจะตอบสนองต่อปัญหาได้อย่างฉลาดรู้จักหาวิธีแก้ปัญหาและมองปัญหาเป็นเรื่องที่ทำตามองปัญหาว่าเป็นสิ่งที่ผ่านมาก็จะสามารถผ่านไปในชีวิต

ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคด้านความยืดหยุ่นของปัญหา และทนทานต่อปัญหาของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง พบว่า เมื่อนิสิตสามารถฟันฝ่าอุปสรรคจะเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ และเชื่อมั่นในตนเอง เมื่อพบกับปัญหาในการเรียนนิสิตจะให้กำลังใจตนเองและขอกำลังใจจากคนรอบข้าง พร้อมทั้งขอคำปรึกษาจากเพื่อน ๆ เสมอเมื่อเผชิญกับปัญหาที่ตนเองหาทางออกไม่ได้ สอดคล้องกับผลกรวิจัยของ นพดล โชติภานิชย์ (2549) ที่อธิบายว่า บุคคลที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นชอบที่จะวิพากษ์วิจารณ์ ชอบท้าทายปัญหา มีสมาธิในการเรียนมากขึ้น รู้จักคิด กล้าสู้อุปสรรคและแก้ไขอุปสรรคที่เผชิญอยู่ จึงมีส่วนช่วยให้นักเรียนเหล่านี้มีความอดทน มุ่งมั่นจนสามารถฟันฝ่าอุปสรรคด้านการเรียนได้ในระดับสูง

แรงจูงใจภายในของนิสิตชั้นปีที่ 2

ผลการวิจัยพบว่านิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 71.59) หมายความว่า นิสิตมีการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ผู้สอนด้วยเป็นสิ่งที่นิสิตมีความสนใจ มีความท้าทายที่ต้องการพิสูจน์ผลลัพธ์ต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จตามที่นิสิตได้คาดเอาไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เมธี กลมดวง (2550) ได้อธิบายถึงแรงจูงใจในการเรียนมีผลต่อในเรื่องของคุณภาพชีวิตในมหาวิทยาลัย โดยมีองค์ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการเสริมสร้างมนุษยสัมพันธ์ของผู้เรียน ด้านสวัสดิการทางสังคม ด้านการส่งเสริมความผูกพันกับบุคคลอื่น ด้านกระบวนการพัฒนาผู้เรียน ด้านสาธารณูปโภคและสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ สิ่งเหล่านี้จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป และสอดคล้องกับผลการวิจัยของจันทร์จิรา วงษ์บุญงาม (2549) เสนอว่าแรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตของนิสิตเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งนิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนเพราะต้องการมีอนาคตในด้านอาชีพทางด้านธุรกิจ ซึ่งก็เช่นเดียวกับการเรียนส่วนใหญ่ที่นิสิตต่างเลือกสาขาวิชาในการเรียนในมหาวิทยาลัยเพื่อที่มุ่งไปสู่การทำงานในอนาคต ซึ่งแรงจูงใจทั้งจากภายในและภายนอกจะคอยผลักดันให้นิสิตในสร้างแนวทางเดินและมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตต่อไป

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แรงจูงใจภายในในเรื่องของความท้าทายของนิสิต อยู่ในระดับสูง พบว่า อาจารย์ควรปรับยุทธวิธีในการเรียนให้เหมาะสมกับนิสิตที่จะช่วยให้นิสิตสามารถเข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น และต้องเป็นบทเรียนที่มีความท้าทายให้นิสิตแสดงความสามารถที่จะทำให้อำนาจ ทั้งยังเป็นการพัฒนาทักษะในการเรียนของนิสิตให้เพิ่มมากขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Deci and Ryan(1985) ได้เสนอว่า เมื่อบุคคลรับรู้ความต้องการของตนเอง รับรู้ว่าตนเองมีความสามารถและความต้องการของตนเอง และเพื่อต้องการทำสิ่งที่ท้าทาย พฤติกรรมเช่นนี้เป็นพฤติกรรมที่กระทำด้วยการเสาะแสวงหาด้วยตนเองโดยไม่ต้องรางวัลที่เป็นวัตถุภายนอกใด ๆ หรือมาจากการบังคับ

แรงจูงใจภายใน ในเรื่องของความอยากรู้อยากเห็นของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง พบว่า ความอยากรู้อยากเห็นจะให้นิสิตนั้นมีคะแนนเฉลี่ยสะสมที่ดีขึ้น หากเรียนโดยการได้รับสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัยก็มีส่วนช่วยเพิ่มการสร้างความรู้ความเข้าใจกับบทเรียน รวมถึงเทคนิคของนิสิต

ที่มีการแตกประเด็นเนื้อหาในบทเรียนที่จะให้ง่ายต่อการเข้าใจบทเรียนที่ยากต่อการทำความเข้าใจ สอดคล้องกับแนวคิดของ Henson and Eller (1999) ที่อธิบายว่า ความอยากรู้อยากเห็น ความสนใจในการเรียนจะทำให้ผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ยสะสมที่ดีขึ้น เพราะผู้เรียนจะมีการใช้เวลากับการทำกรบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายอย่างตั้งใจ และพยายามที่จะค้นหาวิธีต่าง ๆ มาแก้ไขปัญหา เพื่อให้งานต่าง ๆ ออกมาได้อย่างสมบูรณ์

แรงจูงใจภายในเรื่องของการควบคุมของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 สามารถที่จะแบ่งกลุ่ม ร่วมวางแผนและแบ่งหน้าที่กับเพื่อน ๆ ภายในกลุ่มได้ ในการได้รับมอบหมายงาน ซึ่งนิสิตสามารถที่จะตั้งเป้าหมาย วางแผน ปฏิบัติได้ด้วยตนเอง และนิสิตสามารถเลือกชมรมได้ตามความสนใจและความถนัดโดยไม่ได้มีใครบังคับ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุจินดา ประเสริฐ และคณะ (2554) ที่กล่าวว่า การพัฒนาแรงจูงใจภายในการเรียน ผู้เรียนจะมีความมุ่งมั่นด้วยความสามารถของตนเอง โดยไม่ได้มุ่งหวังรางวัลจากภายนอก สนุกกับการเรียนรู้ของตนเอง อยากรู้อยากเห็น และคิดริเริ่มสร้างสรรค์ด้วยตนเองอย่างอิสระ และอาจจะเป็นเพราะว่า การที่นิสิตสามารถที่จะควบคุมการเรียนได้ด้วยการมีบทบาทในการเรียน เข้าใจความต้องการของตนเอง สามารถที่จะเลือกสิ่งที่ตนเองสนใจได้ ซึ่งความสามารถที่นิสิตจะควบคุมสิ่งต่าง ๆ ในเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพก็ต้องมาจากแรงสนับสนุนจากคนรอบข้าง เช่น อาจารย์ เพื่อน ๆ หรือผู้ปกครอง ที่จะช่วยให้นิสิตเกิดแรงจูงใจภายในด้านการควบคุมให้อยู่ในระดับสูงได้

แรงจูงใจภายในเรื่องของจินตนาการของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง พบว่า นิสิตใช้สื่อออนไลน์ มีการสร้างแบบจำลอง หาโอกาสในการพิสูจน์หรือทดลองตามทฤษฎีต่างที่เรียนมา เพื่อเป็นการฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์และส่งเสริมการสร้างจินตนาการเกี่ยวกับบทเรียนให้มองเห็นภาพที่จะทำให้เข้าใจบทเรียนได้อย่างลึกซึ้ง สอดคล้องกับคำอธิบายว่า การมีสื่อต่าง ๆ มาช่วยสนับสนุน หรือการมีทรัพยากรที่ทันสมัยมาช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนิสิต จะช่วยส่งเสริมจินตนาการ การมีจินตนาการในการเรียนจะทำให้นิสิตสามารถต่อยอดแนวคิด หรือองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลาย ตามแนวคิดของ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ที่กล่าวไว้ว่า จินตนาการสำคัญกว่าความรู้ เนื่องจากความรู้ที่จำกัดอยู่แค่ว่าเรารู้และเข้าใจทั้งหมดเท่านั้น ในขณะที่จินตนาการรวมเอาโลกกับความรู้และความเข้าใจที่จะต้องรู้ทั้งหมดทั้งโลกไว้ด้วยกัน(มิตชน,2555) ดังนั้นบุคคลรอบข้างควรส่งเสริมให้นิสิตสร้างจินตนาการในการเรียนรู้ให้อยู่ในระดับสูงเพื่อให้นิสิตประสบความสำเร็จในการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ

ความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2

ผลการวิจัยพบว่านิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมในระดับที่สูง (ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 144.36) หมายความว่า นิสิตมีความมุ่งมั่นในการเรียนโดยการพยายามใช้ความสามารถของตนเอง ความเอาใจใส่ ยอมที่จะเข้าชั้นเรียน มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้การเรียนเกิดประสิทธิภาพและนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ จิตตินันท์ บุญสถิรกุล (2552) ได้ให้ความหมายความสำเร็จทางการศึกษาว่า หมายถึง การเสร็จสิ้นภารกิจในการศึกษาตามที่กำหนดไว้ในชั้นหรือระดับนั้น ตามกระบวนการของการศึกษานับแต่เริ่มเรียนจนถึงวัดผลเรียบร้อยแล้ว และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อนันต์ ดุลยพีรดิศ (2547) ได้เสนอว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี และดีเลิศ รับรู้ว่าตนมีความสามารถด้านการเรียนสูงกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีเลิศรับรู้ว่าตนมีความสามารถด้านการเรียนสูงกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง นิสิตจะมีความสำเร็จในการเรียนให้อยู่ในระดับสูงต้องอาศัยจากการช่วยเหลือนอกจากตัวนิสิตเองแล้ว คือการได้รับการสนับสนุนจากสถานศึกษา และผู้ปกครองที่จะคอยสนับสนุนในเรื่องของทุน และทรัพยากรในการเรียนต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนของนิสิตให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความสำเร็จในการเรียนด้านความเอาใจใส่ของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับสูง อย่างไรก็ตามพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มีความคาดหวังต่อผลการเรียนที่ดีขึ้นในแต่ละภาคการศึกษา มีความตั้งใจ ความพยายาม ยอมที่จะเข้าเรียน และใช้สติในการทำงานที่ได้รับมอบหมายในการเรียนให้ออกมาอย่างมีคุณภาพ อาจจะเป็นเพราะว่า ถ้านิสิตมีความเอาใจใส่ในการเรียนอย่างมาก พยายามที่ทำผลงานในการเรียนให้ออกมาอย่างมีประสิทธิภาพ ก็จะทำให้การเข้าสู่ความสำเร็จในการเรียนได้ไม่ยาก และการที่ฝึกตนเองให้มีการเอาใจใส่กับสิ่งที่นิสิตทำอยู่เสมอจะเป็นสร้างภูมิคุ้มกันในการที่เข้าไปทำงานในองค์กรต่าง ๆ และเป็นที่ต้องการขององค์กรต่าง ๆ นิสิตควรรักษาความเอาใจใส่ในการเรียนให้อยู่ในระดับสูงอยู่เสมอ

ความสำเร็จในการเรียนด้านความสามารถของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มีการไตร่ตรองการใช้ข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือ และเป็นเหตุเป็นผลในการประกอบการทำรายงานที่ได้รับมอบหมาย และสามารถใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ มาแก้ไขปัญหา

ต่าง ๆ ได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พงศ์ศรีศรี เฝื่องฟู (2545) ที่อธิบายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ 5 มีความสามารถเพียงพอในการเรียนรู้และประยุกต์ความรู้ในวิชาคณิตศาสตร์ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 นักเรียนมีความตั้งใจในการฝึกฝนในการทำโจทย์ปัญหาจนชำนาญ เพราะเป็นสิ่งที่นักเรียนคิดว่าเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถของนักเรียน

ความสำเร็จในการเรียนด้านเนื้อหาของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 คิดว่าการเข้าใจภาษาต่าง ๆ และการเข้าใจสัญลักษณ์ ตัวชี้้นาต่าง ๆ จะทำให้เข้าใจเนื้อหาต่าง ๆ ในบทเรียนและช่วยในการทำงานที่ได้รับมอบหมายได้ดียิ่งขึ้น ภาษาต่าง ๆ ยังเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นในการเรียนอีกด้วย สอดคล้องกับคำอธิบายที่ว่า การที่นิสิตมีความรู้ในรอบด้วย ด้วยการค้นคว้าองค์ความรู้ต่าง ๆ เพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา เช่น การรับข่าวสารประจำวันต่าง ๆ การเสาะหากิจกรรมความรู้ต่าง ๆ ที่แสดงในด้านวิชาการ หรือนิทรรศการต่าง ๆ ซึ่งการแสวงหาและมีการทำความเข้าใจเนื้อหาต่าง ๆ ในการเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จให้อยู่ในระดับสูงได้อยู่เสมอ

ความสำเร็จในการเรียนด้านศักยภาพของนิสิตชั้นปีที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามพบว่า นิสิตผ่อนคลายความเครียดจากการเรียนด้วยวิธีต่าง ๆ มีการใช้ความยืดหยุ่นต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และมีความมั่นใจที่ใช้ทักษะต่าง ๆ ของตัวเองเพื่อความสำเร็จในการเรียน สอดคล้องกับคำอธิบายที่ว่า การพัฒนาศักยภาพ อาจจะเป็นเพราะว่า การที่นิสิตมีศักยภาพในการเรียนที่ดี นิสิตจะมีความอดทนได้ดีต่อความกดดัน และมีการพัฒนาทักษะในการเรียนของตนเองอยู่เสมอ ซึ่งการพัฒนาศักยภาพของตนเองเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เช่นการฝึกทักษะการเป็นผู้นำในชั้นเรียน การคิดยุทธวิธีในการเรียนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น และนอกจากการที่จะมุ่งมั่นในเรื่องของการเรียนแล้ว นิสิตจำเป็นต้องมีการแสวงหาวิธีการผ่อนคลายจากการเรียน รู้จักปล่อยวางปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งการพัฒนาศักยภาพนั้นสามารถพัฒนาได้อย่างไม่มีข้อจำกัดนิสิตควรที่จะมีความกระตือรือร้น ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีมนุษยสัมพันธ์ดีแก่ผู้อื่น รู้จักเข้าสังคม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้นิสิตสามารถประสบความสำเร็จในชีวิต

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ปรากฏผลดังนี้

สมมติฐานที่ 1 นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการเรียนแตกต่างกัน แยกเป็นสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 นิสิตที่มีเพศแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีเพศแตกต่างกัน มีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกัน หากพิจารณาค่าเฉลี่ยระหว่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงในแต่ละด้านพบว่า เพศชายมีแนวโน้มในเรื่องของความสำเร็จในการเรียนสูงกว่าเพศหญิง สอดคล้องกับแนวคิดของ Halpern (2006) อธิบายว่า ความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่อง ความสามารถและความสำเร็จ ซึ่งเพศชายจะประสบความสำเร็จในการเรียนสูงกว่าเพศหญิง ซึ่งเพศชายจะมีความสำเร็จในเรื่องของการแก้ไขปัญหาที่มีความยาก เช่น งานทางด้านวิทยาศาสตร์ที่มีความยากมาก ๆ การทำธุรกิจหรือทางด้านเศรษฐศาสตร์ การเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงและอันตราย มีความมุ่งมั่นที่จะคว้าความสำเร็จและมีชื่อเสียงเป็นหน้าเป็นตาทางสังคม ส่วนผู้หญิงจะชอบที่จะสร้างสัมพันธภาพ ใช้ความรู้สึกและอารมณ์ มีการดูแลสุขภาพ และใช้จิตวิทยา เช่น บุคลิกภาพ การเจรจา เป็นต้น

สมมติฐานที่ 1.2 นิสิตที่มีสายการเรียนที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีสายการเรียนที่แตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่าง พิจารณาค่าเฉลี่ยความสำเร็จในการเรียนของ นิสิต จำแนกตามสายการเรียนพบว่า นิสิตที่เรียนอยู่สายวิทยาศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย 146.67) มีแนวโน้มสำเร็จในการเรียนสูงกว่าสายการเรียนอื่น ๆ รองลงมา ได้แก่ สายวิทยาศาสตร์ประยุกต์ (ค่าเฉลี่ย 144.42) และสายสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย 143.98) ตามสถิติของทางสำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (2556) ได้อธิบายถึงจำนวนนิสิตที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ในปี 2556 เมื่อดูโดยรวมสายการเรียนที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์สูงสุด

ได้แก่ สายวิทยาศาสตร์ประยุกต์ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.67) รองลงมาสายสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.22) และสายวิทยาศาสตร์ (ค่าเฉลี่ย 0.09) จะเห็นได้ว่าสายการเรียนจะมีความยากสักเพียงใด ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จของนิสิตในแต่ละสายการเรียน ถึงแม้สาขาวิชาจะมีความยากอย่างมากที่สุดตาม นิสิตมีความพยายามและอดทนที่จะเรียนเพื่อยกระดับสถานทางเศรษฐกิจของตนเองให้ดีขึ้นและเป็นการที่จะพัฒนาตนเองเพื่อให้เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานในปัจจุบัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ รัตนภรณ์ ปิ่นแก้ว, ศิริรัตน์ เพ็ชรแสงศรี และผดุงชัย ภูพัฒน์ (2556) ที่อธิบายว่า ถึงแม้นิสิตมีสายการเรียนที่แตกต่างกัน ก็มีรูปแบบการเรียนที่ไม่แตกต่างกัน ทำให้การก้าวไปสู่ความสำเร็จในการเรียนได้เท่า ๆ กัน

สมมติฐานที่ 1.3 นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยนิสิตที่มีค่าเฉลี่ย 3.50 -4.00 มีแนวโน้มในเรื่องของความสำเร็จในการเรียนสูงที่สุดในทุก ๆ ด้าน ได้แก่ ความเอาใจใส่ ความสามารถ เนื้อหา และศักยภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สิริยากร กองกาญจน์ (2554) ที่อธิบายว่า คะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับมัธยมตอนปลายมีผลต่อความสำเร็จของนิสิต ดังนั้นคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ว่าจะเป็นในอดีตหรือปัจจุบันย่อมมีผลต่อความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากเป็นแนวทางที่จะทำให้ นิสิตสามารถวางแผนและพัฒนาศักยภาพตนเองให้ดียิ่งขึ้น และสอดคล้องกับแนวคิดของ Matuga (2009) ที่พบว่า แรงจูงใจของผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีแรงจูงใจและความมั่นใจในความสามารถในการที่จะเรียนหลักสูตรทางไกลของทางมหาวิทยาลัยได้เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

สมมติฐานที่ 1.4 นิสิตที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาความแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่า นิสิตที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาหย่าร้าง/หม้าย และเสียชีวิตมีแนวโน้มที่จะเกิด

ความสำเร็จในการเรียนสูงกว่านิสิตที่มีสถานภาพของบิดามารดาอยู่ด้วยกัน อาจจะเป็นเพราะว่าการที่นิสิตมีสถานภาพของบิดามารดาที่ย่ำแย่/หม้าย หรือเสียชีวิต อาจจะเป็นสิ่งที่ผลักดันให้นิสิตมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนเพื่อให้ตนเองเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน และคอยเป็นกำลังหลักในการดูแลครอบครัวแทนบิดา หรือมารดาที่ขาดไป และเพื่อเติมเต็มสิ่งที่ครอบครัวขาดหายไป ซึ่งไม่สอดคล้องกับแนวคิดของ Williams (2006) ที่ว่า ผู้เรียนที่มาจากครอบครัวที่ไม่มีระเบียบแบบแผนจะมีพฤติกรรมและประสิทธิภาพในการเรียนแย่งเท่า ๆ กัน ส่วนมากจะพบในนักเรียนที่มาจากโครงสร้างอื่น ๆ เช่นอยู่กับปู่ ย่า หรือตา ยาย หรือครอบครัวบุญธรรมปัญหาที่กระทบต่อการเรียนให้ประสบความสำเร็จ

สมมติฐานที่ 1.5 นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

จากการวิจัยพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของนิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวตั้งแต่ 100,001 บาทขึ้นไป (ค่าเฉลี่ย 148.50) มีแนวโน้มในเรื่องของความสำเร็จในการเรียนสูงที่สุด รองลงคือ 75,000- 100,000 บาท (ค่าเฉลี่ย 146.49) และค่าเฉลี่ยรายได้ครอบครัวของนิสิตน้อยที่สุด คือ รายได้ต่ำกว่า 25,000 บาท (ค่าเฉลี่ย 140.72) จะเห็นได้ว่านิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวยิ่งสูงเท่าไรก็มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น เท่านั้นทำให้เห็นถึงทุนทรัพย์มีความสำคัญต่อการส่งเสริมในการเรียนของนิสิตนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ เบรื่อง กิจรัตน์ภร (2555) ที่อธิบายว่า ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมดี สามารถสนับสนุนให้ลูกได้รับการศึกษาที่ดีได้มากกว่า โดยทั่วไปเด็กจากครอบครัวที่ยากจนทั้งในเขตชนบทและเขตเมืองมีโอกาสที่จะได้รับการศึกษาในระดับที่ต่ำกว่า และมีคุณภาพที่ต่ำกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมสูงกว่า นอกจากนั้นเด็กจากครอบครัวที่ยากจนมักจะต้องออกกลางคัน ไม่สามารถเรียนจนจบระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานได้

สมมติฐานที่ 1.6 นิสิตที่มีอาชีพของบิดาแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

พบว่า นิสิตที่มีอาชีพของบิดาแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของนิสิตที่อาชีพของบิดาค้าขายหรือประกอบธุรกิจส่วนตัว (ค่าเฉลี่ย 146.62) แนวโน้มในเรื่องของความสำเร็จในการเรียนสูงที่สุด โดยนิสิตที่บิดาไม่ได้ประกอบอาชีพหรือเสียชีวิตมีความสำเร็จในการเรียนในด้านเนื้อหาและด้านศักยภาพน้อยกว่านิสิตที่มีบิดาประกอบอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัวและอาชีพเกษตรกร สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วนิตา กันทาแก้ว (2550) ที่ได้อธิบายว่า อาชีพของบิดามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในการเรียนของผู้เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การประกอบอาชีพของบิดาแสดงให้เห็นถึงทุนของนิสิต ซึ่งเป็นทั้งทุนทรัพย์ ทุนมนุษย์ ทุนเหล่านี้ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนในด้านการที่นิสิตจะมีการพัฒนาตนเองได้ดีเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับทุนเหล่านี้ อาชีพของบิดาก็มีความสำคัญในด้านการเป็นต้นแบบการพัฒนาของนิสิตในการเลือกหนทางในการประกอบอาชีพในอนาคตด้วย

สมมติฐานที่ 1.7 นิสิตที่มีอาชีพของมารดาที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีมารดามีอาชีพแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของนิสิตที่มีมารดามีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนแนวโน้มในเรื่องของความสำเร็จในการเรียนสูงที่สุด โดยนิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพเกษตรกรมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมน้อยกว่านิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ และพนักงานบริษัทเอกชนส่วนนิสิตที่มีน้อยกว่าไม่ได้ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต มีความสำเร็จในการเรียนน้อยกว่านิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนและนิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง มีความสำเร็จในการเรียนน้อยกว่านิสิตที่มีมารดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน อาจจะเป็นเพราะว่าการที่มารดาที่มีการประกอบอาชีพที่แตกต่างกันจะส่งผลให้นิสิตมีความสำเร็จในการเรียนที่ต่างกันด้วยรายได้ต่อเดือนที่ได้รับที่จะสามารถสนับสนุนทรัพยากรทางการเรียนของนิสิตได้ไม่เท่ากัน ส่งผลต่อศักยภาพในการเรียนซึ่งถ้านิสิตมีฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวที่ค่อนข้างต่ำก็อาจจะทำให้ต้องออกจากกรเรียนกลางคันได้

สมมติฐานที่ 2 การกำกับตนเองมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน

ผลการวิจัยพบว่า การกำกับตนเองโดยรวมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน การตั้งเป้าหมาย การวางแผน การกระตุ้นตนเอง การควบคุมตนเอง ความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธี การกระทำด้วยตนเอง การแสวงหาความช่วยเหลือ และการประเมินตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เช่นกัน หมายความว่า ถ้านิสิตมีการกำกับตนเองสูงขึ้นไปก็จะมีความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้น เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุภาวดี คำนาคี (2549) อธิบายว่า กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองในวิชาคณิตศาสตร์ มีขั้นตอนในการเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ได้แก่ การประเมินตนเอง การเลือกปัญหาและการตั้งเป้าหมาย การหาแนวทางการแก้ปัญหา การควบคุมตนเองและการบันทึกพฤติกรรม การแสดงปฏิกิริยาต่อตนเอง และการควบคุมตนเองและพฤติกรรมต่อเนื่อง ซึ่งกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการจัดกิจกรรม และสอดคล้องกับแนวคิดของ Risemberg และ Zimmerman (1992) ได้อธิบายว่า เด็กอัจฉริยะใช้ยุทธวิธีของการเรียนโดยการกำกับตนเองมากกว่าเด็กปกติ เมื่อใช้การฝึกให้รู้จักยุทธวิธีการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนแบบกำกับตนเองสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ด้วย

สมมติฐานที่ 3 ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ในการเรียนโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการควบคุม ด้านการรับรู้ถึงสาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา ด้านการรับรู้ถึงผลกระทบ และด้านความยืดหยุ่นของปัญหา และความอดทนต่อปัญหา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เช่นกัน หมายความว่า ถ้านิสิตมีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคสูงขึ้นไปก็จะมีความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้นเช่นเดียวกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วนิตา กันทาแก้ว (2550) ได้เสนอว่า ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรม

การเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .000 ซึ่งความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรคมีความสัมพันธ์เชิงบวกและมีส่วนสำคัญอย่างมากที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดีในด้านต่างๆ เช่น การตั้งเป้าหมายในการเรียน ความขยันหมั่นเพียร ความรับผิดชอบ การมีระเบียบวินัย รวมไปถึงการใช้เวลาในการเรียน และสอดคล้องกับแนวคิดของ สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (2552) ให้ความหมาย ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค หรือเซาว์แห่งความอดทน/ความอดทน หมายถึง ความสามารถความสามารถของบุคคลในการตอบสนองต่อปัญหาและอุปสรรคด้วยเจตคติในทางบวก มีสติ มีความรับผิดชอบและหาแนวทางในการแก้ปัญหาด้วยความมุ่งมั่น อดทน จนสามารถฟันฝ่าและเอาชนะปัญหาได้ ซึ่งการมีความสามารถจัดการกับปัญหาที่เข้ามาจะให้นิสิตแสดงถึงความอดทนอย่างสูงต่อการจัดการปัญหา มีการมองโลกในแง่ดี สามารถข้ามพ้นความลำบาก หรือความทุกข์ต่าง ๆ ในชีวิตได้ มีการคิดว่าปัญหาที่เข้ามาในชีวิตนั้นเข้ามาแล้วก็จะสามารถผ่านพ้นไปได้ด้วยดี การที่นิสิตมีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคในการเรียนสามารถเข้าใกล้ความสำเร็จในการเรียนได้อย่างง่ายดาย และสอดคล้องกับแนวคิดของ Stoltz (1977) ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคจะทำให้มนุษย์สามารถเอาชนะอุปสรรคได้มากขึ้น มีความอดทนที่จะผลงานต่าง ๆ ออกมาได้มากขึ้น นำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต

สมมติฐานที่ 4 แรงจูงใจภายในมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน

ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจภายในโดยรวมกับความสำเร็จในการเรียนโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความท้าทาย ความอยากรู้อยากเห็น การควบคุม และการจินตนาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เช่นกัน หมายความว่า ถ้านิสิตมีแรงจูงใจภายในสูงขึ้นก็จะมีความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้น เช่นเดียวกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมพร พรหมจรรย์ (2540) ได้ศึกษาตัวแปรด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 เนื่องจากนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มักเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบทะเยอทะยาน กระตือรือร้น รู้จักพึ่งตนเอง และรู้วิธีการวางแผนทางการเรียนที่ดี ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียนที่สูง และสอดคล้องกับแนวคิดของ Ahammed et al.(2011) ได้เสนอว่า ความสำเร็จในการเรียนทำให้เกิดแรงจูงใจภายใน

นิสิตจะให้ความสำคัญกับสิ่งที่นิสิตเรียนโดยมีการจัดลำดับความสำคัญในสิ่งที่ต้องทำมากกว่าการที่วิตกกังวลต่อผลที่จะเกิดขึ้น ความสำเร็จในการเรียนก็เปรียบเสมือนรางวัล และเป็นเป้าหมายหนึ่งในชีวิตที่นิสิตคาดหวังสร้างแรงบันดาลใจ เกิดความพยายามทำความเข้าใจบทเรียนที่มีความท้าทายความสามารถของตนเองให้บรรลุเป้าหมายของตนเองไปให้ได้ และความสำเร็จในการเรียนยังทำให้นิสิตเป็นที่ยอมรับแก่คนในสังคมด้วย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อูมาภรณ์ สุขารมณ (2550) ที่อธิบายว่า เพศและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 เนื่องจากผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มักเป็นผู้เรียนที่มีความรับผิดชอบ ทะเยอทะยาน กระตือรือร้น รู้จักฟังตนเอง และรู้วิธีการวางแผนทางการเรียนที่ดี ซึ่งเป็นลักษณะของผู้เรียนที่มีแรงจูงใจให้การเรียนสูง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายใน และความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1.ศึกษาระดับการกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

2.ศึกษาการเปรียบเทียบความสำเร็จในการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามปัจจัยส่วนบุคคล

3.ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการกำกับตนเองกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

4.ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

5.ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายในกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ คือนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ระดับปริญญาตรี วิทยาเขตบางเขน โดยมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุดที่ยอมรับได้เท่ากับ 379 คน และจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจริงเท่ากับ 379 คน

เครื่องมือที่ใช้ศึกษาเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น โดยได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและแก้ไขจากคณะกรรมการที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านและนำไปทดลองใช้ (Try out) กับ นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล จำนวน 7 ข้อ โดยมีข้อคำถามแบบเติมคำลงในช่องว่างที่กำหนดให้และตรวจรายการ (Check list) ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับเพศ สายการเรียน คณะแผนกเฉลี่ยสะสม สถานภาพสมรสของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว/เดือน อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลการกำกับตนเอง ตามแนวคิดของ Tadlock and Robert (2011) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบประมาณค่า (Rating scale) 4 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 48 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 8 ด้าน ๆ ละ 6 ข้อ ดังนี้ การตั้งเป้าหมาย การวางแผน การกระตุ้นตนเอง การควบคุมความสนใจ ความยืดหยุ่นในการใช้กลวิธีต่าง ๆ การทำด้วยตนเอง การแสวงหาความช่วยเหลือ และการประเมินตนเอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.943

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามข้อมูลความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ตามแนวคิดของ Stoltz (1997) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบประมาณค่า (Rating scale) 4 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 24 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ๆ ละ 6 ข้อ ดังนี้ การควบคุมปัญหา การรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา การรับรู้ผลกระทบของปัญหา และความยืดหยุ่นของปัญหา และอดทนต่อปัญหา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.895

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน ตามแนวคิดของ Lepper and Hodell (1989 cited Schunk, Pintrich and Meece, 2008) ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบประมาณค่า (Rating scale) 4 ระดับ มีจำนวนข้อคำถาม 24 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 4 ชนิด ๆ ละ 6 ข้อ ดังนี้ ความท้าทาย ความอยากรู้อยากเห็น การควบคุม และการจินตนาการ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.803

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน ตามแนวคิดของ Burke (2004) โดยมีแบ่งเป็น 4 ด้าน โดยมีคำถามเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 4 ระดับ คือ มากที่สุด

มาก น้อย และน้อยที่สุด มีจำนวนข้อคำถาม 48 ข้อ โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ๆ ละ 12 ข้อ ดังนี้
 ความเข้าใจใส่ ความสามารถ เนื้อหา และศักยภาพ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.947

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนส่วนใหญ่ร้อยละ 68.0 เป็นผู้หญิง มีสายการเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 49.0 เป็นสายสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยสะสมส่วนใหญ่ร้อยละ 42.2 อยู่ระหว่าง 2.50 – 3.00 สถานภาพสมรสของบิดามารดา พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 83.6 บิดามารดาของนิสิตอยู่ร่วมกัน มีรายได้ของครอบครัวส่วนใหญ่ร้อยละ 50.4 อยู่ระหว่าง 25,000 – 50,000 บาท ส่วนอาชีพของบิดา พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 37.2 ประกอบอาชีพรับราชการ และรัฐวิสาหกิจ ส่วนอาชีพของมารดา พบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 30.6 ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว หรือค้าขาย

2. การกำกับตนเอง นิสิตชั้นปีที่ 2 มีระดับการกำกับตนเองโดยรวมในระดับสูง ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 148.64 หมายความว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนมีการกำกับตนเองอยู่ในระดับสูง

3. ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค นิสิตชั้นปีที่ 2 มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคโดยรวมในระดับสูง ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 72.82 หมายความว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคหรือความอดทนต่ออุปสรรคต่าง ๆ อยู่ในระดับสูง

4. แรงจูงใจภายใน นิสิตชั้นปีที่ 2 มีแรงจูงใจภายในโดยรวมในระดับปานกลางค่อนข้างสูง ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 71.59 หมายความว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับปานกลาง

5. ความสำเร็จในการเรียน นิสิตชั้นปีที่ 2 ความสำเร็จในการเรียนโดยรวมในระดับสูง ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 144.36 หมายความว่า นิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน มีความสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับสูง

ผลการทดลองสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนแตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐานย่อยพบว่า

สมมติฐานที่ 1.1 นิสิตที่มีเพศแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า นิสิตที่มีเพศแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.2 นิสิตที่มีคณะที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า นิสิตที่มีสายการเรียนที่แตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.3 นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า นิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.4 นิสิตที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า นิสิตที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาความแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.5 นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.6 นิสิตที่มีอาชีพของบิดาแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นิสิตที่มีอาชีพของบิดาแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.7 นิสิตที่มีอาชีพของมารดาที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นิสิตที่มีอาชีพของมารดาแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนโดยรวมแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 การกำกับตนเองมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า การกำกับตนเองโดยรวมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 ส่วนรายด้าน พบว่า การตั้งเป้าหมาย การวางแผน การกระตุ้นตนเอง การควบคุมตนเอง ความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธี การกระทำด้วยตนเอง การแสวงหาความช่วยเหลือ และการประเมินตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 3 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 ส่วนรายด้าน พบว่า ด้านการควบคุม ด้านการรับรู้ถึงสาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา ด้านการรับรู้ถึงผลกระทบ และด้านความอดทน และความยืดหยุ่นของปัญหา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เช่นเดียวกัน เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4 แรงจูงใจภายในมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า แรงจูงใจภายในโดยรวมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 ส่วนรายด้าน พบว่า ความท้าทาย ความอยากรู้ อยากเห็น การควบคุม และการจินตนาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน ปรากฎดังนี้

ตารางที่ 27 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ข้อ ที่	สมมติฐาน	เป็นไปตาม สมมติฐาน	ไม่เป็นไปตาม สมมติฐาน
1	<p>นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความสำเร็จในการเรียนแตกต่างกัน</p> <p>1.1 นิสิตที่มีเพศแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ✓</p> <p>1.2 นิสิตที่มีคณะที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ✓</p> <p>1.3 นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ✓</p> <p>1.4 นิสิตที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ✓</p> <p>1.5 นิสิตที่มีรายได้ของครอบครัวแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ✓</p> <p>1.6 นิสิตที่มีอาชีพของบิดาแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ✓</p> <p>1.7 นิสิตที่มีอาชีพของมารดาที่แตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนที่แตกต่างกัน ✓</p>		
2	การกำกับตนเองมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2	✓	
3	ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2	✓	
4	แรงจูงใจภายในมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2	✓	

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยสามารถเสนอข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะบางประการซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์ในประเด็นดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลในเรื่อง อาชีพของมารดาของนิสิตชั้นปีที่ 2 ที่มีความแตกต่างกันจะมีความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ นิสิตที่มีอาชีพของมารดาประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีความสำเร็จในการเรียนสูงที่สุด เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยที่น้อยที่สุดของการประกอบอาชีพของมารดาพบว่า อาชีพรับจ้าง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 137.92) รองลงมา ได้แก่ อาชีพเกษตรกร (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 139.54) และไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 142.49) อาชีพดังกล่าวมาข้างต้นมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียน ซึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนอยู่ในกลุ่มเสี่ยงในการที่จะไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนได้ เมื่อพิจารณาร่วมกับรายได้ของครอบครัวต่อเดือน จะเห็นได้ว่าผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มที่ผู้ปกครองมีรายได้ต่ำกว่า 20,000 บาทต่อเดือน เป็นกลุ่มที่ประสบความสำเร็จในการเรียนน้อยที่สุดในด้านศักยภาพในการเรียน ซึ่งในกลุ่มที่มีรายได้ต่ำกว่า 20,000 บาทมักจะประกอบอาชีพ รับจ้าง เกษตรกร และไม่ประกอบอาชีพ/เสียชีวิต เป็นอาชีพที่มีรายได้ที่ไม่แน่นอนต่อเดือน ทำให้ไม่สามารถสนับสนุนการเรียนของผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ ซึ่งการทำงานในปัจจุบัน เน้นในเรื่องการแข่งขันเพื่อให้ได้รับตำแหน่งในหน้าที่การงานที่ดีขึ้นเพื่อให้ได้รายได้ที่เพิ่มมากขึ้น จนหลงลืมความสำคัญของสมาชิกในครอบครัวที่ต้องมีการดูแลเอาใจใส่กัน มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ซึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมเสี่ยง เช่น การมั่วสุมในเรื่องของอบายมุข การก่อปัญหาทางสังคม จนต้องถูกคัดชื่อออกหรือลาออกจากการเรียนกลางคัน การที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนได้นั้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องของทุนทรัพย์ ทุนมนุษย์ที่มีมากน้อยไม่เท่ากันแล้ว ล้วนแต่ต้องได้รับการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของบุคคล ทางมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นอีกสถาบันที่เป็นแหล่งการพัฒนา ศักยภาพของบุคคล ควรที่จะมีการสนับสนุนบุคคลที่มีความขาดแคลนทุนทรัพย์ในการเรียน โดยจัดตั้งกองทุนการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่มีความขาดแคลนและจำเป็นในเรื่องของทุนทรัพย์ในการเรียนโดยมีการกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาการมอบทุนแก่ผู้เรียนที่ต้องคัดสรร และถึงเห็นถึงความจำเป็นในการให้ทุนจริง ๆ มีการประชาสัมพันธ์เรื่องทุนการศึกษาแก่นิสิตอย่างทั่วถึง ให้นิสิต

สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ง่ายขึ้น รวมทั้งอาจารย์ที่ปรึกษาจะต้องมีการพิจารณาคัดสรรให้นิสิตที่เรียนแต่มีความจำเป็นในการได้รับทุนการศึกษาจริง ๆ ตลอดจนขอความอนุเคราะห์จากภาคเอกชน ถ้าเป็นไปได้มหาวิทยาลัยควรผลิตบัณฑิตตามความต้องการของภาคเอกชน โดยการทำสัญญาร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยและภาคเอกชนในสาขานั้น ๆ เพื่อให้บัณฑิตมีโอกาสฝึกงาน มีรายได้ ช่วงระหว่างการเรียน ตลอดจนมีงานทำเมื่อจบการศึกษาเพื่อตอบสนองทั้ง 2 ฝ่าย และบรรลุตามเป้าหมายตามนโยบายการศึกษาในเรื่องการผลิตแรงงานที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ ซึ่งจะนำไปสู่ความมั่นคง และเกิดการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย

2. ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า การกำกับตนเองโดยรวมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 ส่วนรายด้าน พบว่า การตั้งเป้าหมาย การวางแผน การกระตุ้นตนเอง การควบคุมตนเอง ความยืดหยุ่นในการใช้ยุทธวิธี การกระทำด้วยตนเอง การแสวงหาความช่วยเหลือ และการประเมินตนเอง ต่างก็มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 แสดงให้เห็นว่า หากต้องการให้นิสิตมีความสำเร็จในการเรียนในระดับสูง ปัจจัยด้านการกำกับตนเองจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญจึงควรได้รับสนับสนุนให้อยู่ในระดับสูง ดังนั้นบุคคล ผู้ปกครองของนิสิต หรือทางมหาวิทยาลัยมีส่วนที่จะสามารถกระตุ้นให้นิสิตเกิดการกำกับตนเองในการเรียน ถ้าผู้เรียนไม่สามารถกำกับตนเองให้ดีจะก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องของผลการเรียน การถูกคิดชื่อออกจากมหาวิทยาลัย ซึ่งอาจารย์ต้องมีการกระตุ้นให้นิสิตมี การตั้งเป้าหมาย การวางแผนในการเรียน ที่จะทำให้นิสิตมีการกระตุ้นตนเองให้มีความกระตือรือร้นในการที่จะเรียนให้สำเร็จตามที่ได้กำหนดเป้าหมายเอาไว้ โดยการจัดตารางเรียนได้อย่างเหมาะสม และขณะอยู่ในชั้นเรียนควรจำกัดการใช้โทรศัพท์มือถือที่จะเป็นสิ่งรบกวนสมาธิในการเรียน จนทำให้เกิดความไม่เข้าใจในเนื้อหาของบทเรียนตามมาผู้เรียนจะมีการแบ่งเวลาให้กับกิจกรรมการเรียนน้อยกว่ากิจกรรมทางสังคม ผู้เรียนในการกำกับตนเองจะต้องมีการจัดการเวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากเพื่อให้จบจากมหาวิทยาลัย เนื่องจากผู้เรียนมีอิสระอย่างมากที่จะทำความกิจกรรมต่าง ๆ จึงต้องรู้จักแบ่งเวลาให้มีความสมดุลระหว่างการทำกิจกรรม สันทนาการกับการเรียน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาต่อความสำเร็จในการเรียน รวมถึงให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวกับการศึกษาของผู้เรียน สามารถติดตามพฤติกรรม การเรียนและผลการเรียนของผู้เรียนได้อย่างต่อเนื่อง การที่ติดตามผลต่าง ๆ ของผู้เรียนเสมอจะทำให้ผู้ปกครองและผู้เรียนสามารถร่วมกันวางแผนและจัดการกับปัญหาให้ไม่บานปลายต่อไป และผู้ปกครองและผู้เรียนจะต้องมีการเปิดใจและทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน ใส่ใจและให้เวลาแก่กันเพื่อทำให้การแก้ไข

ปัญหาและเรียนรู้ไปพร้อมกันและทำให้การจะก้าวไปสู่ความสำเร็จในการเรียนและการดำเนินชีวิตได้อย่างราบรื่น

3. ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 ส่วนรายด้าน พบว่า ด้านการควบคุม ด้านการรับรู้ถึงสาเหตุและความรับผิดชอบต้อปัญหา ด้านการรับรู้ถึงผลกระทบ และด้านความอดทน และความยืดหยุ่นของปัญหา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 แสดงให้เห็นว่าหากต้องการให้นิสิตมีความสำเร็จในการเรียนในระดับสูง ปัจจัยด้านความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญควรได้รับการสนับสนุนให้อยู่ในระดับสูง ดังนั้นบุคคล ผู้ปกครองของนิสิตและทางมหาวิทยาลัยที่มีส่วนให้นิสิตสามารถผ่านอุปสรรคต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการเรียน หรือเรื่องของการดำเนินชีวิต โดยผู้ปกครองต้องใช้เวลาแก่ผู้เรียน และคอยให้คำปรึกษา รับฟังปัญหาต่าง ๆ ของผู้เรียน มีความเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนไม่แก่ปัญหาต่าง ๆ ด้วยความรู้อ่าไม่ถึงการณ์จนก่อให้เกิดเป็นปัญหาทางสังคมตามมา พร้อมทั้งทางคณะและสถาบันการศึกษาควรมีการจัดตั้งศูนย์การให้คำแนะนำการเรียนให้แก่นิสิต เพื่อเป็นการช่วยให้นิสิตสามารถวางแผนการเรียนของตนเองได้เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นขณะในการเรียน การที่นิสิตได้รับความช่วยเหลือในการเรียนในรอบด้านจะให้นิสิตมีกำลังใจที่จะเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ ไปได้อย่างไม่ย่อท้อ และทางอาจารย์มีการจัดหลักสูตรบังคับให้แก่นิสิตเป็นการเข้าค่ายเยาวชนในการฝึกระเบียบวินัย การโครงการวิจัยในรายวิชาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีความอดทนต่อแก้ไขปัญหาและมีความยืดหยุ่นต่อการใช้ยุทธวิธีที่หลากหลายในการเรียนและการดำเนินชีวิต

4. ผลจากการศึกษาพบว่าแรงจูงใจภายในโดยรวมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 ส่วนรายด้าน พบว่า ความท้าทาย ความอยากรู้อยากเห็น การควบคุม และการจินตนาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 ซึ่งหากพิจารณาจากผลการศึกษาระดับของแรงจูงใจภายในของนิสิตชั้นปีที่ 2 ในครั้งนี้พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าหากนิสิตชั้นปีที่ 2 มีการสร้างแรงจูงใจภายในที่สูงขึ้น ย่อมทำให้นิสิตมีความสำเร็จในการเรียนสูงขึ้นตามไปด้วย การสร้างแรงจูงใจจากภายในของผู้เรียนให้กระทำจนเกิดความสำเร็จเป็นไปตามที่ผู้เรียนวางเป้าหมายเอาไว้ ต้องเริ่มจากการสร้างคุณธรรม จริยธรรมให้แก่ผู้เรียน .ให้ผู้เรียนตระหนักถึงบทบาทของการเป็นผู้เรียนที่ดี ยอมเสี่ยงกับ

เรื่องที่เป็นไปได้ เช่น การสอบถ้าผู้เรียนอยากที่จะได้ผลการเรียนออกมาดีก็ต้องมีความตั้งใจในการอ่านหนังสือ การเตรียมตัวในการสอบต่าง ๆ ให้ดี และต้องไม่มีการทุจริตในการสอบ ซึ่งในปัจจุบันการแข่งขันในการเรียนมีการเพิ่มมากขึ้นโดยวัดคุณภาพของบุคคลจากผลการเรียน วัดออกมาเป็นตัวเลข หรือเกณฑ์การวัดที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้น ทำให้เกิดการทุจริตในการเรียนจากการที่ผู้เรียนเกิดความคาดหวังในผลการเรียนที่มากเกินไป และทำให้มีคุณธรรมจริยธรรมในการศึกษาน้อยลงในทุก ๆ วัน เช่น การลอกข้อสอบ การลอกการบ้าน เป็นต้น ผู้เรียนจะต้องสร้างความเชื่อใจในความสามารถของตนเอง มีความกล้าแสดงความคิดเห็น การตัดสินใจ กล้าที่จะลงมือทำในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง และตั้งเป้าหมายในระดับที่เป็นไปได้ ดังนั้นถ้าเป็นไปได้มหาวิทยาลัยควรสร้างค่ายเยาวชนให้ทั้งค่ายที่เป็นเรื่องการสร้างทักษะทางสังคมและจริยธรรม ตลอดจนค่ายสร้างความสามารถเฉพาะด้านที่เป็นความถนัดเกี่ยวกับอาชีพในอนาคตให้แก่บัณฑิต รวมถึงจะต้องเพิ่มความเชื่อมั่นในสถาบันและต้องทำให้เกิดความผูกพันกับการกิจกรรมในการเรียนของผู้เรียน. ให้มากยิ่งขึ้น กิจกรรมในการเรียนของผู้เรียน จะมีความแตกต่างจากการเรียนในระดับอื่น ๆ ซึ่งจะทำให้เกิดความผูกพันกับการเรียนและเป็นการพัฒนาในการเรียนที่แตกต่างด้วยเช่นกันเพื่อไม่ให้เกิดการลาออกจากการเรียนกลางคันเนื่องจากการเรียนนั้นไม่สามารถตอบโจทย์ของผู้เรียนได้ และถ้าเป็นไปได้อาจารย์ควรมีการจัดค่ายอาสาพัฒนาชุมชนลงในหลักสูตรการสอนซึ่งจะเป็นการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้อย่างครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็น การเสียสละ การมีน้ำใจ ความอดทน หรือความสามารถในการทำงานเป็นทีม เป็นต้น ค่ายเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมและวัฒนธรรม และเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรมที่เป็นที่ต้องการของสังคมมากขึ้น ค่ายต่าง ๆ เหล่านี้จะสอนและขัดเกลาให้นักศึกษามีทัศนคติประสบความสำเร็จทั้งในด้านการเรียน อาชีพ และสร้างชีวิตในอนาคตให้เป็นไปตามเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพที่เกี่ยวกับตัวแปร การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายใน และความสำเร็จในการเรียน เพิ่มเติมเพื่อให้สามารถอธิบายตัวแปรต่าง ๆ ได้อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษาวิจัยด้านความสำเร็จในการเรียนในกลุ่มประชากรอื่น ๆ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับนิสิตชั้นปีที่ 2 ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมให้บุคคลนั้นเกิดความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น

3.ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่น ๆ เช่น อุตุนิยมศาสตร์ ความภูมิใจในตนเอง ความคาดหวังในการเรียน หรือการรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นต้น ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียน เพื่อที่จะนำปัจจัยต่าง ๆ มาพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้เป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. 2556. การจัดสรรงบประมาณประจำปี 2556. (Online).

www.moe.go.th/moe/th/home, 20 กรกฎาคม พ.ศ.2556.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2545. แนวทางการพัฒนาคุณลักษณะทางอารมณ์

ศีลธรรม และจริยธรรม. กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ.

จันทร์จิรา วงษ์บุญงาม. 2549. แรงจูงใจในการเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตของ

นิสิตระดับปริญญาตรี (ต่อเนื่อง 2 ปี). วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาธุรกิจศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จิตตินันท์ บุญสถิรกุล. 2552. **เส้นทางสู่ความสำเร็จทาง.** กองกิจการนิสิต:

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (อัดสำเนา).

จิรวรรณ เจียมรัตน์. 2552. **อิทธิพลของค่านิยมในการทำงานเกษตร ความเชื่ออำนาจ**

ควบคุมตนเอง และความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรคที่มีต่อคุณลักษณะทางอาชีพ เกษตรของนิสิตชั้นปีที่ 4 ของคณะในกลุ่มเกษตรศาสตร์. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธานี กันทาแก้ว. 2552. **รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู บุคลิกภาพ และการเรียนแบบกำกับ**

ตนเองของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนสตรีวิทยา. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ธีระศักดิ์ กำบรรณารักษ์. 2548. **AQ อึดเกินพิกัด.** กรุงเทพฯ: บิสดิต.

นพดล โชติภพานิชย์. 2549. **การศึกษาและพัฒนาความสามารถในการเผชิญอุปสรรค**

ด้านการเรียนของนักเรียนวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- นิรนาม. 2550. การศึกษาไทยในช่วงประมาณมากที่สุดแต่กลับตรงกันข้าม. (Online).
<http://thaipublica.org/2012/08/critical-study-of-thailand>,
 1 สิงหาคม 2556.
- _____. 2550. อัตราการรู้หนังสือของประชาคมอาเซียน พ.ศ. 2550-2553. (Online).
<http://campus.sanook.com>, 1 สิงหาคม 2556.
- เป็รื่อง กิจรัตน์ภร. 2553. ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาไทย: ที่มาและทางออก. (Online).
www.rajabhatnetwork.com, 15 เมษายน 2557.
- พาสณา จุฬรัตน์. 2554. จิตวิทยาการศึกษา. ม.ป.ท.
- พงศัรศร์มี เพ็องฟู. 2545. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การอุปนัยเชิงคณิตศาสตร์
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
 สาขาคณิตศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มติชน. 2555. การมีจินตนาการโดยไม่มีความรู้และความเข้าใจนั้นเรียกว่า การฝัน
 กลางวัน. (Online). [http://www.matichon.co.th/news_detail.php?](http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1342582420)
[newsid=1342582420](http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1342582420), 12 พฤษภาคม 2557.
- เมธี กลมดวง. 2550. ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบคุณภาพชีวิตกับแรงจูงใจในการ
 เรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
 สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รัตนภรณ์ ปิ่นแก้ว ศิริรัตน์ เพ็ชรแสงศรี และผดุงชัย ภูพัฒน์. 2556. “รูปแบบการเรียนรู้ของ
 นักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง”.
 วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม 12(1).

ราชบัณฑิตสถาน. 2550. **พจนานุกรมศัพท์จิตวิทยา อักษร A-L ฉบับราชบัณฑิตยสถาน.**

กรุงเทพฯ:ราชบัณฑิตยสถาน.

_____. 2550. **พจนานุกรมศัพท์จิตวิทยา อักษร M-Z ฉบับราชบัณฑิตยสถาน.**

กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

_____. 2553. **พจนานุกรมศัพท์จิตวิทยา.** กรุงเทพฯ: ไอเดียสแควร์.

วนิดา กันทาแก้ว. 2550. **ความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค เซาท์อารมณ์และ
พฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนนารีรัตน์ จังหวัดแพร่.**

วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยากร เชียงกุล. 2552. **อธิบายศัพท์จิตวิทยาและการพัฒนาตนเอง.** กรุงเทพฯ: สายธาร.

วิทยา นาควัชระ. 2544. **วิธีเลี้ยงลูกให้เก่งดีมีสุข IQ EQ MQ AQ.** กรุงเทพฯ: Goodbook.

สุจินดา ประเสริฐ และคณะ. 2554. “ผลการพัฒนาแรงจูงใจภายในการเรียนรู้และ
ความสามารถในการเรียนการนำตนเองที่มีต่อพฤติกรรมกรเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม”. **วารสารพฤติกรรมศาสตร์** 17(2):
53-68.

สุรางค์ ไคว้ตระกูล. 2544. **จิตวิทยาการศึกษา.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: บริษัทด้านสุทธา
การพิมพ์.

สุภาวดี คำนาดี. 2551. **การวิจัยและพัฒนากระบวนการกำกับตนเองสำหรับการจัดการ
เรียนการสอนคณิตศาสตร์เพื่อพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง เจตคติ
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.**
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยการศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมพร พรหมจรรย์. 2540. **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2555. **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. ๒๕๕๕ – ๒๕๕๙** (ออนไลน์). <http://www.nesdb.go.th/Portals/0/news/plan/p11/plan11.pdf>, ค้นเมื่อ 2 สิงหาคม 2556.

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2556. **การแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (พ.ศ.2555-2559).** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานทะเบียนและประมวลผล. 2556a. **นิสิตชั้นใด? ลาออกมากที่สุด.** มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (อัดสำเนา).

_____. 2556b. **5 สาเหตุสูงสุดที่นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ลาออกกลางคัน.** มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (อัดสำเนา).

_____. 2556c. **จำนวนนิสิตชั้นปีที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2556 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขนบางเขน.** (อัดสำเนา).

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2556. **โครงการสำรวจการใช้เวลาของประชาชน ครั้งที่ 3** (Online). <http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/themes/files/useTime52FN.pdf>, 1 สิงหาคม 2556.

อนันต์ ดุลยพีรดิศ. 2547. **ความสามารถในการฟันฝ่าอุปสรรค การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการเรียน และนิสัยในการเรียนของนิสิตนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน.** วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จิตวิทยาสังคม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อภิญา อิงอาจ และชลธร อริยปิติพันธ์. 2553. "การรับรู้ความสามารถของตนด้านการเขียน และความสามารถในการฟังคำอุปสรรคของนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ". *BU Academic Review* 9(1) : 30-43.
- อุมภรณ์ สุขารมณ. 2550. "การศึกษาและการสร้างโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถ". *วารสารพฤติกรรมศาสตร์* 13(1): 82 – 91.
- Ahammed, A. S., S. Abdullah and S. H. Hassane. 2011. "The role of emotional intelligence in the academic success of united Arab emirates universty students". *International education*. n.p.
- Bandura, A. 1995. *Self-efficacy in Changing Social*. New York: Cambridge University Press.
- Bandura, A. 1977. "Self-efficacy: Toward a Unifying Theory of Behavioral Change". *Psychological Review* 84(2): 191-215.
- Bandura, A. 1997. *Self-efficacy: The exercise of control*. New York: W.H.Freeman.
- Corsini, R. J. 2002. *The dictionary of psychology*. New York: Brunnerrouledge.
- Diane, H. F. Assessing gender gaps in learning and academic achievement. In Patricia A. Alexander and Philp H.Winne. (ed). *Handbook of educational psychology*. New Jersey: Lawrence Elbaum Associates.635 -653.
- Deci, E. L. 1975. *Intrinsic motivation*. New York: Plenum.
- Deci, E. L. and R. M. Ryan. 1985. *Intrinsic motivation and self-determination in human behavior*. New York: Plenum.

Eggen, P. and D. Kauchak. 2010. Educational psychology window on classroom.
8th ed. New Jersey: Pearson education, Inc.

Eysenck, J.J. and R. Meili. 1972. **Encyclopedia of psychology**. London :
Search Press Limited.

Henson, K. T. and B. F. Eller. 1999. **Education psychology for effective teaching**.
Belmont: International Thomson publishing, Inc.

Graunke, S. S and S. A Woosley. 2005. "An exploration of the factors that affect the
academic success of college sophomores". **College student Journal** 39(2):
367 -376.

Marija, L. M. 2004. "To what students attribute their academic success and
unsuccess". **Proquest education Journals** 124(4): 699 - 708.

Li, N. and Z. Hasan 2010. "Closing the achievement gap: Strategies for ensuring the
success of minority students". **National teacher education Journal** 3(2):
47 – 59.

Marija, L. M. 2004. "To what students attribute their academic success and
unsuccess". **Proquest education Journals** 124(4): 699 - 708.

Matuga, J. M. 2009. Self-regulation, goal orientation, and academic achievement of
secondary students in online university courses. **Educational Technology &
Society** 12 (3): 4–11.

Moreno, R. 2010. **Educaton psychology**. Hoboken: Wiley.

Pintrich, P. R. and D. H. Schunk. 1996. **Motivation in education theory research and application**. New Jersey: Prentice hall.

Risemberg, R. and B. J. Zimmerman. 2007. Self – Regulation Learning in Gifted Students. **Roeper Review** 15(2): 98-101.

Schunk, D. H., P. R. Pintrich and J. Meece. 2008. **Motivation in education theory research and application**. 3rd ed. New Jersey: Pearson education.

Stoltz , P.G. 1997. **Adversity Quotient: Turning obstacles into opportunities**. New York: John Wiley & Sons, Inc.

Tadlock, J. and D. E. Robert. 2011. **Encouraging self-regulation learning in classroom: A review of the literature**. Virginia: Metropolitan education research consortium.

Williams, K. C. and C. C. Williams. n.d. Five key ingredients for improving student motivation. **Research in higher education journal**. 9(1) :1-23.

Williams, D. 2006. **The impact of family structure on students' behavior at school and academic success**. degree of doctor of philosophy in educational leadership . Touro University International.

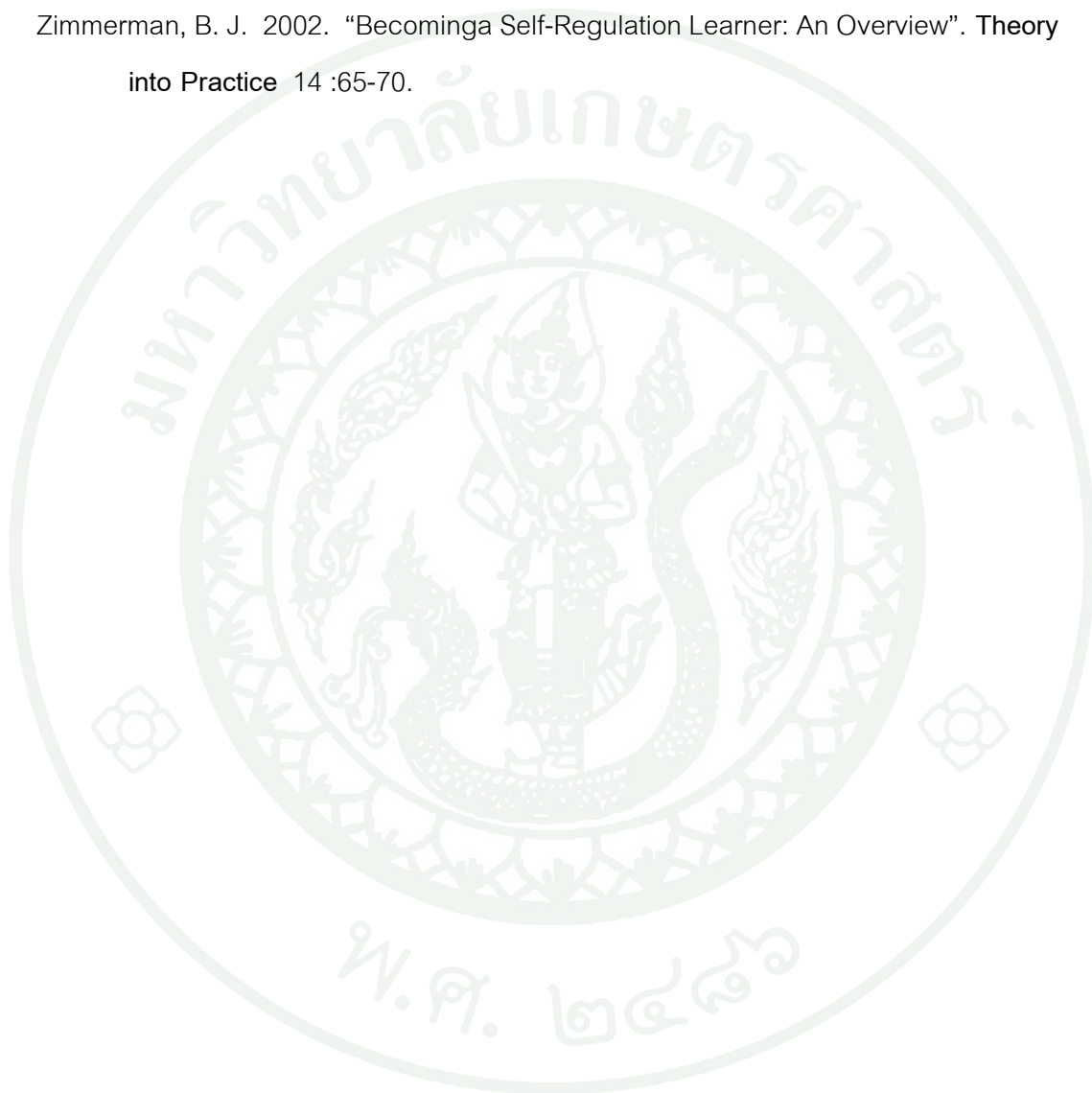
Woolfolk, A. 2004. **Education psychology**. 9th ed. Boston: Pearson education, Inc.

Yamane, T. 1973. **Statistics: an Introductory Analysis**. 3rd ed. New York : Harper and Row Publication.

Zimmerman, B. J. 1989. " A social cognitive view of self-regulated academic learning". **Journal of Education Psychology** 81: 329-339.

Zimmerman, B. J. 2000. Attainment of self- regulation: A social cognitive perspective. In M.Boekaerts,P.R. Pintrich and M.Zeidner (eds.). **Handbook of self-regulation**. San Diego, CA: Academic Press.

Zimmerman, B. J. 2002. "Becoming a Self-Regulation Learner: An Overview". **Theory into Practice** 14 :65-70.

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบสอบถาม

(สำเนา)

ที่ ศธ ๐๕๑๓.๑๑๒๐๒/๐๕๖

ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
๕๐ ถนนงามวงศ์วาน เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

๑๓ มกราคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.อารี เพชรผุด

ด้วย นางสาวเบญจวรรณ ต้นประดิษฐ์ นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคแรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน” ในการควบคุมดูแลของ รองศาสตราจารย์ ดร.สุปานี สนธิรัตน์ ประธานกรรมการ ในการนี้นิสิตได้สร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถาม จำนวน 4 ชุด ได้แก่ แบบสอบถามการกำกับตนเอง แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคแบบสอบถามแรงจูงใจภายใน แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน และอยู่ในระหว่างการดำเนินการปรับปรุงเครื่องมือวิจัย ซึ่งการปรับปรุงดังกล่าว จำเป็นต้องให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือ ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี เพชรผุด เป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือให้กับ นิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพย์วัลย์ สุรินยา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพย์วัลย์ สุรินยา)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา

ภาควิชาจิตวิทยา

โทรศัพท์ ๐๒ ๕๖๑ ๓๔๘๐ ต่อ ๑

โทรติดต่อนิสิต ๐๘๓ ๙๖๕ ๕๙๕๐

(สำเนา)

ที่ ศธ ๐๕๑๓.๑๑๒๐๒/๐๕๗

ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

๕๐ ถนนงามวงศ์วาน เขตจตุจักร

กรุงเทพ ๑๐๙๐๐

๑๓ มกราคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ ดร.เฉลิมขวัญ สิงห์วี

ด้วย นางสาวเบญจวรรณ ต้นประดิษฐ์ นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคแรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน” ในการควบคุมดูแลของ รองศาสตราจารย์ ดร.สุปานี สนธิรัตน์ ประธานกรรมการ ในการนี้ นิสิตได้สร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถาม จำนวน 4 ชุด ได้แก่ แบบสอบถามการกำกับตนเอง แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน และอยู่ในระหว่างการดำเนินการปรับปรุงเครื่องมือวิจัย ซึ่งการปรับปรุงดังกล่าว จำเป็นต้องให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือ ทั้งนี้ เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ อาจารย์ ดร.เฉลิมขวัญ สิงห์วี เป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือให้กับนิสิต จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพย์วัลย์ สุรินยา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพย์วัลย์ สุรินยา)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา

ภาควิชาจิตวิทยา

โทรศัพท์ ๐๒ ๕๖๑ ๓๔๘๐ ต่อ ๑

โทรติดต่อนิสิต ๐๘๓ ๙๖๕ ๕๙๕๐

(สำเนา)

ที่ ศธ ๐๕๑๓.๑๑๒๐๒/๐๕๙

ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
๕๐ ถนนงามวงศ์วาน เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

๑๓ มกราคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน รองศาสตราจารย์ บัวทอง สว่างโสภาสกุล

ด้วย นางสาวเบญจวรรณ ต้นประดิษฐ์ นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคแรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน” ในการควบคุมดูแลของ รองศาสตราจารย์ ดร.สุปานี สนธิรัตนประธานกรรมการ ในการนี้ นิสิตได้สร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถาม จำนวน 4 ชุด ได้แก่ แบบสอบถามการกำกับตนเอง แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคแบบสอบถามแรงจูงใจภายใน แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน และอยู่ในระหว่างการดำเนินการปรับปรุงเครื่องมือวิจัย ซึ่งการปรับปรุงดังกล่าว จำเป็นต้องให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือ ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ให้ รองศาสตราจารย์ บัวทอง สว่างโสภาสกุล เป็นผู้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเครื่องมือให้กับนิสิต

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ทิพย์วัลย์ สุรินยา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพย์วัลย์ สุรินยา)

หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา

ภาควิชาจิตวิทยา

โทรศัพท์ ๐๒ ๕๖๑ ๓๔๘๐ ต่อ ๑

โทรติดต่อนิสิต ๐๘๓ ๙๖๕ ๕๙๕๐

ภาคผนวก ข
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปัญหาอุปสรรค แรงจูงใจภายใน และความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ซึ่งการวิจัยดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จึงขอความร่วมมือจากท่านช่วยเหลือในการตอบแบบสอบถามทุกข้อด้วยตัวท่านเอง โดยให้ตรงตามความเป็นจริง ตรงกับความรู้สึกความคิดเห็น หรือพฤติกรรมของท่านมากที่สุด โดยท่านไม่ต้องระบุ ชื่อ-นามสกุล ในแบบสอบถามนี้คำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ ผลที่ได้จะนำไปใช้เพื่อการวิจัยและนำเสนอโดยภาพรวมเท่านั้น จะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลเป็นรายบุคคล

งานวิจัยจะสำเร็จลุล่วงไม่ได้ หากไม่ได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน จึงขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ข้อแนะนำ

โปรดอ่านคำชี้แจงในการตอบคำถามแต่ละตอนอย่างละเอียด

ผู้วิจัย

เบญจวรรณ ดันประดิษฐ์

เลขที่แบบสอบถาม [] [] []

แบบสอบถามเรื่องการทำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค
แรงจูงใจภายในและความสำเร็จในการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยา
เขตบางเขน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตรงตามความเป็นจริง

1. เพศ []

1.ชาย 2.หญิง

2. คณะ []

1.คณะเกษตร 2.คณะประมง

3.คณะวิทยาศาสตร์ 4.คณะวนศาสตร์

5.คณะวิศวกรรมศาสตร์ 6.คณะศึกษาศาสตร์

7.คณะเศรษฐศาสตร์ 8.คณะสังคมศาสตร์

9.คณะสัตวแพทย์ 10.คณะอุตสาหกรรมเกษตร

11.คณะมนุษยศาสตร์ 12.คณะบริหารธุรกิจ

13.คณะเทคนิคการสัตวแพทย์ 14.คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

15.คณะสิ่งแวดล้อม

3. คะแนนเฉลี่ยสะสม (GPA) _____ []

4. สถานภาพสมรสของบิดามารดา []

1.อาศัยอยู่ร่วมกัน 2.แยกกันอยู่

3.หย่าร้าง 4.หม้าย (บิดา/มารดาเสียชีวิต)

5. รายได้ของครอบครัว _____ บาท/เดือน []

6. อาชีพของบิดา []

1.รับราชการ 2.พนักงานรัฐวิสาหกิจ

3.รับจ้าง/พนักงานบริษัทเอกชน 4.ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว

5.เกษตรกร 6.ไม่ประกอบอาชีพ

7.อื่น ๆ _____

คำถาม	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
7) ท่านสามารถควบคุมจัดการกับปัญหาครอบครัวที่เป็นอุปสรรคในการเรียนได้				
8) ท่านสามารถพลิกแพลงและควบคุมสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนโดยไม่คาดการณ์เอาไว้ล่วงหน้าได้				
9) เมื่อท่านเกิดความรู้สึกโกรธ ผิดหวัง หมดหวัง ท่านจะมองปัญหาเหล่านั้นเกิดขึ้นเพียงครั้งคราวและสิ่งเหล่านั้นก็จะผ่านไป				
10) ท่านพยายามหาทางออกให้กับปัญหาหลายรูปแบบในการแก้ไขปัญหาในการเรียน				
11) เมื่อเกิดปัญหาการเรียนเกิดขึ้น ท่านพร้อมจะขอความช่วยเหลือจากอาจารย์				
12) กิจกรรมที่มีทำลายความสามารถของท่านทำให้เกิดความสนใจในการเรียน				
13) ท่านมีการตั้งเป้าหมายที่ท้าทายเพื่อให้เกิดแรงจูงใจภายในในการเรียน				
14) หากท่านได้รับหน้าที่ให้เป็นผู้นำกลุ่มที่ท่านไม่ถนัดท่านจะรู้สึกไม่มั่นใจในตนเอง				

คำถาม	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
15) ท่านค้นคว้าหาความรู้เพื่อให้งานของท่านออกมาอย่างมีคุณภาพ				
16) ท่านมีความคาดหวังว่าผลการเรียนจะดียิ่งขึ้นกว่าเดิม				
17) ท่านคิดว่าความมุ่งมั่นอยู่กับการเรียนมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน				
18) ท่านคิดว่าการพยายามศึกษาค้นคว้าจะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน				
19) ถ้าท่านขะมักเขม้นในการเรียนอย่างสม่ำเสมอก็จะทำให้เกิดความสำเร็จในการเรียน				
20) ท่านสามารถอธิบายและวิเคราะห์เนื้อหาที่เรียนให้เพื่อน ๆ ร่วมชั้นได้				

หมายเหตุ : สนใจแบบสอบถามติดต่อผู้วิจัย E-mail: benjawan.danpradit@gmail.com

ภาคผนวก ค

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability)

ตารางผนวกที่ 1 Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการตั้งเป้าหมาย)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	15.13	5.843	.507	.709
2.	15.13	5.223	.549	.694
3.	15.10	5.541	.471	.717
4.	14.93	5.926	.631	.690
5.	15.33	5.954	.297	.771
6.	15.20	5.337	.565	.690

Reliability coefficients alpha = .748

ตารางผนวกที่ 2 Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการวางแผน)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	15.43	6.59	.536	.834
2.	15.40	6.04	.633	.817
3.	15.43	5.84	.737	.795
4.	15.30	6.35	.580	.827
5.	15.40	6.24	.629	.817
6.	15.36	6.17	.627	.818

Reliability coefficients alpha = .844

ตารางผนวกที่ 3 Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการกระตุ้นตนเอง)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	14.86	6.05	.552	.653
2.	14.80	6.51	.366	.705
3.	14.76	6.52	.346	.712
4.	15.16	5.93	.453	.681
5.	14.93	6.54	.344	.712
6.	15.13	5.42	.676	.608

Reliability coefficients alpha = .719

ตารางผนวกที่ 4 Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการควบคุมความสนใจ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	16.13	6.60	.523	.823
2.	15.86	5.77	.652	.797
3.	15.90	6.36	.593	.810
4.	16.03	6.17	.596	.809
5.	16.06	6.20	.610	.806
6.	16.00	5.51	.675	.793

Reliability coefficients alpha = .834

ตารางผนวกที่ 5 Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านความ
ยึดหยุ่นในการใช้กลวิธีในการเรียน)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	15.70	5.59	.573	.733
2.	15.50	5.43	.607	.724
3.	15.43	6.32	.493	.755
4.	15.43	5.90	.508	.750
5.	15.33	5.54	.519	.749
6.	15.26	5.92	.468	.760

Reliability coefficients alpha = .779

ตารางผนวกที่ 6 Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการกระทำด้วย
ตนเอง)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	15.73	6.47	.605	.766
2.	15.80	6.23	.469	.793
3.	15.76	6.04	.510	.784
4.	15.83	5.52	.731	.728
5.	15.76	6.11	.542	.775
6.	15.76	6.32	.532	.777

Reliability coefficients alpha = .802

ตารางผนวกที่ 7 Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการแสวงหา-
ความช่วยเหลือ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	15.93	5.28	.608	.682
2.	15.89	6.09	.494	.718
3.	16.20	5.67	.499	.714
4.	15.96	5.67	.437	.732
5.	15.89	5.59	.541	.702
6.	15.79	5.95	.387	.744

Reliability coefficients alpha = .752

ตารางผนวกที่ 8 Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเอง (ด้านการประเมิน-
ตนเอง)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	15.30	9.25	.649	.876
2.	15.36	9.41	.711	.864
3.	15.30	9.87	.657	.873
4.	15.26	9.30	.718	.863
5.	15.26	9.09	.714	.864
6.	15.33	9.33	.764	.856

Reliability coefficients alpha = .886

ตารางผนวกที่ 9 Item – total statistics: แบบสอบถามการกำกับตนเองโดยรวม

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	146.27	296.84	.492	.942
2.	146.27	288.92	.693	.940
3.	146.24	299.61	.294	.943
4.	146.06	303.13	.251	.943
5.	146.44	300.11	.260	.943
6.	146.31	293.79	.559	.941
7.	146.27	293.34	.658	.941
8.	146.20	294.24	.570	.941
9.	146.24	289.61	.804	.940
10.	146.10	298.81	.404	.942
11.	146.20	299.02	.395	.942
12.	146.20	295.38	.519	.942
13.	146.24	292.33	.625	.941
14.	146.17	293.36	.548	.941
15.	146.10	296.66	.426	.942
16.	146.55	294.32	.450	.942
17.	146.27	297.70	.381	.942
18.	146.51	292.40	.561	.941
19.	146.24	295.33	.597	.941
20.	145.96	300.96	.255	.943
21.	146.00	298.71	.421	.942
22.	146.13	295.26	.537	.941
23.	146.13	297.26	.493	.942
24.	146.06	291.78	.615	.941

ตารางผนวกที่ 9 (ต่อ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
25.	146.44	292.54	.626	.941
26.	146.24	292.40	.621	.941
27.	146.20	295.74	.616	.941
28.	146.20	297.24	.438	.942
29.	146.06	293.13	.560	.941
30.	146.00	296.71	.471	.942
31.	146.10	297.59	.515	.942
32.	146.17	295.14	.476	.942
33.	146.13	295.48	.452	.942
34.	146.20	292.45	.600	.941
35.	146.13	291.83	.639	.941
36.	146.13	296.19	.495	.942
37.	146.10	293.38	.561	.941
38.	146.06	295.92	.585	.941
39.	146.37	297.17	.420	.942
40.	146.13	301.26	.228	.944
41.	146.06	293.13	.603	.941
42.	145.96	300.82	.260	.943
43.	146.27	291.42	.561	.941
44.	146.31	290.72	.642	.941
45.	146.24	300.76	.270	.943
46.	146.20	296.88	.390	.942
47.	146.20	294.38	.457	.942
48.	146.27	293.92	.534	.941

Reliability coefficients alpha = .905

ตารางผนวกที่ 10 Item – total statistics: แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (ด้านการควบคุมปัญหา)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	14.60	6.04	.625	.648
2.	14.63	7.27	.305	.731
3.	14.40	6.24	.488	.685
4.	14.50	5.84	.645	.639
5.	14.76	5.42	.548	.666
6.	14.43	6.94	.235	.761

Reliability coefficients alpha = .7299

ตารางผนวกที่ 11 Item – total Statistics: แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค (ด้านการรับรู้สาเหตุและความรับผิดชอบต่อปัญหา)

ข้อที่	Scale mean if Item deleted	Scale variance if Item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	15.00	6.06	.431	.794
2.	15.30	5.45	.499	.783
3.	15.30	5.66	.548	.770
4.	15.43	5.01	.686	.735
5.	15.20	5.26	.540	.774
6.	15.10	5.67	.668	.750

Reliability coefficients alpha = .799

ตารางผนวกที่ 12 Item – total statistics: แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้
อุปสรรค (ด้านผลกระทบที่จะมาถึง)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	15.06	6.96	.408	.744
2.	15.10	4.92	.810	.610
3.	14.96	6.51	.546	.706
4.	14.93	7.30	.499	.724
5.	14.60	7.35	.535	.719
6.	15.00	7.31	.277	.782

Reliability coefficients alpha = .755

ตารางผนวกที่ 13 Item – total statistics: แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้
อุปสรรค (ด้านความยืดหยุ่นของของปัญหา และความทนทานต่อปัญหา)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	15.26	5.44	.618	.782
2.	15.40	5.48	.828	.736
3.	15.56	6.32	.525	.800
4.	15.43	6.80	.427	.818
5.	15.46	6.25	.459	.816
6.	15.53	5.63	.668	.769

Reliability coefficients alpha = .818

ตารางผนวกที่ 14 Item – total Statistics: แบบสอบถามความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่า
อุปสรรคโดยรวม

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	69.33	78.43	.476	.891
2.	69.36	79.82	.422	.893
3.	69.13	76.53	.584	.889
4.	69.23	75.49	.691	.886
5.	69.50	79.84	.242	.899
6.	69.16	78.48	.384	.894
7.	68.93	78.54	.557	.890
8.	69.23	77.28	.541	.890
9.	69.23	78.59	.520	.891
10.	69.36	78.58	.449	.892
11.	69.13	78.74	.408	.893
12.	69.03	79.20	.546	.890
13.	69.33	79.12	.356	.895
14.	69.36	72.51	.694	.885
15.	69.23	76.59	.557	.889
16.	69.20	78.78	.529	.890
17.	68.86	78.25	.629	.889
18.	69.26	77.23	.462	.892
19.	68.93	76.61	.539	.890
20.	69.06	77.85	.576	.889

ตารางผนวกที่ 14 (ต่อ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
21.	69.23	79.42	.441	.892
22.	69.10	82.30	.206	.896
23.	69.13	78.18	.489	.891
24.	69.20	77.75	.523	.890

Reliability coefficients alpha = .895

ตารางผนวกที่ 15 Item – total Statistics: แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน (ด้าน
ความท้าทาย)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	15.50	5.70	.571	.710
2.	15.23	6.46	.522	.731
3.	15.73	5.99	.320	.788
4.	15.53	5.84	.547	.717
5.	15.60	5.69	.667	.690
6.	15.56	5.35	.519	.726

Reliability coefficients alpha = .762

ตารางผนวกที่ 16 Item – total statistics: แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน (ด้านความอยากรู้-
อยากเห็น)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1	14.23	5.63	.654	.618
2	14.30	6.28	.353	.720
3	14.20	5.54	.649	.618
4	14.26	7.23	.244	.739
5	14.13	6.25	.580	.650
6	14.36	7.06	.298	.724

Reliability coefficients alpha = .721

ตารางผนวกที่ 17 Item – total statistics: แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน (ด้านควบคุม)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	14.43	5.63	.508	.645
2.	14.76	6.32	.306	.707
3.	14.50	6.05	.383	.684
4.	14.33	5.26	.551	.628
5.	14.30	5.94	.458	.662
6.	14.50	5.91	.427	.671

Reliability coefficients alpha = .707

ตารางผนวกที่ 18 Item – total statistics: แบบสอบถามแรงจูงใจภายใน (ด้านจินตนาการ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	14.75	12.12	.560	.897
2.	14.64	11.57	.721	.869
3.	14.71	11.91	.762	.864
4.	14.71	11.91	.656	.880
5.	14.64	11.57	.773	.861
6.	14.75	11.30	.811	.855

Reliability coefficients alpha = .691

ตารางผนวกที่ 19 Item – total statistics: แบบสอบถามแรงจูงใจภายในโดยรวม

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	67.60	60.32	.233	.808
2.	67.35	59.49	.473	.800
3.	67.85	58.12	.336	.804
4.	67.64	61.86	.096	.813
5.	67.67	59.18	.411	.801
6.	67.64	58.60	.320	.804
7.	67.89	57.35	.441	.798
8.	67.96	58.62	.278	.807
9.	67.85	58.12	.359	.802
10.	67.92	58.36	.406	.800
11.	67.78	59.50	.317	.804

ตารางผนวกที่ 19 (ต่อ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
12.	68.00	57.48	.509	.796
13.	67.85	59.75	.270	.806
14.	68.17	59.04	.364	.802
15.	67.89	62.83	-.002	.819
16.	67.71	62.06	.055	.817
17.	67.71	65.54	-.235	.826
18.	67.82	61.04	.163	.811
19.	67.85	56.05	.472	.796
20.	67.75	54.78	.616	.788
21.	67.82	55.33	.653	.788
22.	67.82	55.85	.529	.793
23.	67.75	54.26	.702	.785
24.	67.85	54.86	.634	.788
12.	68.00	57.48	.509	.796

Reliability coefficients alpha = .810

ตารางผนวกที่ 20 Item – total statistics: แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน (ด้าน
ความเอาใจใส่)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	34.63	27.06	.584	.872
2.	34.56	25.35	.735	.862
3.	34.43	27.63	.540	.874

ตารางผนวกที่ 20 (ต่อ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
4.	34.46	27.98	.557	.874
5.	34.60	27.21	.543	.874
6.	34.50	27.77	.500	.877
7.	34.46	28.18	.471	.878
8.	34.70	27.38	.497	.877
9.	34.63	26.72	.547	.875
10.	34.40	26.66	.739	.864
11.	34.36	27.68	.560	.873
12.	34.56	25.97	.698	.865

Reliability coefficients alpha = .882

ตารางผนวกที่ 21 Item – total statistics: แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน (ด้านความสามารถ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	32.56	28.52	.585	.870
2.	32.73	27.99	.717	.862
3.	32.83	28.07	.554	.873
4.	32.40	30.86	.309	.886
5.	32.83	29.04	.587	.870

ตารางผนวกที่ 21 (ต่อ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
6.	32.70	27.25	.649	.866
7.	32.33	29.40	.669	.867
8.	32.23	29.84	.607	.870
9.	32.16	28.76	.626	.868
10.	32.46	27.98	.677	.864
11.	32.46	30.87	.409	.879
12.	32.76	28.46	.594	.869

Reliability coefficients alpha = .880

ตารางผนวกที่ 22 Item – total statistics: แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน (ด้านเนื้อหา)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	34.89	24.738	.420	.848
2.	34.41	24.75	.517	.840
3.	34.20	23.74	.604	.833
4.	34.17	24.00	.554	.837
5.	34.24	23.68	.626	.832
6.	34.24	25.18	.494	.842
7.	34.24	24.83	.502	.841

ตารางผนวกที่ 22 (ต่อ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
8.	34.37	24.67	.556	.837
9.	34.10	24.38	.523	.840
10.	34.06	24.35	.619	.833
11.	34.27	25.99	.342	.851
12.	34.31	24.93	.521	.840

Reliability coefficients alpha = .851

ตารางผนวกที่ 23 Item – total Statistics: แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียน (ด้าน
ศักยภาพ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	33.03	32.39	.542	.873
2.	33.31	31.93	.625	.868
3.	32.89	31.73	.516	.876
4.	32.68	32.07	.678	.866
5.	33.06	31.20	.666	.866
6.	33.10	31.52	.705	.864
7.	33.17	31.71	.647	.867
8.	33.24	32.47	.575	.871
9.	32.82	34.71	.424	.879
10.	32.75	32.40	.563	.872

ตารางผนวกที่ 23 (ต่อ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
11.	32.72	32.49	.473	.878
12.	32.79	32.24	.555	.873

Reliability coefficients alpha = .881

ตารางผนวกที่ 24 Item – total statistics: แบบสอบถามความสำเร็จในการเรียนโดยรวม

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
1.	143.89	349.88	.559	.946
2.	143.82	348.00	.559	.946
3.	143.72	353.92	.412	.946
4.	143.75	353.40	.485	.946
5.	143.89	354.59	.350	.947
6.	143.79	349.81	.556	.946
7.	143.7	351.68	.511	.946
8.	144.00	353.85	.363	.947
9.	143.89	352.59	.395	.947
10.	143.68	350.86	.568	.946
11.	143.65	355.16	.382	.947
12.	143.86	348.76	.546	.946
13.	144.00	345.28	.664	.945
14.	144.17	346.00	.687	.945

ตารางผนวกที่ 24 (ต่อ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
15.	144.24	347.97	.523	.946
16.	143.86	347.90	.576	.946
17.	144.27	348.42	.608	.945
18.	144.13	351.40	.387	.947
19.	143.79	351.17	.601	.946
20.	143.68	351.15	.613	.946
21.	143.62	348.02	.615	.945
22.	143.89	352.09	.440	.946
23.	143.93	356.99	.326	.947
24.	144.20	349.09	.523	.946
25.	144.44	346.47	.581	.946
26.	143.96	348.67	.603	.945
27.	143.75	347.33	.595	.945
28.	143.72	350.56	.472	.946
29.	143.79	348.45	.567	.946
30.	143.79	355.38	.374	.947
31.	143.79	355.09	.354	.947
32.	143.93	350.28	.563	.946
33.	143.65	348.23	.573	.946
34.	143.62	351.95	.505	.946
35.	143.82	352.36	.471	.946
36.	143.86	348.12	.658	.945
37.	144.03	348.89	.522	.946
38.	144.31	357.00	.258	.947

ตารางผนวกที่ 24 (ต่อ)

ข้อที่	Scale mean if item deleted	Scale variance if item deleted	Corrected item- total correlation	Cronbach's alpha if item deleted
39	143.89	351.81	.359	.947
40	143.68	350.57	.534	.946
41	144.06	350.78	.446	.946
42	144.10	343.52	.763	.944
43	144.17	352.86	.400	.947
44	144.24	352.18	.438	.946
45	143.82	351.43	.612	.946
46	143.75	349.76	.509	.946
47	143.72	345.99	.565	.946
48	143.79	345.38	.637	.945

Reliability coefficients alpha = .947

ภาคผนวก ง
หนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล

บันทึกข้อความ (สำเนา)

ส่วนราชการ ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ โทร ๐๒ - ๕๖๑ ๓๔๘๐ ต่อ ๑

ที่ ศธ.๐๕๑๓.๑๑๒/ว. ๔๐๐ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

เรื่อง ขออนุมัติคราะห์เข้าเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการทำวิจัย

เรียน

ด้วย นางสาวเบญจวรรณ ดันประดิษฐ์ รหัสประจำตัว ๕๕๑๔๘๐๐๗๔๑ นิสิตปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ให้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายใน และความสำเร็จในการเรียนของ นิสิตชั้นปีที่ ๒ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน”

ในการวิจัย ครั้งนี้นิสิตได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ ๒ ในการตอบแบบสอบถามของเครื่องมือดังกล่าว จึงใคร่ขออนุมัติคราะห์ท่าน เพื่อเก็บข้อมูล ซึ่งผลการศึกษาวิจัยสามารถนำไปเป็นประโยชน์ในการกำกับตนเอง ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค แรงจูงใจภายใน และความสำเร็จในการเรียนของนิสิต โดยข้อมูลดังกล่าวจะเก็บเป็นความลับ จึงไม่มีผลกระทบใดๆ ทั้งสิ้น หากมีข้อสงสัยใด ๆ สามารถติดต่อนิสิตที่ ๐๘๓ ๙๖๕ ๕๕๕๐ จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) มนฤตย์พล อรุณบุญลชาติ

(รองศาสตราจารย์ ดร.มนฤตย์พล อรุณบุญลชาติ)

คณบดีคณะสังคมศาสตร์

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวเบญจวรรณ ตันประดิษฐ์
วันที่ เดือน ปี ที่เกิด	วันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2533
สถานที่เกิด	จังหวัดสุรินทร์
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (สังคมวิทยา และ มานุษยวิทยา) เกียรตินิยมอันดับสอง มหาวิทยาลัยขอนแก่น

